

DB
923
M375
1914
c. 1
ROBARTS

OLCSÓ

KÖNYVTÁR

Alapította Gyulai Pál.
Szerkeszti Heinrich Gusztáv.

Egy-egy szám ára 20 fill.

TÖRTÉNET
ÉS
TÖRTÉNETÍRÁS

Irta
Dr. MÁRKI SÁNDOR.

—1745. sz. 80 fill.

FRANKLIN-TÁRSULAT
BUDAPEST

Presented to the
LIBRARY of the
UNIVERSITY OF TORONTO
by
GEORGE BISZTRAY

TÖRTÉNET ÉS TÖRTÉNETIRÁS

IRTA

Dr. MÁRKI SÁNDOR

EGYETEMI TANÁR

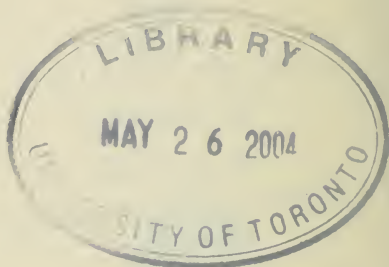

BUDAPEST

FRANKLIN-TÁRSULAT

MAGYAR IROD. INTÉZET ÉS KÖNYVNYOMDA

1914

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

I. Felfogás.

A magyarokat már kilenczszáz esztendeje *törvény kötelezi a történelem tiszteletére*. Szent István I. dekretumának 8. fejezete kimondja, hogy *az ősök követése* a királyi méltóság nyolczadik lépcsője. A királyságnak legnagyobb díszére válik, ha az előbbi királyok nyomdokában jár s a tisztos atyák után indul. Elpusztul, a *kieleinek végzéseit* megutálja s Istennek törvényeivel nem törődik. Huszonhét emberöltő mulva a nemzet az 1896: VII. törvenyczikkelyben hálát is adott az isteni gondviselésnek, hogy az országot jó- és balsorsban megsegítette s ezer esztendőn át sok viszontagság közt fenn-tartotta.

Napjainkban a történelmi érzék megfogyatkozásainak láttára elmondhatjuk *Zrinyi* Miklóssal: «oh, hiúságoknak hiúsága! Törvenyszabással, artikulusok írásával megtölteni nemcsak a könyveket, de majd már bibliothékákat is, — azokat azután még nem tartani, hanem még nevetkezni róla!» Ez annál bántóbb, mert idáig

mi a törvénykönyvet a nemzet legméltóságosabb történetkönyvének tartottuk s a történelem logikájára hivatkoztunk, valahányszor jogaink folytonosságát emlegettük. A mult a mi hatalmunknak valóban egyik eleme volt s erről a multról egynéhány újabb elmélet kedvéért nem is vagyunk hajlandók lemondani. *Petőfi* annyira modern, hogy a szocialisták is a magukénak vallják; de annyira nemzeti, hogy hazánk történetkönyvében mindenütt meglátja a magyarok Istenének vezér-nyomdokát. Meg lehet állapítani, hogy a történelmi érzékű, történelmileg gondolkodó nemzetek közé tartozunk; de világéletünkben többet okoskodtunk, mint filozófáltunk. Azért nem is búslakodunk nagyon azon az újabb felfogáson, hogy ma már nincs hitele és tekintélye az általános törvényeket keresgélő történetfilozófiának.

A magyar ember szeret okoskodni; de filozófálni nem szeret. Tudja, hogy mindennek van oka, foka s mindennek keresi is az okát, a minek fölismerése nélkül alaposan semmit sem lehet megérteni. Okoskodni józan parasztszszel is lehet: nem szükséges hozzá iskolai tanultság, rendszerbefoglalás; sőt nem kell a bölcseséghez sem, a mi alatt a régi magyarok kiváló okos-ságot értettek. Bölcsnek az okszerűen gondolkozó, mindent megfontoló, önmagán uralkodó, a jót önmagáért cselekvő embert tartották. Deák Ferenczet a haza bölcsének nevezték a

nélkül, hogy filozófusnak nevezhették volna. Hiszen a filozófus rendszerre, arra törekszik, hogy a mindenféle tudományokat egyetlenegy tudássá foglalja össze, mert csak ekként derítheti ki a buzgón keresett igazságot.

Azonban ezt az igazságot minden egyes tudomány önállóan is keresi a nélkül, hogy akár-melyik is teljesnek, befejezettnek mondhatná magát. Mentül bajosabb az igazságot egyetlenegy tudományban is kideríteni, annál érthetőbben döbbenünk vissza attól a súlyos feladattól, hogy az igazságot *minden* emberi tudomány leszűrődéséből, a filozófiából állapítsuk meg. Pedig ezt követeli az a természetes vágy, hogy az embert és az ő világát tudományosan megösmérjük.

A filozófusnak valóban minden emberi tudomány lényegét kellene ösmernie, hogy elfogadható véleményt nyilvánítson, sőt ellenmondást nem tűrő törvényt adjon. Mivel azonban minden részletet egyforma finomsággal nem dolgozhat fel, szabadjára engedi mindama tudományokat, a melyeket fiainak, leányainak tekint. Nem irigykedik önálló fejlődésök miatt, de óvja őket attól az elfajulástól, hogy a legfőbb igazságokat szem elől téveszszék. Módszerét sem kényszeríti rájuk, mert «a hány ház, annyi szokás»; de családjá tagjaitól elvárja, hogy — mint a régi görög gyarmatosok — új tűzhelyeiken a régiről hozott parázsszal gerjeszsenek lángot. A filo-

zófia, melyet valaha az egyetlen tudománynak tartották, mindmaig megmaradt a tudományok tudományának. A szaktudományokra bizza a nagy részletezéseket, de a részletek összefoglalását, egyesítését magának tartja fenn. A szaktudományok eredményeit kételkedve fogadja, de a mindnyájukból saját munkájával kiderített igazságokat minden szaktudományra, sőt mindenkire egyenlően kötelezőknek tekinti.

Az emberiség gondolatához való ragaszkodásunk természetes következménye, hogy bármely szakban működünk, el ne szigeteljük magunkat az emberiség első és legfőbb tudományától, a filozófiától. Kialakult a *vallásbölcselet*, mely a vallás eszméit, még a kinyilatkoztatott vallásoknál is, filozófiai szellemben tárgyalja s vagy igazol egy vallást, mint azt a középkorban a scholaszticizmus tette; vagy támadja s a filozófia függelékévé teszi. Az egyik irány a szentek, a másik az eretnekek számát szaporította. A *jogbölcselet* vagy észjog főképen elméleti alapon keresi az ember természetes jogait, de foglalkozik a tételes jog keletkezése, fejlődése, tulajdonságai okainak kutatásával is és azokat az ész- és czélszerűség szempontjából bírálja. A *természetbölcselet* feladata a természettudományok eredményeinek bírálata, egyeztetése, összefoglalása s az általános értékű törvények megállapítása, vagy legalább ezeknek a törvényeknek keresése, a kodifikációra való törekvés.

Saját körében hasonló feladata van a *történelem bölcséletének* is.

Azonban mielőtt a történelem bölcséletéről beszélénk, magáról a *történelemről* kell egy pár szót ejtenünk.

A történelem annak kutatása, elmondása és megítélése, mi jót és rosszat, okosat és oktalant tett az emberiség azalatt a rövid öt-hatezer esztendő alatt, a mennyire fogyatékos emlékezete terjed. Tenni annyit jelent, mint élni: élni Isten és a természet ajándékaival, az idővel, a helyzettel, a körülményekkel. Csak az él igazán, a ki mindezekkel számot vetett és tisztába jött velök. Nincs ember, ha csak útszéli koldus is, a ki ezt a számvetést az élet annyiféle keserű küzdelmei közt valamiképen meg nem tette volna. *Egyénisége* követeli azt. De az egyéniségek összeségének, az *emberiségnek* is számot kell vetnie földadataival. Ezek a földadatok nem annyira a mindennapi élet szükségleteiben, mint az ezredéves küzdelmek eredményeiben jelentkeznek. A történelmet az fogja föl bölcsen, azt lehet igazán történetbölcselőnek nevezni, ki az emberiség életének, mozgalmainak, talán egyúttal haladásának és fejlődésének törvényeit, vagy legalább főbb szabályait, ilyen tapasztalati úton tudja megállapítani.

Abban körülbelül egyetértünk, hogy az eseményeket általában véve nem *nivoltuk*, hanem *emlékezetök* szerint ösmerjük; úgy, a milyenek

elszórt adatok, egyes följegyzések, s a mindezeket egybeállító történetírók mutatják. A mint adataink gyűlnek, a mint az ítéletre alkalmas anyag növekszik, rendszerint történelmi felfogásunk is megváltozik. Nagyon más ma a keleti népeknek, vagy akár a római királyságnak, köztársaságnak története, mint százesztendővel ezelőtt. Nem az ő életök változott, hanem a mienk, a mely új történelmi ösmeretekkel gyarapodott.

Ha a világtörténelem csakugyan világbiróság, meg kell vallanunk, hogy ennek a biróságnak igen sokszor kell küzdenie a bizonyítékok elégtelenségével. A biróság sikertelen tárgyalásai nem rendíthetik meg a biróságnak, mint a földi igazság kiszolgáltatójának megbízhatóságába vetett hitünket és bizalmunkat. A magyar ember mindamellett abban a legkövetkezetesebb, hogy egyik biróság ítéletétől csaknem kivétel nélkül a másikhoz felebbez. Pedig tudja, hogy a biróság szorosan követi a tételes törvényeket s azonnal alkalmazza, a mint az esetet bizonyítva látja. De vannak-e a világ biróságának, az egyetemes történelemnek ilyen, minden adott és minden bizonyítható esetben alkalmazható törvényei? Vagy a történetírók — esküdtek módjára — a törvények alapos ösmerete nélkül, inkább csak egyéni felfogásuk alapján mondanak ítéletet?

A természettudománynak a mindenséggel szemben is megálló alapszabályai vannak. De

van-e a történelemnek természettudományi alapja s ezen az alapon fölépülhetnek-e általánosan kötelező törvényei? Törvényt Róma fölépülése óta a britt birodalom megalakulásáig mindig csak politikai közösségben élő száz, vagy több száz millió ember számára hoztak. Nagyobb tömeget azóta legfeljebb dogmákkal lehetett kormányozni; de akár egyik, akár másik vallásnak dogmáit a legjobb esetben is három-négy-száz millió ember fogadta el.

Az emberiség azonban másfél milliárd egyénből áll s ha vannak általános értékű történelmi igazságok, azoknak ezt az egész roppant tömeget kötelezniök kellene. Sajnos, a másfél milliárd ember jelenlétét még mindig könnyebb megállapítani, mint a reájuk vonatkozó történelmi igazságokat: tételöknek, fejlődésöknek alap-törvényeit.

Pontius Pilátuson kezdve, sőt bizonyosan már jóval ő előtte is, sokan megkérdezték, *micsoda az igazság?* De ez a kérdés a bírónak sem okozhat annyi fejtörést, mint a historikusnak. A bíró a szentesített törvénykönyvben: hosszú élet tapasztalatainak leszűrődésében, mégis csak megtalálja a *büntetendő* esetekre vonatkozó paragrafusokat. A történelem azonban inkább az *erényeket* keresi, a *követendő* példákat, a mik sokkal ritkébbak a gyöngeségeknél. A bíró az egyes embernek vagy csak néhánynak hibáit és erényeit, de mégis inkább hibáit, a legapróbb

részletekig kitudakolja, hogy igazságos ítéletet hozzon. Ugyanezt teszi az életíró, a biográfus, de már mégis a hibák és az erények helyes arányainak szemelőtt tartásával. Magára a historikusra nézve az egyén csak mellékes, mert elsősorban a tömeggel kell számolnia. Igaz, hogy a tömeg is az egyéniség nyomában halad.

Köznapi lelkek a történetírót nem érdeklik, tüneményes alakok történetéből pedig általános törvényeket nem vonhat be; már pedig a törvények mindig *általánosítások*, melyek a *tömeg* szükségleteihez alkalmazkodnak. Nagy dolog megírni *egy ember* életét; hasonlíthatatlanul nagyobb feltüntetni *egy nemzet* multját; szinte lehetetlen elővarázsolni az *egész emberiség* fejlődésének menetét és fokozatait.

Reánk pedig ez a föladat vár: ez a lehetetlen föladat. Ha másfél milliárd emberben egyképen élne és hatna az a halhatatlan *lélek*, a melyet Isten beléje lehelt; ha egyképen teremne a *föld*, a hol lakik; ha ugyanazon szög alatt sütné reá a *Nap* világossága; és ha egyáltalán ugyanazok volnának *fejlődésének* törvényei s nem kellene különböző idők különböző embereivel foglalkoznunk: akkor *egységekkel*, *egyéniségekkel* számolnánk; s egy ember, szorozva másfél milliárddal, vagy egy nemzet, szorozva száz másikkal, megadná azt a mértéket, a melylyel az *egész emberiséget* a multban és a jelenben értékelhetjük. De a hogy nem adhatunk össze

száz kereszt búzát száz tonna kőszénnel, száz hektoliter borral, noha a természetnek mind olyan terményei, a miket emberi kezek tettek hasznosakká, épp oly kevésbé állíthatunk egy sorba száz angolt, száz francziát, száz busmant vagy eszkimót. Tulajdonságaikkal a helyhez, időhöz és körülményekhez képest kell foglaloznunk. Hamarosan észrevette ezt a földrajz, vagy inkább a néprajz, mely mindegyiket *külön* keresi föl s külön írja le, ha kiemeli is közös tényezőiket; de a sokkal régibb és sokkal több korszaknak sokkal több népére figyelő történelem tamáskodik.

A hisztorikus válogatósabb, mondhatni finnyásabb, mint a biológus, ki még alsóbb szervezetekben is észrevesz és fölismer az emberrel közös tulajdonságokat. A historikus, mint akárhányszor a matematikus, az emberiséget, mint alapszámot, csak az utána és a föléje tett *coëfficiens* szerint becsüli meg. Mint a matematikus, csak végtelen kicsinyekkel és végtelen nagyokkal számolva érzi magát elemében. A rhodusi colossus vagy az Eiffel tornya sem imponál neki annyira, mint az a parány, melyre Curie alapította a rádium elméletét. Napoléon nem nagyobb az ő szemében, mint a közkatona, ki bornyujában hordozza a tábornagyi pálczát.

Mi az útja, módja hétköznapi lelkek és nagy szellemek *kiegyenlítődsének*? Annak a folyamatnak, mely *egyetemességre* vezet?

A történelem bölcséletének, a mennyiben ilyen bölcseletről beszélhetünk, ezt az utat, ezt a módot kell keresnie; s a méreteket, a viszony- és az arányszámokat semmiesetre sem szabad szem elől tévesztenie.

Elégedetlenné tesz bennünket minden könyv, a melynek felfogása, szelleme semmiképen sem találkozik a mienkkel. A történelemben *három* léleknek kell harmonizálnia: a történelmi személy, a történetíró, a történetolvasó lelkének. A történelmi megismerésnek igazi titka, — *Simmel* szerint (*Die Probleme des Geschichtsphilosophie* 1907.) — abban áll, hogy valamely más léleknek (történeti személynek) lelki vonásait hogyan tudjuk saját lelkünknek vonásaiból úgy kiformálni, mintha az a másik lélek a mienk volna. A történelmi hatásnak titka pedig abban áll, saját lelkünket hogyan tudjuk belelehelni olvasóink lelkébe. Innen van, hogy szigorúan tárgyias nagy tudósok a közönséget hidegen hagyják, míg a lelkesek nem oly széleskörű tudományokkal is magukkal ragadják. *Kerkapolyit*, a legmélyebben gondolkozó magyar historikusoknak, a valóságos történetbölcselőnek egyikét, ma már mint történetírót a szakemberek közül is csak néhányan emlegetik; ellenben valóságos fogalommá lett tanítványának, *Thaly* Kálmánnak neve, ki pedig csak Rákóczi egyszerű íródeákjának vallotta magát. *Thaly* azért tudott minden más magyar tör-

ténetírónál hatalmasabb közszellemet teremteni, mert históriai felfogását, melyet Rákóczi és Bercsényi iránt rajongó szeretetével alkotott meg, az egész nemzetet föllelkesítette.

A magyar történelemnek idáig azért volt akkora hatása a nemzetre, mert a történelmi igazság képét a közönség az író lelkére vetítve szemlélte. De nemcsak mi nem követeltünk, hanem az íróktól más nemzetek sem követeltek saját multjokról *ideálisan tárgyias* történelmet. A historikustól hazafias munkát vártak; benne nem fotografust, hanem a színekkel bármi tudós festőt láttak és legjobban hazafias felfogása miatt szerették.

A *történelmi felfogás* tulajdonképen a tények, események összefüggése megértésének a módja. A cselekvő, munkás embereknek, mint a társadalom tagjainak fejlődését akkor értjük meg, ha az egyes tényeket mint az emberi természettel összefüggő jelenségeket fogjuk fel, a melyeket nagyban és egészben véve el sem választhatunk a fejlődéstől. Ehhez képest *Bernheim*, a legösmertebb módszertan írója szerint, a történelmi felfogásnak legfőbb feladata 1. a *fejtegetés, magyarázat* (interpretatio), melynél fogva a forrásoknak és egyéb adatoknak a tények összefüggésére való jelentőségét felfogjuk és megértjük; 2. az *egybekapcsolás* (combinatio), melynél fogva a tényeket jelentőségükhöz képest egymással összekötjük; 3. az *előadás*, melynek

segítségével az eseményeket egy képben varázsoljuk elő s a történeteket föllelevenítjük, a mihez és a combinatiohoz képzelő erő is kell; 4. meg kell értenünk *az általános föltételeket*, a minők az éghajlat, a talajviszonyok, a száraz és vizes területek megoszlása, az állat- és a növényország, az ember természeti tulajdonságai, továbbá a nyelv, szokás, erkölcs, vallás, ipar, kereskedelem, művészet, jog és államszervezet, gazdasági és társadalmi viszonyok. Főfeladat még 5. *a történelem bölcselete* és 6. annak eldöntése, történelmi felfogásunk *tárgyi* vagy *egyéni* legyen-e, objective vagy subjective beszéljünk-e az eseményekről.

Elsősorban mindenesetre azzal kell tisztába jönnünk, hogy az emberiség multjának törvényeit kutatva, a történelem bölcselete hogyan keresi a középarányost a hajthatatlan törvény s a néha nagyon is hajlítható egyéni befolyás közt. Az eddigi nézeteknek tudománytörténelmi megösmertetése valamiképen talán reá vezet, hogy voltaképen mi a történelmi felfogásnak leglényegesebb része, az úgynevezett történelmi bölcsélet.

A történelem bölcselete (philosophie de l'histoire) *filozófiai természetű tudományos elmélet.* A tömegben, vagy inkább a társadalomban élő embernek — mint a történelem tárgyának — munkásságát, érzelmeit, gondolatait, okaik és okozataik logikai összefüggése szerint, külö-

nösen a fejlődés szempontjából vizsgálja és bírálja.

Területe elképzelhetetlenül nagy; hiszen a látható és a láthatatlan világgal egyaránt foglalkozik, de mégis a történelmi megismerés korlátai közt. Ebben különbözik a szociológiától, mely szintén a társadalmi tünemények tudománya.

A történelem bölcselete inkább elmélet, mint külön tudomány s jogosultságát nem is ösmerik el általánosan. Rajta azt a módot értik, a hogy az emberiségre, a fizikai, az erkölcsi és érzékfölötti tényezőkre kiterjedő történelmet szemlélni, felfogni és tárgyalni kell. A valóságot jobban megközelítjük, ha nem történelmi bölcseletről, hanem — *pars pro toto* — történelmi felfogásról beszélünk.

II. Tanítás.

Dániel prófétát tartják a történelem bölcsészete megalapítójának. Nemzedékről nemzedékre milliók fogadták el azt a tanítását, hogy Isten változtatja meg az időket és a korokat; ő szállítja át, ő alkotja az országokat, leleplezi a mély, rejtett dolgokat s tudja, a mi homályban van, vele lévén a világosság. Azonban az ókorban tulajdonképen nem ösmerték a történelem bölcsületét; a történetírónak valami középső helyet

adtak a költő és a bölcselő közt. Herodotosnál vagy Liviusnál valóban megvan mindakét elem. Amannak nyűgét lerázva, Thukydides emehhez közeledett.

Az oknyomozó (tanító) történelem ezen első nagy mestere szerint a história arra való, hogy világos képet adjon a multról s mindenről, a mi az emberi cselekedetek folyamában valamikor épen úgy, vagy hasonló módon eshetik meg. Polybios óta ezt az irányt *pragmatikusnak* nevezik, mert első sorban államügyekkel (*πραγμα*) foglalkozott. Ő már világosan megmondta, hogy az események egyszerű leírásával nem érhetjük be; hanem felelelni kell azokra a kérdésekre is, miért, hogyan, mivégből történt valami, mert csak így vonhatják le a tanulságokat. Cicero a történelmet főleg az államügyek szempontjából nevezte az élet mesterének; az események színes előadásától tehát az utókor politikai okulását várta.

A lélektani okoknak, az erkölcsi és a politikai tanulságoknak keresése általában véve *egyéni* és *irányzatossá* tette a történelemnek ezt a felfogását, mely azonban hazafias szelleme miatt minden időknek kedvelt formája lett. Például *Tacitust* nemcsak klasszikus szépsége, hatalmas eszméi, hanem — egy-egy újkori forradalom leveretése után — azért is olvasgatták, hogy örökéletű tanulságaiból ösztönt nyerjenek újabb politikai küzdelmekre, minden zsarnokság ellen való

harczra. De az ókori történelem tulajdonkép egész következetesen két fő elvet állít egymással szembe: a *szabadságot*, melyre a kisebb népek vágyakoznak s a *hatalmat*, melyre velök szemben s az ő feláldozásukkal a nagyobbak törekeshetnek. A tanító történelem inkább a szabadság példáin lelkesedett s talán épen azért nem izmosodhatott igazi történelem-bölcsleletté, mert a fajért, hazáért, nemzetért való rajongás többnyire magával ragadta. Nálunk már II. *Rákóczi* Ferencz (egy személyben szabadsághős, történetíró és bölcész) észrevette, hogy az emberistenítés, a hizelkedő jellemzés következtében igen gyakran a legigazibb dolgokat is kétségbevonják és a kétségeseket igazaknak tartják. Hirdette, hogy minden történetírónak az igazságot kell keresnie s azokat az események összefüggéseinek megértése végett elmondania, és pedig nagy egyénítés nélkül; mert hiszen — úgymond — még a hazaszeretet is gyanússá teszi azt a dicséretet, a melylyel a történetíró magasztalja hazáját és nemzetét.

Rotteck azonban kimondta, hogy az egyetemes történelemben első helyen a haza történetével kell foglalkozni. Hiszen «nemzetünk eredetének, jellemének belső állapotának, sorsának és tetteinek, továbbá mai műveltségének, belső és külső viszonyainak, államszervezetének ösmérete, nemkülönben a tökéletesedését és boldogulását előmozdító vagy gátló körülmények

tudása az észet és a szívet egyaránt foglalkoztató nagy érdek mindenkire nézve, a kinek nemes érzését a természet vagy a nevelés ki nem irtotta. De hasznos és tanulságos ez a köz- és magánélet minden körülményei közt is, annak pedig, a ki hazájában jelentős hatáskörre törekszik, elkerülhetetlenül szükséges». Gróf Andrassy Gyula egy ízben (1866. februárius 25.) biztosította I. Ferencz Józsefet, hogy ők az országgyűlésen nem Rotteck- és Welcker-féle theoriák, hanem az *élet* szükségletei után indulnak; az uralkodó azonban úgy találta, hogy «a képviselőház vitái közben igen sokszor kísértett Rotteck és Welcker szelleme.»

Szalay László is ilyen szellemű történetet írt annak az ifjúságnak, mely az atyai ház küszöbén át a nyilvános élet pályájára indult. Ennek az ifjúságnak lelkesedést óvatossággal, erőt önmérséklettel, a nemzet jövődjébe vetett hitet a nemzet múltjának bölcs számbavételével kell egyeztetnie, ha a belévetett reményeknek, az ország szükségleteinek meg akar felelni. Azért tüntette föl előttük az őseket, kiknek *vitézsege* a hazát szerezte, *bölcsesége* a hazát megtartotta, *hibái* a hazát veszedelembe ejtették; «de a kik azt mindannyiszor, ha lehetett: az ellenséges viszonyok lenyűgözésével, ha pedig úgy kellett: huzamos szenvedések árán és türelemmel megint kiragadták a veszedemből.» Azt akarta, hogy lelkesedéssel merítvén erőt hazájok törté-

netéből, egyúttal férfias higgadtságot, a jog és törvények iránt tántoríthatatlan tiszteletet, egyúttal azonban, erejüknek biztosítására mérsékletet és óvatosságot tanuljanak belőle. Mert csak ez úton és csak is ez úton fogják új alapját vethetni a hazának, melyért annyi szív imája feldobog: «Esto perpetua!»

Magyar nyelven ennél szebben és világosabban senki sem mondta meg, mi a pragmatikus történelem föladata. *Kölcsey* Ferencz kívánta, hogy a politikai történetíró legyen pragmatikussá s fedezze föl a titkos rugókat; de megírta azt is, hogy Isten egy szívnek egy kebelt adott, egy embernek egy hazát. «Semmisem lehet erős, semmisem nagy és következéseiben tiszteletreméltó, — úgymond, — a mi cél és határ nélkül széjjelfolyt, a minek nincs pontja, melybe összevonuljon, honnan elágazzék. Azért kell minden embernek saját hazájáért munkálni; azért kell szeretete egész erejét hazájára függeszteni; azért kellett a legszebb, legrendkívülibb tetteknek csak ily szeretet kútfejéből származnia. Egész viláért, egész emberiségért halni: azt Isten teheté. Ember meghal háznépeért, ember meghal hazájáért. Halandó szív többet meg nem bir.»

A honszeretet kánonát az oknyomozó történetírás tartalmazza. Öndicsekvéssé nem aljasítja a mult nagy napjainak elbeszélését. Szeretettel, lelkesedéssel, majdnem rajongással csügg

rajtok, de a jövőendő útját egyengető tanulságokat keres bennök. Érzése melegét nem szigeteli el a történelemtől; de azt nem az érzékek elzsibbasztására, vagy önkivületbe hozására, hanem a munkaerő fokozására használja. Nem bírálja szárazon a tetteket. Nem tudja, mi a szeretetlenség, a száraz filozófiának ez a fanyar gyümölcse; ítél minden sorában, csak hogy a mikor az észhez szól, a szívhez is szól. Valót ír, de egy költő ajkaival lelkesít. Olykor a nemzet történetét nemzeti eposzszá alakítja át, a mi bizonyára nem filozófiai eljárás; azonban joga van hozzá: hiszen balladán, eposzon kezdődik a nemzetek történettudása, mely többnyire egy-egy hőskorra vonatkozik. Ez a történelem a nemzetet még sem a fegyverek csatogásában, dobok pergésében, trombiták harsozásában, rohanó tüzes paripák fúvásában tanítja lelkesedésre, hanem abban, hogy a béke áldásos műveit miként kell, a végső esetben, szívünk vérének hullásával is biztosítani.

Horváth Mihály, hazánkban a történetfilozófiának egyik úttörője, s az oknyomozó történetírásnak mestere szerint a történettudomány csak akkor tanítómestere az életnek, ha «bölcsész szellemmel hat be az események okaiba és lánczolatába s a történetek folyamából oly erkölcsi következtetéseket von le, a melyek tanulságul, iránymutatóul szolgálhatnak az életre». A történelemnek, mint társadalmi tudománynak,

az a feladata, hogy a társadalom céljait előmozdítsa, s egyeseken kívül a nemzeteket, sőt az egész emberiséget is nemesebbé tegye. Ezt pedig csak úgy teheti, ha «kimutatja azokat a fokokat, melyeken a nemzetek a művelődés pályáján áthaladtak s kifürkészi azokat a törvényeket, melyek az erkölcsi világ menetét nem kevesebb rendszerességgel és szükségességgel vezérlik, mint a fizikai törvények az anyagi világot». Méltán kérdezte az ifjaktól: «Ha a történelem világításában kellőleg méltányoljátok becsét mindannak, mit az elmúlt korok hagytak rátok, nem fog-e szívetek hálával eltelni az elhunyt nemzedékek iránt, melyek a javakat számotokra is súlyos munkával szereztek? És ha az értelem világával érző szív is egyesül bennetek, vajjon fogtok-e ezen magas kötelemekről magatoknak számot adhatni a nélkül, hogy egy titkos vágy ébredne bennetek: a jövő nemzedéknek fizetni le azt az adósságot, melyet a multnak le nem fizethettek?» Szerinte a historikusnak az a feladata, hogy a letűnt nemzedékek életének s munkásságának *minden* mozzanatát felkutassa, a történelmi kritika világánál részletezze és osztályozza s ekként a nemzet multjának minden elemét összegyűjtván és rendezvén, nemzetének olyan történelmét írja meg, a mely ennek hű képe legyen szellemi, gazdasági, társadalmi és politikai munkásságban egyaránt.

A történetírásnak valóban meg kell szaba-

dulnia egyoldalúságától. Ne legyen osztálytörténelem. Ne merüljön ki a katonai vitézség magasztalásában; a katonai és a politikai munkásságon kívül lásson meg más hasznos működéseket is és ösmerjen el más nemzeti erényeket is a miénken kívül. Hazafiasságából nem veszít ezzel, de nyer emberiségben; s nem esik abba a tévedésbe, hogy akár merőben a multnak szempontjából, akár csupán csak a jelennek fejlettebb fokáról tekintse a régi dicsőséget.

Igazi közhely ma már, hogy minden kornak megvan a maga jellege, a mit legkönnyebben úgy ösmerünk fel, ha visszaálmodjuk s még igazabban: beleéljük magunkat abba a korba. Immár alaptételnek látszik, hogy a mult minden eseményét, tettét hasznosságához képest kell megbecsülni. A miből tanulságot vonni, okulni s a mit jóra fordítani nem lehet, mint fölösleges ösmeretet, a sutba kell dobni. Az állam és a társadalom olyan élő szervezet, a melynek jelenségeit a történelmi fejlődés különböző fokaihoz képest kell megítélni. Olyanformán, a hogy más és más módon ítélünk a gyermekről, az ifjúról, a férfiról, az öregről; s mindeniknél az erősről és a gyöngéről, az egészségesről és a betegről, a jóról meg a rosszról.

A históriát eldarálók, az eseményeket szárazon vázolók azzal a ráfogással takargatják lelkek szegénységét, szívök ürességét, hogy a tör-

ténelem *egyetlen* föladata a tények egyszerű megállapítása. Az ilyenek kétségtelenül haragusznak azokra a tanító historikusokra, a kik a tényeket kiszínezik, szürke fénykép helyett színes festményt adnak, s a multról egyéniségök s politikai és társadalmi felfogásuk rejtegetése nélkül írnak. *Horváth* Mihály méltán sajnálta azt a fiatalabb nemzedéket, a mely látja, érzi a viszonyokat, melyeknek súlya alatt él, de — kevés kivétellel — alig tud magának számot adni az eseményeknek ama lánczolatáról, melyen keresztül hazája a mostani állapotba jutott. Olvashatja, ösmerheti az ősök viselt dolgait, szellemi és erkölcsi állapotait. Megtanulhatja, milyenek voltak az anyagi viszonyok, a közügy, az alkotmány, igazgatás, a nép- és az osztályviszonyok, a tudomány, az irodalom, az ipar, a kereskedelem, az uralkodó eszmék, irányok, szokások. De mindezt megváltozva, felforgatva, átalakulva találván, ámulattal kérdezheti, mi okozta ezt a nagy változást? Mik a változás tényezői, rugói, fokozatai? Milyen a mozgó erők jelleme, hatása, az általuk föltételezett események lánczolata s eredménye, a mely a jelen állapotokra vezetett?

Szerinte a XIX. század műveltségének s hozzátehetjük: történetírásának is az az egyik legszébb erénye, hogy a népek már *nem egyedül önmagukkal* foglalkoznak. Figyelmök az emberi faj legtávolabbi családaira is kiterjed. A régi

közönyt érdeklődés, a hajdani elkülönöttséget, szertehúzást egyetértés váltotta fel a népeknél. Tudni akarják, mi hogyan történik más népeknél. Más népek iránt rokon- vagy ellenszenvet tanúsítanak, de sohasem közönyösek. Az emberi szellem és szorgalom műveinek kiállításában versenyeznek egymással. Közös érzellemmel és törekvéssel karolják fel a szabadságnak, a műveltségnek, az emberiségnek érdekeit. Korunkat ez a közös érdeklődés és versengés emelte olyan magasra.

Egy népre sem közönyös, a művelt világ jó vagy rossz véleménynyel van-e róla. Ennek a művelt világnak közvéleménye óriási hatalom, melynek helyeslése vagy gáncsa biztosabban és következetesebben emel vagy sujt, mint száz-ezernyi hadseregek. De a közvélemény rokonszenvére a szerencsétlen nemzeteknek van legnagyobb szükségök. Az ilyenek a többinek jóindulatát csak úgy kelthetik föl, ha másokkal híven megismertetik jelen állapotaikat s azt az igazságtalan elnyomást, melyet tűrniök kell; és ha teljes világításba helyezik a maguk egyéniségét minden erkölcsi beccsel, széppel és jóval együtt, a mely annak az egyéniségnek tulajdona. Mert a közvéleményt csak *ilyen* tulajdonságokkal lehet megnyerni. Mindezek pedig — Horváth szerint — «a viselt dolgokban, az alkotott s ápoltt intézményekben, a folytatott törekvésekben, szóval az *egyéni*séget visszatükröző

történelemben nyilatkoznak.» Ő tehát az oknyomozó történelemben nemcsak megengedi, hanem követeli is a szubjektivitást s minden nemzet első kötelességei és érdekei közé számította, hogy saját történetét megismerje s másokkal is megismertesse.

Ez a szubjektivitás hol nyilatkozhatnék erősebben, mint a közelmultnak, mondhatni saját korunknak történetében? A klasszikus népek oknyomozó, tanító történetírói többnyire saját koruk eseményeinek összefoglalásával és megítélésével szereztek maguknak halhatatlanságot; a mi történetírásunk ettől fél leginkább, mert az ebben elkerülhetetlen szubjektivitástól félti a maga szigorúan tudományos jellegét.

Azonban, a könyvtárban elgondolkozva, már *Vörösmarty* megmondta, hogy újabb szellem kezd felülkerekedni, újabb irány tör át a lelkeken. Ez a szellem, ez az irány a nyers fajokba tisztább érzést, gyümölcsözőbb eszméket akar oltani, hogy végre egymást szívben átkarolják s igazság, szeretet uralkodjék. Hogy a legutolsó paraszt is elmondhassa kunyhójában: «Nem vagyok magam: Testvéreim vannak: számos milliók. Én védem őket, ők megvédnek engem. Nem félek tőled, sors, bármit akarsz.»

A pragmatikus történelemnek ezt a nemzet egyéniségében gyökerező erős önbizalmat kell visszatükröznie; azt, a mit *Vörösmartynál* nem

sokkal erősebben hangoztatott Bismarck, mikor azt mondta, hogy a németek csak Istentől félnek. Az államügyekkel foglalkozó, tehát pragmatikus történelemnek nincs ennél tanulságosabb jelszava. Bizonyára nem filozófia, de annak egy árnyalata: életbölcseiség, mikor egy nemzet ilyen jelszavak után indul.

Kétségtelen, hogy a ki történelmi példákkal buzdít hazaszeretetre, faji érzésre, könnyen eshetik abba a hibába, hogy egyoldalúan csoportosítja adatait. Pl. a szigetvári hősből csak a végső elhatározás nagyszerűségét látja, s nem azokat a fogyatkozásokat, a mik egyéb tetteiben mutatkoztak. Viszont az önkényuralom iskoláiban a forradalmakat mindig elrettentő példák gyanánt állították a történettanulók elé, hogy a gondolkodni, de a mellett lelkesedni, tenni vágyókkal szemben a nyárspolgári eredményeket érleljék meg bennök. Ilyen esetekben akárhányszor nem is a történelmi igazság, hanem a történetíró előadói képessége s a befogás és szellem határozott, melynek olvasóit és hallgatóit megnyerni birta. A szavak csak arravalók voltak, hogy eltakarják velők az igazságot. Azonban még csekélyebb ítélőképességgel is mindenki rájöhet, hogy történelem helyett ki ír pamfletet, ki csoportosítja adatait egyoldalúan, célzatosan. Bizalma mindenesetre nagyobb lehet olyanok iránt, kik nem angyalokat s nem ördögöket, hanem

embereket és emberi tetteket ösmertetnek meg vele.

Helyesen mondja gróf *Mikó* Imre, hogy «a gyönyör érzése, melyet a történetek olvasása a szívben felkölt, csak költészete a történelemnek. A valódi haszon: a kedélynek az erkölcsi szép és jó iránt fogékonynyá válása, az emberi jogoknak és a szabadságnak mind nagyobb mérvben való elismertetése, a népeknek a történeti nagy jellemek és példák által való oktatása.» Minden művelt nép legbiztosabb tanácsadója: saját története. Ezen történelem tanító, pragmatikus irányának van legnagyobb nevelő hatása az ifjúságra, de az államférfiú, a tudós, művész, sőt az egyszerű polgár sem lehet el nélküle. *Voltaire* 1765-ben ezt az új irányt először nevezte a történelem bölcséletének; de ő is beérte annyival, hogy mint filozófus írjon történelmet. Szerinte az a történetíró feladata, hogy az események óriási tömegéből kiválassza az értékeset, különösen, hogy pl. a közszellemet, az erkölcsöket, a népszokásokat, a társadalmat, családi életet, a művészetet ösmertesse. Mindenesetre újból divatba hozta a klasszikus idők oknyomozó, tanító történetét, mely az események okait és okozatait vizsgálva, a történelemben bölcséleti úton jár.

III. Hit.

A mi a festőművészetben az árnyékos fény, a *chiar' oscuro*, körülbelül az a történetfilozófiában a *dualizmus*, az a keresztény felfogás, mely a láthatatlan Istennel szembeállítja a látható világot, az anyagtalannal az anyagot, a lélekkel a testet, a jóval a rosszat, Isten nagyságával az ember gyarlóságait. A fény hatását a *chiar' oscuro* modor is ekként keresi az árnyékban. A dolgok végső okát nem két, egymástól független és önálló lényben látja; sőt a kereszténységben mindent egy Istenre, mint legfőbb okra vezet vissza. De a gnosztikusok kora óta a teremtetett dolgokban a szélsőségek kialakulását kutatja; azt a kettősséget (*dualizmust*), mely a tökéletesnek elfajulásából magyarázza meg az isteni és az emberi, a végtelen és a véges, az örökkévaló és a mulandó, a jó és a rossz, a tökéletes és a tökéletlen, a hit és a hitetlenség közt való óriási ellentétet.

Ez az ellentét a történetfilozófiában legfeltehetőbb módon abban a megkülönböztetésben nyilvánult, a melyet középkori historikusok *az isteni és világi állam* közt tettek. Ezzel a történelmi dualizmussal szemben a pragmatikus történetírás a kereszténység első ezredévében határozottan területet veszített.

Szent Ágoston (354—430) hippoi püspök ala-

pította meg ezt a metafizikai irányt, keresztény történetfilozófiát. Először ő különböztette meg egymástól az *isteni* és a *világi* birodalmat, de mégis a nélkül, hogy az istenséggel szembeállította volna az emberiséget, a mely amannak különben is alá van rendelve. Ezen az alapon írta meg: «De civitate Dei» szoló huszonkét könyvét, melynek szövegét legújabbban (1900) a szentnek életírója, *Dombart* adta ki. Az egyház nagy doktora a civitas szót nem egészen az állam értelmében használja. midőn metafizikai különbséget tesz a civitas Dei és a civitas terrena közt. Főcélja annak kimutatása, hit és hitetlenség hogyan küzdenek egymással az egyetemes történelemben, s hogy az egyensúlyt csak a keresztény hit igazságainak elismerése állíthatja helyre. Vizsgálódásának tárgya az Isten, a világ, az ember, a jó és a rossz, az erkölcs, az értelem és a kinyilatkoztatás, maga a kereszténység.

A kereszténységben — mint ezt legújabbban *Schilling* Ottó bizonyítgatja — semmi sem zavarja és semmi sem gátolja az egészséges állami politikát. Az államnak épp úgy szüksége van az egyházra, mint ennek az államra; a mi a «no popery» korában is eléggé megfelel a Stuartok amaz elvének, hogy «ha nincs püspök, nincs király». *Szent Agoston* az államot az egyház védőjének tartotta, pl. az eretnekség és a szkizma ellen való küzdelemben. Az állam és

az egyház előbbvalóságának kérdésében már nem ösmerte el az állam önálló célját, sőt nem egyszer említette, hogy egyházpolitikai téren az állam az egyháztól függ.

A boldogságot tartotta az egyes ember és az egész emberiség céljának; de ezt a célt csak a másvilágon lehet elérni. A ki élete célját elhibázza, örök kárhozatra jut. Az emberekkel és az emberiséggel foglalkozó történelemnek tehát szintén az örökké való életre, a másvilági boldogságra való vágyakozást kell szemelőtt tartania. Az első ember bűnbeesése és utódaik szabadakaratának a rosszra való hajlandósága az emberiség nagy részét távol tartja ettől az eszményi céltól, melyet csak kevesen érhetnek el. Jézus Krisztus halála fordulópont az emberiség történetében, mert az emberiség szabadakaratát hajlandóvá tette a jóra s utat nyitott nemesebb törekvéseinek megnyilatkozására. Ennek a nemesebb iránynak tagjai az isteni, a sokkal számosabb többiek a földi civitashoz tartoznak.

Amazok egymást, sőt önmaguk jóságát sem ösmerve, járnak-kelnek a világban és csupán abban bizakodnak, hogy Isten a másvilágon érdemeik szerint jutalmazza őket. De lehet-e igazi történelmi életök, ha saját becsöket nem ösmerik, s magukon kívül másokkal nem foglalkoznak? A jók földi összetartozásának ösmertető jele az isteni kinyilatkoztatáson alapuló

hit, az az erkölcsös, vallásos élet, mely a Krisztus előtti korban a Megváltóra való őszinte vágyakozásban, azután pedig a Megváltás művében nyilvánkozott meg. Isten országának története tehát a legszorosabban összeforrt a hittel, melyben az emberek megigazulnak; s ennek a történelemnek forrása a biblia, mely az isteni kinyilatkoztatásokat tartalmazza. Szent Ágoston az ókori történelem megítélésében is a krisztusi eszme vezette; a Krisztus születése után való időkre nézve pedig a történelmet egyháztörténelemnek tekintette, mert *az egyház az Isten országa: Ecclesia civitas Dei est.*

A világi államok az ókorban érthetőbben jelentek meg. Teljesen kidolgozott törvényeik, nagyhatalmú uralkodók, de pogány isteneik voltak. Az egymást föl váltó két nagy hatalom: az asszír és a római birodalmak napok, a többiek csak bolygók voltak. Szent Ágoston elősmerte, hogy a *világi* élet szempontjából jó alapokon nyugodtak s erkölcsi törvényeik értelmében nagy és nemes dolgokat is megvalósíthattak, de az emberiség eredendő bűnéhez méltóan csupán dicsőségre, uralomra, földi jólétre törekedtek. Legnagyobb gondolatuk: a sokistenesség eszméje, a mely a költők meséiben, az államok vallásos intézményeiben és a filozófusok tanításaiban élt, nem adhatott az emberiségnek olyan megnyugvást, mint az egy Istenbe vetett

hit, melyhez az ókor népei közül csak a zsidók csatlakoztak.

A filozófusoknak pl. Platónak tanításaiban, Szent Ágoston szerint, volt némi igazság, de nem előzték meg, hanem csak követték az Isten országában hirdetett igazságokat s ellenkeztek is egymással. Azonban a dualizmus hívei sem tagadhatták, hogy az ókori népek legnemesebb eszméi szintén a vallásos élethez fűződtek; s így ha nem Istennek, de az isteneknek államáról abban az időben is lehetett szó. Az ókori történelem lényege nem is mérülhet ki abban a felfogásban, hogy az asszirok, egyiptomiak, rómaiak jóformán csak arra valók voltak, hogy Isten megpróbálja velök a maga választott népét, a zsidót.

Krisztus eljövetele után a római világbirodalmat a keresztény világegyháznak kellett föl-váltania s Róma már valóban keresztény színezetet kezdett nyerni; de azt az egységet, mely az összes népeket a katolikus egyházban egyesíti (*unitatem catholicæ ecclesiæ per omnes gentes futuram*) Szent Ágoston még inkább remény, mint valóság gyanánt üdvözölhette. Azt akarta, hogy az állam a vallás (mint Isten országa) alá rendelje érdekeit s a kisebb meghódoljon a nagyobbak. Védelmezze a polgár személyét, vagyonát, sőt erkölcsét is. A királyok Krisztusnak is szolgáljanak s Krisztus érdekében hozzák törvényeiket. Ez az egyháznak az

államra való befolyását s a hit erőszakos terjesztését jelentette; de Szent Ágoston csak így remélte, hogy az isteni és a világi hatalom ezentúl nem ellenségeskedik, hanem kölcsönösen támogatja egymást. Mindamellett nemcsak a pogányságban megmaradt államokat tekinti ellenségeknek, hanem a keresztény államot is be akarja olvasztani az egyházba; mert ebben, voltaképen a keresztény hitben, az emberiség már elérte történelmi célját. Újabb történelmi feladatait csak úgy oldhatja meg, ha egészen Isten akaratára, vezetésére bizza magát.

Ezt nemcsak a középkor fogadta el *Szent Ágoston* történelmi végrendeletéül, hanem *Petőfi* is hasonló szellemben leczkértette meg a kételkedőket, kik nem hiszik, hogy egy erős istenség őrzi gondosan a magyar nemzetet, s annak atyai keze tartja átölelve. A nélkül a népek éktelen viharja porszemként fujta volna el a magyart.

«Nézzetek belé a történet könyvébe,
Mindenütt meglátni vezérnyomdokát.»

Szent Ágoston tanítása szerint a népek sorsa, jövője Isten kezében van, a mint azt különösen a zsidók történetében kívánta megmutatni. Szerinte a történelem ösmerteti és valósítja meg az egyénekből, közösségekből s ezek összességéből álló emberiség élete célját, mely Isten elhatározásán alapul. «Szegény ember

sorsát boldog Isten bírja.» Az ellentétek küzdelme, az embernek Isten akarata ellen való lázongása, a hitnek és a hitetlenségnek örökös mérközése felől a történelem tájékoztat. A hitetlenség teljesen szervezve a világi, ellenben a hit az isteni civitasban, mondhatni államban helyezkedik egymással szembe. Ezt legújabbán *Scholtz* Henrik és *Ritter* Mór Szent Ágostont és a középkori történetírást bírálgatva fejtegette.

A középkor történetírását valóban a jónak és a rossznak ez a dualizmusa érdekelte legjobban.

Dualizmusnak a bölcséletben és a történelemben az anyagias embernek az anyagtalan Istenhez, a testnek a lélekhez való viszonyát értették. Az egységes emberiség egy istenes (szellemi) és egy ördögös (anyagi) felfogásra szakadt. Amaz — az egyházban — a békét, egyetértést, emez — az államban — a háborút, küzdelmet keresi; de az utolsó ítélet általánossá teszi Isten országát. Ekként a középkor emelkedett először az emberiség egységének, az egyetemességnek gondolatára, melyet nemcsak a hitbe, hanem azzal együtt a történelembe is bevitt. A kor metafizikai iránya érthetővé tette, hogy az emberiség történetét is ebből a szempontból fogták föl. Benne nemcsak a fejlődést, hanem a tökéletesedést látták, mikor hirdették, hogy az emberiség gonosz hajlamain és vad-

ságán az isteni erőnek, a keresztény hitnek és műveltségnek kell győznie. Ahogy Szent Ágoston buzgó olvasója, *II. Rákóczi* Ferencz írta, a történelmi eseményekből tűnik ki az Isten gondviselése, a mellyel kormányoz és az emberek előtt ismeretlen célok felé vezet mindent. Az első magyar történetfilozófia írója, *Danielik* szerint a történetbölcsületnek azt kell bizonyítania, hogy az emberi nem történeti viszonyosságait egy személyes, bölcs, mindentudó, mindenható lény vezeti és pedig eleve az erkölcsi világ természetéhez és szükségéhez képest megállapított általános terv szerint. Azzal, hogy a történetben egy általános, változhatatlan és célját csálthatatlanul elérő isteni tervet állapított meg, nem zárta ki sem az emberi akarat szabadságát, sem azokat a «másodrendű» tényezőket, melyek (mint pl. a nemzetiség és nyelv, a földtani és az égélji befolyások, vérmérséklet stb.) az emberiség fejlődésére elvitázhatatlan befolyással vannak. Látható, hogy a történelemnek vallástételen, dogmán alapuló felfogása, az isteni gondviselés mint vezető eszme hirdetése mai alakjában épenséggel nem zárkózik el az ember politikai, gazdasági, társadalmi alkotásai elől. *Grupp* szerint, a ki megírta a műveltség rendszerét és történetét, a legmodernebb eszközökkel dolgozó történetbölcselők is megnyugodhatnak Szent Ágostonnak abban a felfogásában, hogy a történelemnek egy mennyei s

egy földi ország közt kell megoszlania. Akármilyen nagyon becsüljük is a világi műveltséget, a történelem leglényegesebb és legbecsebb eredménye mégis a vallásos fejlődés. Innen van, hogy a középkori történetírás a történelmi anyag kiválasztásában a keresztény-történelem eseményeit jóval többre becsülte, mint a pogány népeket, egyébként azonban azt hirdette, hogy a történelemnek erkölcsösnek, tanulságosnak, mindenekfölött pedig igazságosnak kell lennie. Az *igazságot* kell tükröztetnie, mert a történelem a multnak fölelevenítése. Az igazság földérítésére a középkornak három fő forrása volt: a szemtanuk, az iratok és a szájhagyományok tudósítása; sőt a szállongó híreket is tekintetbe vette. Föltétlenül igazságra törekedve, a krónikások a XIII. századig minden egyéni felfogástól aggságosan tartózkodtak és csak azután kezdtek szakítani a szigorú tárgyiassággal. Tanulságos, hogy ez épen akkor történt, mikor a világi történelem fölszabadult a vallásos történelem hatása alól s egyenesen arra vállalkozott, hogy gyakorlati életre tanítsa olvasóit.

Az egyetemes történelemben, mint Szent Ágoston, *Ruville* is az Isten munkáját látja. Minden az ő örökkévaló akarata szerint történt. Ennek a történelemnek Jézus a feje, az egyház a törzse; a történetíró tehát szentnek tartsa a történelmet, az Isten művét. Az embe-

riség multját csak Jézus hatalmas egyéniségének teljes megismerése alapján lehet igazán felfogni és megérteni; tehát a történetírásban a vallás iránt való közönbösséget, vagy teljes vallástalanságot már a tudomány érdekében is ki kell küszöbölni. A tiszta igazság színarany alapja pedig a katolikus vallás; a történetíró tehát csak ennek alapján alkothat hű képet a multról. Krisztus nélkül nemcsak a hitet, hanem a történelmi valóságot sem lehet megérteni; de Krisztust, ámbár élő személy és élő valóság, életének természetfölötti jelenségeinél fogva nem lehet a történelem szokott módszerei szerint vizsgálni; őt csak a katolikus hitrendszernek tökéletes ismerete állíthatja elénk a maga történelmi jelentőségében. Ez a jelentőség abban áll, hogy Jézus nem is vallásalapító, hanem maga a vallás, az igazság, mely megmenti tévedéstől az egyházat s megadja neki a történelmi aranyalapot, a történelemcsináló isteni akaratot. Az egyház — XIII. Leó szerint — ezért nem fél a történelemtől.

XIII. Leó pápa a történelmi dualizmust megtisztította patinájától, mikor 1884 május 15-én «látván, mennyire visszaélnek a történelemmel az igazság és a vallás rovására», megnyitotta a vatikáni levéltárt a kutatók előtt, kiktől csupán részrehajlatlan történetírást követelt.

Nálunk *Giesswein* Sándor ezekután kimondta, (1904), hogy mint minden tudományt, a történel-

met is bölcséleti alapelvekre kell visszavezetni s adataiban bölcséleti szemlélet tárgyává tenni. A történelem ideáлизmusa az embert minden tudománynál jobban megtanítja arra, mi az emberiségnek s az egyes embernek célja. Ez teremti igaz testvériséget; ez a középpont, melyből nézve, a történelmi események rendetlen halmaza egységes, tervszerű egészsze változik. Feladata, hogy számot adjon azokról az eszmékről, melyek — a természet törvényei mellé helyezkedve s részben fölérők emelkedve — az emberiség fejlődését intézik és szabályozzák. Ezek a következők: 1. a vallás eszméje, 2. az erkölcsi eszme, 3. a szociális eszme, melyhez a hazaszeretet és szabadság eszméje is tartozik, 4. a művelődési eszme, mint a történelmi fejlődésnek és haladásnak közvetlen rugója. Mindezt összevéve, a történelemből kiolt éltető lelket csak a történelem metafizikája adhatja vissza.

Szent Ágoston történelmi felfogása, alapjában véve, nemcsak a katolikus történetírásban maradt meg, hanem sok tekintetben a protestánsban is, és az isteni eszme nevében ott szintén kiváló történetírók harcolnak az anyagiás (materialista) történetírók ellen. Legújabbban a protestáns *Elert* már megkísérelte, hogy a történelem bölcséletét s vele magát a történelmet a keresztény hit védelmébe, az apologetikába beilleszsze. Szerinte magából a történettudományból nem lehet megalkotni oly történetfilozófiát,

a mely ezt a nevet megérdemelné, mert «a történelem lényege a história számára hozzáférhetetlen». Megnyugtató eredményre a történelemnek a természettudományokkal való összekötése sem vezet, mert a világot nem lehet tisztán a dologban rejlő (immanens) erőkből megmagyarázni. Szerinte tehát tapasztalaton felül álló szempontot kell választani, a mihez azonban a historikustól adott anyag csak az alsó félteke (hemispherium inferius). Mellőzni tehát nem lehet, de arra sem alkalmas, hogy pusztán ennek a segítségével oldjanak meg történetbölcseleti kérdéseket. Erre szükségképen transcendentia kell, vagyis Istennek a világ fölé helyezése, a mi ellenkezik az immanentiával, mely Isten lételet magában a látható világban sejtí. Természetes tehát, hogy kikél a monizmus, vagyis azon természetbölcseleti világnézet ellen, a mely az emberiséget a vallásért a tudománnyal akarja kárpótolni, segíteni, vigasztalni; célja tehát, hogy mindenféle eddigi értelemben vett vallás ellen harczoljon. A monizmus szerint az anyag és a szellem, az élő és az élettelen eredetére és kifejlődésére nézve egy és ugyanazon állandóságnak (substantiának) változott és folyton változó alakja. A jó és rossz között abszolút különbséget el nem ismervén, természetes, hogy a történelmi dualizmust is képtelenségnek tartja. De a történetbölcseletet nem szabad összezavarni, mint Elert teszi, a

vallásbölcselettel sem, melynek a historikus szívesen átengedi ennek a kérdésnek kutatását, ő maga pedig beéri a tapasztalatok alapján való vizsgálódással.

IV. Ész.

A raczionálizmus, az észszerűen, okszerűen gondolkodás, az okoskodás minden metafizikai, minden természetfölötti irány ellen tiltakozik. Már az oknyomozó és tanító történetírásnak bölcseleti kezelése is raczionalizmusra, arra vezetett, hogy ismereteink eredetét ne érzéki benyomásokban, hanem a *tiszta észben*, a józan okoskodásban keressük. Descartes, Spinoza, Kant, Fichte, Schelling, Hegel raczionalizmusa főképen a XVIII. század történetíróit bővölte el, a kik azonban nem szabadulhattak Fichtének ama felfogása elől, hogy az emberiség haladása mégis csak Istentől származik. Az ember ezen a földön csak átmeneti lény, mostani helyzete sorsának csak egyik állomása. Sorsa pedig részben a nagy emberektől függ.

A raczionalista történetírók fejtegetéseikben a természettudományi módszerhez közeledtek. Ez a felfogás megfelelt a klasszikus és a renaissance-kor ama nézetének is, hogy a történelmi élet természeti törvényeken alapul. Azonban gyöngesége ennek a felfogásnak, hogy az em-

beri élet jelenségeit egy síkban sorakoztatja egymás mellé s nem annyira történelmi belső összefüggésük, mint az emberi életre való hatásuk és befolyásuk szempontjából értékeli. Tehát a történelmet nem annyira a multnak, mint annak kutatására használja, hogy a letűnt idők tapasztalataiból mi haszna van a mai kor-szaknak.

Hegel méltóságosabbá tette a történettudományt, mikor az eszményt a multba és a jövőbe tekintve kereste s a történelemnek, mint minden egyéb úgynevezett szellemi tudománynak magvát a fejlődés gondolatában kereste. Ő az a bűvész, a ki megkísérelte, hogy a romantikusoknak a népszellemről és az öntudatlan szerves fejlődésről szóló elméletet a történelmi valósággal és a történelmi élet változatosságai-val egyeztesse, még pedig a régi theológiai történetfilozófia segítségével. Ezt addig racio-nalizálta és modernizálta, míg tudományosan megint elfogadhatóvá tette s új alakjában kiterjesztette azt a történelmi kutatásnak minden terére.

Azonban történetfilozófiai szempontból nem igazolható az az eljárása, hogy a fejlődés végső pontja és célja gyanánt mindenütt a jelenkort jelölte meg. Ez annyit jelentene, hogy csak a multban van mozgás, vagy épen haladás, ellenben a jelen valami pigra massa, mozdulatlan tömeg. Nem is annyira a multat, mint — an-

nak alapján — a jelent akarta érthetővé tenni. Kétségtelenül nagy érdeme, hogy ebben a hagyományokat is tekintetbe vette. Pártatlanul járt el a legnagyobb ellentéteknek egyeztetésében, pl. a vallásos felfogásnak a felvilágosodással való kibékítésében; de a közszellem kialakulását nem a történelmi tények, hanem saját felfogása alapján magyarázta meg. Más szóval úgy csoportosította az eseményeket, hogy föltétlenül saját felfogását igazolták. Legjobban kitűnik ez a filozófiának abból a történetéből, a melyet ő maga írt s melyben azt állítja, hogy a filozófia történelmének tanulmánya maga a történelem. Szerinte ebben az egyetemes történelemben megvan az egységes fejlődés. A fejlődés a szabadságra való folytonos törekvésben, az öntudatos szabadságban nyilvánkozik. Csak-hogy így a történelemből ki volnának zárva mindazok a népek és államok, melyeknek eszményök nem a szabadság. Az Európán kívül élő népekkel egyáltalán alig is törődött; s midőn a politikai divatokat, kora jelenségeit igazolta vagy elítélte, bizonyára inkább volt publicista, mint filozófus.

Kisfaludy Károlylyal együtt azt tanítja, hogy «a mult *csak* példa legyen most»: példatár a mindennapi élet számára. Már *Macchiavelli* is az események utánzását tekintette a történelmi tanulmányok feladatának. De mily ridegen, szeretetlenül határozza meg a történelmet, mi-

kor az — szerinte — az erőszakos, ötletes, szeszélyes emberek következetes, ravasz, vagy éppen véletlen tetteinek egybefüggő elbeszélése! *Bolingbroke* szerint a történelem bölcsészet, a mely példákkal tanít bennünket arra, magán- és nyilvános életünk különböző helyzeteiben miként viselkedjünk. A ki tehát történelmet tanul, olybá veheti, mintha bölcsészetet tanulna; mert mindjárt abstrahál és gyűjt, hogy erős alapon önmaga építse föl erkölcsi általános rendszerét. Így minden történelmi folyamatot és intézményt szabad, felvilágosult gondolkodással megalkotott törvények alapján kellene megítélni; pl. az államot olyan okos számításon nyugvó intézménynek lehet tekinteni, a melyet érdekeik és jogaik védelmére egyesek tudatosan alapítottak.

Kaerst szerint a modern raczionalisztikus gondolkodás ügyengető munkája becses szolgálatakat tett a történelmi kutatásnak és felfogásnak. Az emberiség változhatatlan alapjellének, mint az egyenletes történelmi élet alapjának hangoztatása egyoldalúság volt; de a történelmi folyamatok raczionális magvából kihámozott felfogás alkalmasnak mutatkozott, hogy történelmi adattár nyújtása, az adatoknak száraz felsorolása és egybehalmozása helyett olyan szempontokat készítsen elő, a mik a történetekben a szellemi tartalmat keresik. A felvilágosodásra való törekvés teremtette meg a modern embert s a

felvilágosodásra támaszkodó történelmi felfogásnak, minden raczionalisztikus jellege mellett is, határozottan modern iránya van. A *haladást*, a *fejlődést* hirdeti, mely az értelmesség terjedésében jelentkezik és történelmi öntudattá módosul. Mennél mélyebben pillanthat az egyén saját szellemi életének fejlődéstörténetébe, annál mélyebben hatolhat be magának az emberiség történelmi életének fejlődéstörténetébe is. Az egyén lelke annál tartalmasabb, mentül jobban betölti az emberiség eszménye, a humanitás ideálja. «Szeretni az emberiséget — mondta *Kölcsy* —: ez minden nemes szívnek elengedhetetlen föltétele.» De ő is, mint napjainkban Kaerst, azonnal áttér a *nemzetre*, melynek fogalma a modern történelmi felfogás kialakulásában a legnagyobb jelentőségű. A raczionalisták, mint az egyénben, a nemzetben is csak az emberiségnek képviselőjét látják. Innen van az a határtalan lelkesedés, a melylyel Herder és Schlegel a görög műveltséget, főképp pedig a költészetet, mint az emberi szellem legtökéletesebb alkotását, de egyúttal mint bevégezett egészet, az emberiség eszméjének megtestesülését dicsőítik. Midőn azonban a nemzeteket így eszményítik, az istenség fogalmát csak történelmi jelentősége és érthetősége szempontjából értékelik; s nemcsak a nemzeti gondolatnak, hanem az istenség fogalmának mulandóságát is adatokkal hajlandók bizonyítani.

V. Fejlődés.

Történelmi tekintetben a fejlődés azt jelenti, hogy az élőlények állapota milyen módon, milyen hatások és tényezők következtében változik jobbra. Minden változásnak célja a gyarapodás, tudniillik az életerő növekedése. A történelemben genetikai módon eljárni annyit tesz, mint megállapítani, hogy minden történelmi jelenség miképen fejlődött, miképen lett azzá, a mi. Természettudományi alapon áll, mert a nemzedékek élete folyását vizsgálja, fejtegeti. Ezek a nemzedékek dolgoztak a mi jelenünk megalapításán; jelenünk pedig a fejlődés eredménye. A historikusok egyre fokozódó hévvel vizsgálgatták, a természeti viszonyok és az emberi cselekedetek hogyan függenek össze, a politikai állapotok miképen hatnak a gazdaságiakra és a társadalmiakra; vallás, tudomány és művészet milyen viszonyban állanak egymással, a társadalommal és az állammal; az éghajlat és a talaj milyen befolyást gyakorolhat a lakosság jellemére, foglalkozására stb.

Ez a felfogás a magyar irodalomban már több mint egy százada bizonyos ellenmondásokkal találkozott. Pl. *Berzsenyi* szerint «nem tenger, nem egyéb helyhezet alkotá a nagy népeket és nagy birodalmakat ... Tedd a durva getát a Tiberishez és a hét hegy lakosit a Bos-

porus öblihez: barlang lészen amott a kapitólium s itt új Róma emelkedik.» Ezt újabban *Simmel* olykép fejezi ki, hogy a történelem lélektani folyamat s a benne rajzolt külső események az ösztön, akarat, érzelmek áthidalásai és megnyilatkozásai, a miken semmit sem változtatnak azok a kísérletek, a mik a történeti eseményeket természettudományi föltételekre akarják visszavezetni. Mert, szerinte, a talaj és az éghajlat a történelem menetére ép oly közönyös maradna, mint a Sirius talaja és éghajlata, ha a népek *lélektani* állapota egyenesen vagy kerülő úton nem hatna reá. Ekként a történelem *alkalmazott lélektan* lenne s úgy viszonylanék a lélektanhoz, mint a csillagászat a mennyiségtanhoz.

Azonban a történetbölcselek szivesebben mozgokt természettudományi alapon azóta, hogy *Montesquieu*, a törvények szelleméről szólva, megkérdezte, a természeti viszonyok miként hatottak a társadalmiakra és azoknak fejlődésére, az emberi nem művelődésére? Száz esztendő mulva *Buckle* hasonló kérdésekkel tépelődött s természettudományi módszerének, mint a megoldás legalkalmasabb eszközének elfogadását sürgette, sőt követelte. A természet törvényeit alkalmazta a történelmi életre és fejlődésre, tehát nem akarhatta elválasztani a multat a jelentől és a jövődőtől. Hiszen a természettudományokkal korán kaczerkodó poli-

tikai történelem bölcsészete épen erre függesztette a szemét. *Montesquieu*, *Gibbon*, vagy *Guizot*, a rómaiak nagyságának s romlásának okain tünődve, ép úgy jövődőt keresett a múltban, mint jóval előttük *Macchiavelli* a *Principe* történelmi bizonyítékaiban, *Zrinyi* Mátyás királyról írt esszéjében, s *Martinovics* és *Hajnóczy* a francia forradalom szellemében írt röpirataiban.

VI. Föld.

A genetikai történelem tulajdonképen a földrajzra (geográfiára) támaszkodó történelmet is magában foglalja. Első földrajzi munkájának (1806.) előszavában *Ritter* Károly már kimondotta, hogy történelem és földrajz elválaszthatatlan utitársak, mert a Föld és lakói a legszorosabb kölcsönös összeköttetésben állnak egymással és viszonyukat csak együttes tárgyalásuk alapján érthetjük meg. Egész világosan fölállította azt a tantételét, hogy «a földrajz a természet és az ember világának köteléke s elválaszthatatlan mind a kettőtől, mivel a földrajz az első és legszükségesebb föltétel mind a kettőnek jellemzéséhez. Természetes úton haladó vizsgálódásai olyan eredményekre vezették, a melyeknek a földrajzban, természetrajzban és történelemben egyaránt hasznát veszi. Általá-

nos fizikai földrajzának főjellemvonása az összehasonlítás. A szervetlen és a szerves természetnek egymáshoz és a történelemhez való viszonyát adta elő benne. Célja nem az volt, hogy az óriási anyagot összegyűjtse és rendezze, hanem hogy fölkeresse azokat az egyetemes törvényeket, a miken ez a sokféleség alapul és hogy tisztán történelmi alapon mutassa ki azt a nagy egységet és összhangot, a mely a földgömb felületén levő látszólagos sokféleségben és véletlenségben, valamint a földgömbnek a természet és az ember világához való viszonyaiban létezik.

Földrajzának, «a földrajz bibliájának» olvasása közben bajos eldönteni, mint természet-tudós, historikus vagy filozófus volt-e nagyobb? Az ú. n. politikai földrajzot teljesen történelmi tudománynak tekintette, mert az országok és államok állapotát csak történelmi úton lehet alaposan kifejteni. Az összehasonlító földrajz feladatát abban találta, hogy a Földet a természethez és a történelemhez való viszonyában mint szervezetet ismerje és ismertesse meg; továbbá hogy kimutassa a természetnek a szellemre gyakorolt hatását s mind a kettőnek az ember életével és fejlődésével való összefüggését. És pedig a történelem minden időszakának összehasonlításával, hogy a természeti és történelmi tudományoknak biztos alapot adjon és mind a kettőnek adatait egybevetvén, filozófiai-lag állapítsa meg a tényeket.

Ritter tehát a földrajzot a természet- és történettudományok kapcsának, mondhatni egyeztetőjének tekintette, de megtartotta a kettő közt levő helyes arányokat. Így teremtetten meg az összehasonlító és a történelmi földrajzot s így érdemelte ki a mult század Nagy Sándorának, *Humboldt* Sándornak csodálatát; pedig a Kozmosz írója a fizikai földrajzból kizárta az embert s vele a történelmet.

Történetfilozófiai iskolát azonban Ritter csak száz esztendő múlva csinált, a mikor a földrajzban tekintélyét már erősen megingatták. *Helmolt* ugyanis egyetemes történelmében az *egymásután* elvének elégtelen volta miatt újból az *egymás mellett* elvének alkalmazására figyelmeztette a historikusokat. Arra, hogy a földrajzi elhelyezkedés, a természeti viszonyok befolyása, ha nem is az egész emberiségnek, legalább egyes földrészek lakosságának fejlődéséről, sokkal érthetőbb képet adnak, mint az egyidejűség, szinchronizmus. *Helmolt* méltán hivatkozhatott Kopernikusra, ki elősmerte, hogy ha sokat másképen tárgyal is, mint elődei tettek, ezt épen nekik köszöni, mert a *tények* kutatásának bejáratát ők nyitották meg előtte. Szerinte az egyetemes történelem az egész emberiség fejlődésének története; de tökéletes történetet senki sem írt, nem is írhat, s teljesen elfogulatlan történelem nem volt, nincs, nem is lesz a világon. Hadat izent a történetfilozófiá-

nak s minden eddigi történelmi felfogásnak. A történelmi vizsgálódásban nyíltan a geográfia álláspontjára helyezkedett, de a nehézségekkel nem tudott megküzdeni. Ilyen nehézség, hogy valamely földterület, pl. Amerika történetét a legrégebbi időktől máig vezetvén le, más földterületeknél a földrajzi és az időrendi kapcsolatra nem ügyelt eléggé. A geográfiai viszonyok alakulása nagyon erősen hat a népek alakulására és fejlődésére, de ez az alakulás és fejlődés csak részben függ tőlük. Amit nyerünk a réven, elveszítjük a vámon. Mert ha egyes országok helyett egy-egy egész földrész tárul is elénk, a népek összehasonlító történetét ezzel a felfogással sohasem írhatják meg. Már pedig ez az összehasonlító történelem vezet a mai politikai földrajz eredményeinek s az általános (de természetesen sohasem és seholsem egyforma) műveltség megalakulásának, a népek egymástól való kölcsönzésének, egymásra gyakorolt hatásának megértésére. S a filozofáló történelem és földrajz ezen a téren találkozik. Mint *Czirbusz Géza* mondja, az ember ad tartalmat a geográfiai keretnek, mely nélküle üres és oly közömbös, mint a Hold, Merkurius vagy Mars konfigurációja. Nemcsak a természet, hanem a tőle elválaszthatatlan emberi értelem és hatalom, mely együtt «csinálja» a földi életet s a tudományos eljárásban egyiket sem szabad a másik fölé emelni. A földrajzi, különösen a

fizikai földrajzi szempontok kegyelése az ideális célok elhanyagolására vezet, a mik nélkül pedig embert és műveltséget elképzelni sem lehet. Viszont az idealizmus túlságos hajszolása képzelgővé, elbizottá teszi az embert, a ki aztán «hitvány kavicsban botlik meg, mikor a naprendszerek s a kozmosz titkainak metafizikáján csüng az esze és figyelme».

Brunhes tiltakozik az ellen, hogy a geográfus a történetírók, statisztikusok, etnográfusok munkáját végezze, mert neki külön kutató területre van szüksége, mely egészen az övé. Az emberföldrajz — szerinte — olyan területen áll, hol különböző irányokból jövő utak találkoznak, de azért nem olyan bazár az, hol mindent eladnak; inkább olyan sajátoszerű üzlet-helyiség, hova csak jogosan odatartozó dolgok jutnak be. Az emberföldrajz az etnográfia, történelem és statisztika eredményein kívül gazdasági és társadalmi eredményeket is feldolgoz. Minden ténye statisztikai kérdést kutat és tartalmaz, de minden ténye lélektani kérdést is foglal magában. Lényege és tárgya, hogy megismerés, bonczolgatás és magyarázat tárgyává tegye lakott földünk szakadatlan átváltozását, a mit a tömeges és az egyéni munka végez. Az állam az egyedek és csoportok egymás mellé rendeltségéből áll s meg sem lehetne érteni a tér különböző részeinek — egyének és tömegek lakóhelyeinek — anyagi egymás mellé

helyezése nélkül. A geográfus azt kérdezi, mi a szükségszerű kapcsolat az állam, a polgárok összesége, a város, a házak és az utak összessége közt? Mily mértékben függ a szellemi egymás mellé rendeltség az anyagitól és mily mértékben vonja maga után az utóbbi az előbbi? Erre azonban a választ a nélkül kell megadnia, hogy a földrajz feladatait a történelem feladataivá tenné. Mindegyik tudománynak meg kell óvnia a maga önállóságát.

VII. Műveltség.

A művelődéstörténelmi módszert és irányt *Voltaire* vezette be a történelmi bölcséletbe, azonban *Herder* alapította meg igazán. Sok nemes eszmével járult az emberiség történetének bölcséletéhez. A tényezőket s az eredményeket vizsgálva, legmagasabbra az emberiséget helyezte a fejlődésre képes összes földi létezők közt; mert egyedül az képes a környező természet és a maga minden erejének fölhasználásával művelődésre. Nem az egyén, nem egy nép vagy faj, hanem az emberiség együttvére juthat el a keresett világműveltségre. Azért nevezik az ő művelődéstörténelmi irányát egyúttal *emberiségi filozófiának*. Valóban vizsgálódásainak körébe vonta az egész emberiséget s mint a földrajzban, a történelemben sem hanyagolta

el a kezdetleges népeket sem. Az egyesek, a külön népek és fajok jellemző tulajdonságai és törekvései *együtt* vezetnek általános emberi műveltségre. A történelmi fejlődésnek az az állandó célja, hogy ezeket a jellemző tulajdonságokat minél világosabban kifejtse s a történetírás vezető eszméje az emberi rendeltetés: az emberiség történeti élete valószínűsítésének sikere.

Első követői közé tartozott *Humboldt* Vilmos és a legnevezetesebbek közé *Lotze* Hermann a Mikrokozmoszsal. *Lotze* a történelmi életet az emberek belső ösztöneinek és a természet külső viszonyainak együtthatására alapította. A természeti törvények mechanizmusában kereste azt a szükséges formát, a melyben a tények önálló, belső munkaösztoe kifelé állandóan fokozott és egyre többoldalú fizikai, kémiai és biológiai jellegű ellenhatásaikkal a világraszóló kölcsönös hatások nagy rendszerét valószínűsíti meg.

A magyar irodalomban először, 1843-ban, *Szontagh* Gusztáv kelt a művelődéstörténelmi irány védelmére. Az emberiség rendeltetésének megvalósítását szerinte a történetírás legérdekesebb része, az emberiség műveltségtörténelme tartalmazza. Mint az egyes embernél, az egész emberiségnél is azt kell vizsgálni, mennyit haladt az iparban, szépben, jóban, vagyonban? A körülmények bizonyára gátolják, de a nagy emberek segítik benne. A kiskorút a *mara-*
dásnak, a tekintélynek, — a nagykorút a *hala-*

dásnak, az újítsanak, a korszerű javításnak elve. Olyan megállapítás, melyre Lindner ő utána ötven esztendővel jutott. A klasszikus ókor az emberiségnek érzéki gondolkodású gyermekkora, de szép formái felülmulhatatlanok, mert az emberi tehetség nagyobb művészi és esztétikai tökélyt maig sem érhetett el. A középkort a fölhevült ifjú érzelmeinek és képzelődésének, az újat a gondolkozó férfiúnak korához hasonlította. Az emberiség haladása és tökéletesedése Szontagh társadalmi filozófiájának sarktétele. A tökéletesedésre való törekvés buzdít művelődésre, mely tudományra, művészetre, iparra, kereskedelemre, gazdaságra vezet. Az emberiség belátja, hogy ezeknek segítségével megvalósíthatja rendeltetését s ha gondolkodása, cselekvése szabadságát másképp nem biztosíthatja, forradalmakat indít. Gondolkodásra önálló meggyőződése, cselekvésre a külső körülmények lehetősége készíti. Azonban *erőszakosan* fejleszteni semmit sem lehet s a forradalmakat majdnem olyan szavakkal ítéli el, mint utóbb Spencer. A természetes fejlődést a körülményekkel és a közszükséglettel számoló reform biztosítja. A forradalomban fölvetett eszmény végtelen, de az emberi dolgok végesek s így az eszményt sehol és sohasem lehet teljesen megvalósítani. A társadalom történeti alapon, fokenként és *természetesen* fejlődött. A reform is ezen az alapon: az állandóságot az eszme követeléseivel egyez-

tetve halad. A mi az egyesre nézve ez élet-tapasztalat, az a nemzetre s az egész emberiségre a történeti tapasztalás. A jelenkor a történeti tapasztaláson alapul s így a történelmi és a társadalmi filozófiát egymástól el sem lehet választani; sőt a szociológia, melynek Szontagh tulajdonképen első magyar képviselője, volta-képen történetfilozófia.

Szontagh után jó negyven esztendővel *Ipolyi Arnold* (1885) újból védelmére kelt a művelődéstörténelmi iránynak. Szerinte az adta meg a történelem kellő irányát, tartalmát, erkölcsi erejét, minek következtében a históriai tudatot is föltámasztotta. A történet menete voltaképen a műveltség fejlődése; hazánk magasabb története is a nemzeti eszmén s öntudaton és a nemzeti műveltség menetén alakult, fejlődött s emelkedett. Legújabban *Horváth Jenő* a történelem bölcséletéről írt művében (1907) a történelmet szintén az emberi fejlődés és művelődés tudományának tartja. Amabban több a természettudományi, biológiai és szociológiai elem; emez a gazdaság és értelmiség munkájával s azzal foglalkozik, mindezt a művészet és az erkölcsiség hogyan hozza kapcsolatba s a politikai művelődés hogyan akarja helyes irányba terelni.

Lamprecht (1900) határozottan a művelődéstörténelmi felfogást ajánlta s ezt azonnal alkalmazta is a német nép történetében. Elősmerte,

hogy a történelmi eseményeket egészben véve ugyanazon törvények szerint kell leírni, mint a természetrajzi megfigyeléseket. A természettudományok azonban az egyed kutatásával és leírásával nem mindenütt érhatték be. A tudomány egyes ágaiban, pl. az élettanban, magán az összefoglaláson kellett kezdeniök, a minthogy összefoglalás maga az élet is, a melyet megfigyeltek. Míg a természettudományok a fizikai fejlődést, a fizikai mozgalmakat, a fizikai erélyt figyelik meg, a lelki vagy szellemi tudományok, hová Lamprecht a történelmet is sorolja, lelki fejlődéssel, a lélek mozzanataival, pszichikai energiával foglalkoznak. A tudományok két csoportjában az élettan és a történelem találkozik a legtöbb ponton; mert a történelem magához ölel minden tudományt, mely a lelki élet történelmi fejlődését kutatja. A X. századbeli magyarnak szellemi életét bizonyára másnak találja, mint a XX. századbelit; tehát korok szerint ítél róluk, mint a hogy a nép- és földleíró is különbséget tesz az egyidőben élő barbár és művelt népek között. A természettudományokban a biológia, a lelki tudományokban a történelem, mint az emberi társaságok *lelki változásainak* tudománya vezet. Innen van, hogy a történelemnek minden valóságos, módszeres haladása a műveltség fejlődésére nézve a legnagyobb jelentőségű.

Mivel a tudomány nem nézetekkel, hanem

fogalmakkal dolgozik, tudományos módszerül Lamprecht szerint egyedül a műveltségtörténelmi módszer válik be. *Lelki* fejlődés nélkül az emberi társaságoknak nincs történetök. Tudományos csoportosításokra, a történelmi események mélyreható megértésére egyedül a művelődés korszakai vezetnek. A műveltségtörténelmi módszer indukción, a források használatán, s nem valami határozott világnézleten alapul; azonban mindaz, a mi a történet folyamában végbement, egymással mint ok és okozat szakadatlanul összefügg. Ilyen kauzális gondolkodás nélkül tudományt képzelni sem lehet.

Az egyetemes történelem óriási anyagán egyetlen ember nem uralkodhatik; de az anyag együttes, összefoglaló feldolgozása, hacsak nem egy és ugyanazon módszer szerint történik, a történelmi felfogás darabosságára vezet s lehetetlenné teszi az egységes, rendszeres megítélést. Ez a feladat, az általánosítás és a végső következtetések levonása, mégis csak egy emberre vár. A történelem bölcsélete voltaképpen maga az igazi egyetemes történelem és egy embernek a dolga. A mikor különböző népeknél a művelődésnek valamely ágát vagy fokát kutatjuk, csak úgy érünk el igazi sikert, ha végül egybevetjük valamennyit s a jellemző vonást, a törekvések általános értékét megállapítjuk. A különöst is az általánosnak alapján ösmerjük meg igazán. Régi logikai alaptétel,

hogy a differentia specifica a genusból és annak specieseiből deríthető ki. A különböző történelmi felfogásoknak lényege épen az, hogy alkalmazzuk-e ezt a tételt, vagy sem. Lamprecht szereti a dedukciót, vagyis az általánosból a részlegesre való következtetést; azonban teljes mértékben alkalmazza az indukciót is, mert a történettudományban egyik tárgyról a másik rokon tárgyra induktíve megy át; pl. egy nép-nél részletesen kutatva a hűbériséget, vizsgálat alá veszi azt más népeknél is, hogy végül biztosan megállapítsa a hűbériségnek egyetemes történelmi szerepét. De nézetét nem tolja föl senkire s az igazságot szerinte mindenkinek onnan kell vennie, a hol épen ráakad. Mindamellettt intézete, a melyet Leipzigban az egyetemes történelem számára alapított, a történelem óriási anyagát saját módszere és felfogása szerint kívánja korszakokra osztani. Úgy tekinti a történelmet, mint a lelki élet állandó bővülésének folyamatát, mint olyan ismeretkört, a mely csak most kezd igazán nekilendülni és fejlődni. Történelmi elmélete a föltétlen okszerűsége-n alapul és fő tétele az, hogy a társadalmi erők döntenek. Lamprecht elméletének bírálói körülbelül abban állapodtak meg, hogy a történelemben mégsem lehet oly törvényeket föllá-állítani, mint a természettudományokban. A történelem első sorban egyéniségekkel foglalkozik, ezek pedig valamiben mindig különböznek egy-

mástól s néha szinte megfoghatatlan tulajdonságaiknál fogva sem alkalmasak általánosan elfogadható törvények levezetésére.

Breysig nem ösmerte el egy külön műveltség-történelmi módszer jogosultságát, mégis annak nevezte a magáét. Így akarta észrevétni, hogy nem csupán az államok külső története érdekli. Az egyetemes és a művelődéstörténelmet elválaszthatatlannak tartotta. «A valódi téma — szólt, — mely az egyetemes történelem szimfóniáján mint örökké tartó dallam uralkodik, nem az államok fel- és leszállásában, nem a királyok és vezérek tetteiben nyilatkozik; nem is a szellemi mozgalmak folytonos hullámmozgásában, vagy a tudományban, mint a felvilágosultak s utánuk Comte és Buckle vélték; a művészetben és a vallásban sem, a hogy a megfoghatatlan, misztikus gondolkodásra újból hajló nemzedék véli.» *Breysig* szerint a történelmi vizsgálatnak régesrégi s mégis örökön új anyagul csak az szolgálhat, milyen viszonyban vannak az emberek *egymással* és a *társadalommal*. A történelem legfontosabb kérdései azok a vonatkozások, a mik minden egyes embert, író-t és olvasót s minden más halandót erősebb vagy gyöngébb kötélekkel fűznek egymáshoz és a legközelebbi szomszédokhoz. A feladat annak megösmérése, *milyen viszonyban van egymással az egyén és a tömeg s hogyan lehet földeríteni ennek a viszornak folyvást*

tartó történetét. Ezt tartja ő az egyetlen és igazi világtörténelmi folyamatnak. Szerinte különben minden történetnek és történeti eseménynek valódi forrásai és viselői érzelmi áramlatok

VIII. Eszme.

Az eszmék tanításának, az ideológiának újabb úttörője, *Kant* Imánuel, eszméknek olyan ismeretfogalmakat nevezett, a miket nem lehet kézzelfogható, tapasztalati tárgyakban bemutatni, azonban az értelem legbensőbb mivoltából mint a világnézet elvei következnek, eredeti szempontok és vizsgálódások irányítják. Kant az egyetemes történelmet világpolgári szempontból tekintette. Szerinte a történelem azért folyik szabályosan, mert az emberek önként egyesülvén államokban, az egyéni szabadsággal együtt a tömeges élet rendjét is biztosították. Az emberi tehetségek ellentétessége, az önzés és a társulási szükség közt való küzdelem a fejlődés emeltyüi. A történelemben tehát az *állam* keletkezése és mind tökéletesebb fejlődése a fődolog, sőt a tulajdonképeni lényeges tartalom. Az emberiség történetét olybá veszi, melyben megvalósult a természetnek az a rejtett terve, hogy tökéletes állami alkotmány keletkezzék, mert az emberiség egyedül ebben az állapotban fejlődhetik teljesen. Maga is érezte,

hogy ez épenséggel nem tölti be a történelem körét, mert vannak dolgok (tudomány, művészet stb.), a miknek az államhoz semmi közük s vannak népek és korszakok, a miknek nincs semmi különösebb részök a művelt államok fejlődésében. Ezekkel azonban nem foglalkozott sem ő, sem *Fichte*, sem *Schelling*.

Eszméiket *Hegel* foglalta rendszerbe a berlini egyetemen 1822—31 közt a történelem bölcseletéről tartott előadásában. Szerinte a *világ-szellem* önmagában és a történelem különböző változásaiban szellemi szabadságának öntudatává, olyan erkölcsi és szellemi szabadságtudattá fejlődik, a mely az államban, a népszellemben és a népek folyton haladó politikai szabadságában nyilvánul. Más szóval a történelemnek az a feladata, hogy kimutassa a dialektikus fejlődést, vagyis hogy az isteni szellem (az eszme) a durva természetes állapotból, mely a szabadságot nem ösmeri, önmagától hogyan emelkedik a szellemi szabadság öntudatára, mi csak *állami* életben képzelhető. A történelem igazi tartalma tehát és a valóságos történelem az *állam* és annak fejlődése. Az államon kívül élőknek nincs történetök. A természetben, gondolkodásban, bölcsészetben, művészetben, vallásban, társadalomban, állami életben mindenütt megfigyelte és hirdette az események s tények logikáját, a történelmi fejlődés folytonosságát. A részletezés helyébe a

rendszert állította, mely a világnézet szükséges voltán nyugodott.

De ha ilyen világnézetet tisztán históriai vizsgálat segítségével is lehet alkotni, ki akarkatná a történelmet valamely bölcsészeti rendszerbe belekényszeríteni s tudomány helyett eszközzé tenni, melylyel saját tételeit bizonyítja? *Humboldt* Vilmos, a történetíró feladatairól szólva, már őrizkedett is minden ilyen egyoldalú rendszerezéstől. Mély és beható vizsgálatok alapján, de adott eseteket illeténél jobban általánosítva mondta ki ítéletét, a melyet félig-meddig dogmának tekintett, azonban csak önmagára s nem más történetírókra nézve. A történelem vezető eszméit az emberiség általános eszméibe való mélyedésben, abban kereste, hogy ezek az eszmék a történelemben miként keletkeznek, hogyan fejlődnek s miként akarnak megvalósulni. Hogy a történelmet megértse, ösmerni s nem bírálni akarta az abban uralkodó eszméket, a miket legtömegesebben kétségtelenül a francia forradalom vetett föl. S épen azért, mert ebben az eszméknek mozgató ereje annyira szembetűnt, ő és követői minden más nagy mozgalomnak pl. a reformácziónak, ellenreformácziónak stb. keletkezését, sőt méreteit is, az eszmék hatásának tulajdonították.

Schopenhauer hevesen támadt *Hegel*re, kinek befolyását a bölcsesetre s általán a német irodalomra rendkívül veszedelmesnek, butítónak,

mondhatni dögvésznek, tehát olyannak tartotta, melylyel minden önálló gondolkozónak a leg-határozottabban szembe kell szállnia.

Ranke Lipót sem tudott megnyugodni a bölcselőknek, különösen Hegelnek és iskolájának abban a felfogásában, hogy a történelemben *minden* bizonyos logikai törvények szerint megy végbe; hiszen így, mint ² minden skolasztikus okoskodásban, a szabályok békójába vernék s megölnék az életet. Ilyen nézet szerint csak az eszme élne önállóan; maguk az emberek csupán árnyak, vagy eszmékkel többé-kevésbé eltelt szkémák volnának. Istenről és az emberiségről nagyon méltatlan képet alkot az a felfogás, mely szerint a világszellem mindent csalással hoz létre és célja elérésében emberi szenvedélyeknek hódol. Ilyesmi következetesen csak pantheizmusra vezethet; mert az emberiség maga a jövődő isten, ki, a természetében rejlő szellemi módon, önmagától lesz. *Ranke* tehát a *vezető eszmék* alatt nem értett egyebet, mint a minden században uralkodó törekvéseket (tendencziákat). Ezeket a törekvéseket ugyan le lehet írni, végső elemzésökben azonban nem lehet egyetlenegy fogalomra összeolvasztani. Teljes képtelenség, hogy a történelmet a priori keletkezett gondolatok bebizonyítására használják; már csak azért is, mert ilyen gondolatok bizonyítására a tényeket nagyon önkényesen kellene összeválogatni. Nem minden gúny

nélkül nyilatkozott tehát a történelem bölcsészetről, melynek egyik kedves eszméje, hogy az emberi nem szakadatlanul előhalad s folytonosan fejlődve közeledik a tökéletességhez. Fichte pl. a fejlődésnek öt fokozatot állapította meg. De ha a fejlődésnek valóban volnának ilyen fokozatai, akkor a világtörténelemnek úgy kellene haladnia, a hogy az emberi nem a bölcsészekről számukra kegyesen megengedett irányban és módok között korszakról korszakra fejlődött; feladata egyszerűen az volna, hogy kifejtse és előadja az emberiséget koronként mozgó eszméket. Csakhogy a filozófusok maguk is nagyon eltérnek annak a megítélésében, koronként mik voltak ezek a mozgó eszmék; különben is csak a világtörténelem néhány népével törődnek, a többi pedig jóformán vagy éppen semmibe sem veszik. Ha vennék valamibe, mindjárt rá kellene jönniök, hogy a népek kezdettől maig a legkülönbözőbb viszonyok között éltek. Az emberi dolgok megtanulására — szerinte — két út vezet; az egyik az egyén megismerésének, a másik az absztrakciónak útja; amazt a bölcseszett, emezt a történelem követi. Az ösmeretnek ezt a két forrását jól meg kell különböztetni egymástól. Mind a mellett hány hisztorikus van, a ki a történelmet az események óriási lomtárának s nagy érdemnek tekinti, hogy ezt a tömördek eseményt emlékezetébe véste; pedig a történelem arra van hivatva s képes

is reá, hogy az egyesnek kutatása és vizsgálása alapján a maga útján emelkedjék az események általános megítélésére s a valóban meglevő összefüggésnek kitalálására.

A historikusban két főtulajdonság legyen meg: először is az *emberszeretet*, a mely részvétellel, szeretettel töltse el az egyén iránt; másodszor pedig *érzék az általánosságra, egyetemességre iránt*. Úgyis az egyénről kell következtetnie az emberiség fejlődésére, mely azonban nem egyes korok uralkodó eszméiben, hanem egyebekben nyilvánul; pl. abban, hogy nemcsak a nagy, hanem a kicsiny népek is hogyan érintkeztek egymással, hogyan érvényesültek a világtörténelemben; nagy népek hogyan, milyen küzdelmek közt hatottak környezetükre. Ez nem egyszerűen a háborúk, nyers támadások elbeszélése; mert hiszen a hatalom, mely a háború és az erőszak forrása, maga is szellemi alapon nyugszik; az ősi génusz alkotása, külön élete, fejlődése, működési köre van. A történelemben sohasem kereshetjük egy bölcsészeti rendszer egységét, de így is megtaláljuk benne a összefüggést. Nem a kényszerűség, hanem a szabadság működik benne s épen ebben rejlik varázsa. Minden pillanatban történhetik valami új, a mit csak az emberi cselekedetek első, közös ősi forrására vezethetünk vissza; de ha az események nem következnek is szükségképen egymásból, van köztük összefüggés és a szabadságot a szüksé-

gesség kíséri. Az egyetemes történelem az emberi nem elmúlt életének nem *egy* vonatkozásaival és irányjaival, hanem *egész* összességével és teljességével foglalkozik. Ha egyetlenegy tárgyat kutat is, mindig az egészet tartja szeme előtt. Históriát pedig nem csupán az iskola kedvéért tanulunk: az emberiség története közös kincse legyen az egész emberiségnek s első sorban annak a nemzetnek használjon, a melyhez mi magunk tartozunk.

Rankenál nagyobb hatást senki sem gyakorolt a közpályán mostan működő újabb magyar nemzedék történeti felfogásának átalakulására; s ez a hatás politikai tekintetben is annál fontosabb, mert Ranke, bár politikai pártatlanságát sokan politikai közömbösségnek tartották, úgy szólván az egész században hirdette, hogy a történelemnek, az egyetemes történelemnek is, első sorban a nemzet javára kell törekednie.

Eötvös Józsefnek a XIX. század uralkodó eszméiről írt halhatatlan könyve szerint is «csak akkor foghatjuk fel korunk összes mozgalmait, ha tisztában vagyunk azon eszmék felől, a melyek ezeket a mozgalmakat előidézték s azoknak irányát kijelölik». Csakhogy ő a történelmileg kifejlődött eszméket a jövő javára akarta fordítani. «Ha azt akarjuk — mondta, — hogy a tudomány a közizgatottság csillapodását előmozdítsa, mindenekelőtt azt kell tisztába hozni, minő értelmet tulajdonítanak azon eszmék-

nek, a melyekért korunk lelkesül, mily befolyást gyakorolnak ez eszmék az összes viszonyokra, különösen az államra s mily föltételek mellett lehetséges ez eszmék valósitása?

Ötívsszel szemben *Széchenyi* többnyire került a történelem tanácsait, mert a haladás és fejlődés legfőbb akadályának épen a multhoz való tapadást tartotta. *Kossuth* is inkább a *faji* tudatot becsülte meg, mint a nemzetet föntartó erőt; de *Herman Ottó* a történelmi tudat nagyobb erejében bízott. *Schwarz* Gyula a történelemtől első sorban azoknak az okoknak földerítését várta, a melyek az államban és a társadalomban valamint az értelmi, erkölcsi és gazdasági életben a tulajdonképeni mozgó erőt, az eszmét, a gondolatot, az áramlatok hatalmát akcióképesse teszik. Nem igazi történelem az, mely a műveltségi állapotokat és az eszmeáramlatokat nem tartja nyilván s nem hozza velök oktani összefüggésbe azokat az eseményeket, a miket a kortársaknak és az utódoknak elbeszél.

A történelmi eszmetan, *Goldfriedlich* szerint (1902), a maga jellemző sajátágaival együtt immár a multhoz tartozik; de ő is elősmerte, hogy nevezetes szakasza az a tudás módszere történetének. Tanulmányozása rá akar vezetni, mennyit ér az eszmék fogalma és alkalmazása, s mennyire elégtelen az a történelmi öntudat emelésére. Az eszmék neve alatt meg-

jelenő valamennyi pont és kérdés nem szorul, de nem is érdemes tudományos tárgyalásra. Például az egyetemes történelem egységének kérdését már megoldottnak lehet tekinteni; ennél fogva nem is lehet az efélét a társadalomtudománytól vagy a lélektantól teljesen elkülönítve tárgyalni. Azt azonban, hogy ilyes munkáknak a történelem bölcelete czímén külön helyet jelöljenek ki s külön tárgyaljanak, a bölcelet el nem ösmerheti. A bölcelet az általánosnak nem afele tudománya, hogy az általánosat odasöpörje egy halomba egy közvéleményt kifejező tudomány mellé; mert a bölcelet az általánosat néhány, sok, sőt minden tudományban és tudományból szintheticus módon keresi össze. Az eszmék tanát a társadalmi tudományok, a néplélektan és a műveltségtörténelem befogadják; de a történelmi törvényszerűség sokat emlegetett tanítását épen mint tudománytalant rekesztik ki a történelem mezejéről.

IX. Érték.

Az idealizmusnak *Grottenfelt* még egyszer védelmére kelt. Szerinte az ideális értékelések sokkal gyakoribbak, mint az élvezetiek (hedonikusak). Az élvezet és a hasznosság hirdetői sem kerülhetik el, hogy az érett szellemi erejű, fejlett egyéniségeket legalább is igen fontos

eszközöknek ösmerjék el. Önmagát is az *ideális értékelés* hívének vallotta s ebből a szempontból fejtegette az erősebb jogát, a nemzetiségi elv értékét, az imperiálizmust, a «kis népek» létezésének a jogát stb.

Rendszeresebben járt el *Böhm* Károly; a ki az ideáknak és az ideáloknak az értékelés módjaival való összefüggését kutatva, kimutatta, hogy az ideálok az egyeseknél és a társadalmaknál a történelemben kimeríthetetlen bőséggel jelentkeznek. Nemcsak az egyeseket, hanem az egész államokat mozgatják, ezeknek társadalmi csoportjaival, köreivel, társulataival, családjaival együtt. Innen van, hogy a történetíró sokkal fontosabbnak tartja az idea fogalmát, tartalmát, föllépésének sorrendjét, s értékének fokozatait, mint a keretet, a kauzális nexusnak előre elvégzendő felmutatását. Bernheim, Rickert, Breysig stb. ezért tartották szükségesnek, hogy a történelemben is alkalmazzák az értékelméleti (axiológiai) szempontot, minek következtében az újabb történetírás újból foglalkozni kezdett a vezető eszmékkal, a melyek már-már hitelüket veszítették. Böhm szerint az az *egyjén*i ideák sorrendjét s ennek szükségességét a lélektannak kellene föltárnia és kikutatnia; ellenben ugyanezt a társadalmi eszmékre nézve a történetírástól várjuk. Ő azonban erre, a lélektan egyoldalú kezelése miatt, sem az egyik, sem a másik tudományt nem tartja alkalmasnak.

Szerinte az idea, módszertanilag, az értékelésnek ismereti alapja: a ratio cognoscendi, mely magának az egyénnek értékét deríti föl a kutató előtt. Abban, hogy az ideában az egyén és a köz fejlettségi fokát föl lehet ismerni, rejlik az idea és az ideál fontossága az értékelméletre, az axiológiára nézve. Ezzel pedig az értékelmélet, Böhm szerint, nemcsak a történetírásnak, hanem a történetfilozófiának, sőt, ha vele csakugyan egynek lehet venni, a szociológiának is alapul látszik szolgálni. Egyébiránt a történetfilozófia feladata a történelmi tények magyarázata. Minden történetbölcseleti rendszer a filozófiai empirizmuson vagy a dogmatizmuson épült fel, jobban mondva, abból következett. A melyik sem az egyikben, sem a másikban nem keresett igazolást, a melyik tehát nem bölcseletileg mérte a történelmet, annál hiányzik az állaspont öntudatos igazolása; s nem tekinthető történetfilozófusnak mind a mellettsem, ha *egy* ténykérdésekben sok igazságot hirdet. Böhm szerint tehát Voltaire, Humboldt Vilmos, Niebuhr, Görres, Chateaubriand, Ranke, Roteck, Cantù, Eötvös, Horváth Mihály, Salamon, Freeman, Bernheim, Linder, Below stb. nem történetfilozófusok, mert csak ténykérdéseket vizsgáltak. Ezen kérdések közé tartozik az is, hogy mi a történettudomány tárgya, mik a történelem általános tényei és törvényei, milyen a hisztorikus módszere stb. Mindezek filozófiai kérdésekké csak az ismeret

problemája következtében lesznek. De «ha akár az idealizmus, akár a realizmus megfejtí az ismeret alapproblémáját, vagyis az ismereti adatokat közvetlenül érthető és ellent nem mondó elvekből tudja *magyarázni*, akkor a történeti tények, ha egyáltalán ismeretek, minden más ismerettel együtt feltétlenül és véglegesen megérthetők lesznek. Vagyis *ismeretelméleti alapon* megépíthető a történelem filozófiája».

Sem az empirizmus, sem a dogmatizmus, sem az idealizmus, sem a realizmus alapján nem jutván eredményre, le kellene mondani a történetfilozófiáról, ha megoldást csak ezekből a rendszerekből lehetne remélni; de Böhm ebben nem nyugodott meg s fölvetette azt a gyökérkérdést, melyek azok az ismereti adatok, melyek közvetlenül, magyarázat nélkül érthetők, hogy velők azután minden adatot megmagyarázni lehessen? Ezek az ismerés teljesítő funkciók, vagyis az alanyban adva levő tényezők, melyek a tárgyas képet előhozzák. Az ismerés tárgyára nézve tehát Böhm az egyéni idealizmus javára döntött, de úgy, hogy az egész ismerési mechanizmus két működés megegyező eredménye. Öntudatlan tevékenység vetíti az alany képét s azt az öntudatos képezi utána. «Ha az utána-képzés öntudatos funkciója megegyezik a kivetítés öntudatlan funkciójával, akkor az öntudat a nem tudatos képet tárgyas igazságnak mondja. A nem tudatos kép tehát az ismeret tárgya, a

mit külvilágnak nevezünk». Az ismerésnek ilyen módon való megfejtése teszi lehetővé a magyarázatot s ezen az alapon lehet fölépíteni minden tudománynak, tehát a történelemnek is filozófiáját. Tulajdonképen kétféle tudomány van: a valóságok tudománya (ontológia) és a kívánt világ tudománya (deontológia). Amannak központi fogalma a valóságban rejlő *lényeg*, emezé az alkotásban rejlő *érték*. A történelem ez utóbbi tudománynak (az érték-, vagy axiológiai) tudománynak körébe tartozik. Tényei mint a való világnak és az alanytól független valóságnak képei állanak a befogadó tevékenység előtt. Azokat épen úgy fogadjuk be, mint a fizika tényeit; csak hogy ennek jelenségei nem alanyi alkotások, míg a történelméi azok. A történelem tényeit emberek, vagy emberek csoportjai alkották; tehát ezek a tények mind a multban történt értékelések produktumai. Ezeknek az ismereti jelenségeknek logikai centruma nem a valóság lényege, hanem az érték. *A történelem tehát az értékelés jelenségtana* (fenomenológiája).

A mi a multban történt, — Böhm szerint — azért történt úgy, mert azok, a kik a cselekedeteket végrehajtották, így találták értékesnek. Nekünk az alkotások ismeretéből kell megállapítanunk azokat az értékeléseket, a melyek a cselekedeteket megalkották. Az érték megállapításával a magyarázat kérdése is meg van oldva.

A történclem megértésének magyarázó elve az értékelő végfunkciókban rejlik. Tehát rendezni lehet a történelemre vonatkozó összes alapkérdéseket, a melyek egységes tanba összefűzve adják az általános történelmet, vagyis a *szociológiát*. Az olyan történelem, a mely az eseményekben nyilatkozó értékeket keresi és csoportosítja, az *értékelés jelenségtana* (fenomenológiája).

X. Érzelem.

A romanticizmus — a román népek természetének megfelelő módon — a történelemben is jogot adott a kedélynek s a képzeletet bizonyos fokig csapongni engedte. A rejtelmes, csodás, szokatlan, felséges és titokzatos a legbizonyosabb adatokkal és tényekkel szemben sem vesztí el kiváltságait. A történetírás szintén megkísérelte, hogy a klasszikus kor hideg nyugalmával a középkor erősebb képzelőerejét állítsa szembe. Arra törekedett, hogy az egyénnek gazdag és mély életéről, melyet a klasszikus irodalom szellemi műveltsége tárt fel, mindinkább áttérjen az életnek ama rejtett és titokzatos okaira, mik az egyénnek életet adnak és azt szabályozzák. Első sorban azokat az erős kapcsokat vizsgálták, a melyek az egyént az egész néphez kötik.

Schiller, a ki pedig teremtvé volt a romantizizmusra, épen 1789-ben, a francia forradalom kitörése esztendejében, mikor a jenai egyetemen egyetemes történelmi tanszékét elfoglalta, az egyetemes történelem tekintélyének megmentését még a filozófia segítségétől várta, hogy az adathalmazt rendszerré, okszerűen összefüggő egészzé alakítsa át. De már megigérte hallgatóinak, hogy a legújabb világeseményeken kezdi előadásait s úgy megy vissza az őseredeti állapotokra. Az emberiség multját összefoglalva akart betekinteni a jövőndőbe s nem akarta megvonni a születés és a halál határait, melyek az embert oly szűk térre korlátozzák; s a történelmet minden idő és minden nemzet számára megnyitotta a gondolat szabadságának nevében. De némi lemondással tette hozzá, hogy «emberek s nem felsőbbrendű lények írják meg a világtörténetet».

A historikusok egy része a francia forradalomra következő császárságot annak bizonyosságyanánt vette, hogy szép dolgok a frázisok, de nem pótolják az igazságot, mely a történelem logikájában rejlik s erősebb a legelmésebben kigondolt emberi tervezgetésnél is. A történelmet az események áramlata s nem egy ember éles esze csinálja. Az államférfiúnak egyedül arra kell ügyelnie, hogy bele ne ütközzék a körülményeknek Isten akaratától függő történelmi rendjébe, vagyis ösmernie kell műkö-

désének korlátait. A világpolgári gondolkodásra hajlandó raczionalistákkal szemben tehát a könynyebben áttekinthető *nemzeti* történelmet művelte, sőt legerősebb ellentéte lett a raczionalistától magasztalt egyéni műveltségnek. A francia forradalom balsikere meggyőzte, hogy pl. a francia nemzeti tulajdonságokat nem lehet föltolni a németre, spanyolra stb. s egyáltalán nem szabad egy nép természetes fejlődését idegen hatással és műveltséggel gátolni és zavarni. *Állandót* csak az alkothat, a kit a nemzeti geniusz és az ezt legjobban megőrző nemzeti történelem vezet. Innen van, hogy a XIX. század első felének történetírói, a romantikusok és a liberálisok, még az egyetemes történelmet is saját nemzetök történetének keretébe foglalták.

A romantikus, nemzeti történetírást a forradalmi szellem ellen való hathatós tiltakozásnak tekintették; azért a kormányok nemcsak Németországban, hanem nálunk is egyszerre fölkarolták a nemzeti történelem tanítását; sőt a történettanítás tanterve hazánkban tulajdonképen még most is romantikus szellemben igyekszik hasni az ifjúságra. Ezt az ifjúságot arra kellett szépen megtanítani, hogy nemzeti hagyományaihoz ragaszkodva, a forradalmi túlzásoktól óvakodjék s jól ösmerje hazája történetét, hogy az államot hasznosan szolgálhassa. Kaerstnek kissé dagályos ítélete szerint a romanticizmus

«a sejtelmes, részben majdnem álmodozó érzelmek előtt föltárja az élet igazi örvényeit. A mély-séges és veszedelmes *Én* magába fogadja az egész világot, hogy azután ismét kisugározza magából».

Ennek a romantikus iskolának, a raczionális-tak előtt érthetetlen felfogásnak újraalapítója *Gervinus*, a ki már 1835-ben közeledett Hegelhez. A történelem tárgyának és céljának a *szabadság* fejlődése elvét tekintette, de nem állította, hogy az egyetemes történelem a szabadság *tudatos* haladásának előadása. Visszatért azokhoz a régiekhez, a kik szerint *a történetíró középső helyet foglal el a költő és bölcselő közt*. A romantizmusnak — egyik mestere, *Cantù*, szerint — az a célja, hogy diadalra segítse a *nemzeti* eszményt az egyetemes művelődés keretében s a letűnt korszakokból *példákat* keressen a jövő számára. A történelem az egyetlen tudomány, mely kielégíti az emberiségnek a szép, igaz és jó után való hathatós törekvését. *Cantù* is hitt a történelem bölcsészetiében, de ennek foglalatául az irodalomtörténetet tartotta, mely az emberiség haladásának és fejlődésének törvényeit megállapítja. A történelemnek az a leg-nemesebb célja, hogy munkás szeretetet öntsön belénk a gyöngébbek iránt, kellő és észszerű hódolatot a hatalom, szíves hajlamot a társadalmi rend, tisztelő megnyugvást a gondviselés iránt; továbbá hogy megszilárdítsa azt az er-

kölcsi tudatot, mely szerint az embernek társaságban kell élnie, szeretetét, értelmét, munkásságát felebarátjainak boldogítására, az egész emberiség javára fordítania. A történelem bizonyágaival élt Bodnár Zsigmond, mikor az *erkölcsi világ* törvényét mint *nemünk* legfontosabb törvényét magyarázta. Az ember szellemi világában a fejlődést az eszmeerő mozgásának, annak a hullámozásnak tulajdonította, mely az idealizmus és a realizmus szabályszerű váltakozásában mint hatás és visszahatás észlelhető. Ennek alapján remélte, hogy földeríti az ember történetét, megmagyarázza érzését, gondolkodását és cselekvését, tehát mindazt, a mit Cantù a romantizizmustól várt. Bodnár szerint az erkölcsi törvény mutatja, hogy a haladás egy-egy hullámának minden részében minő élményeink lehetnek, miért szoktunk rajongani, s mit tartunk szépnek, jónak és igaznak.

A középkort a romantikusok azért szerették annyira, mert a nemzeti államok megalakulása korának tartották. Nem is szívesen léptek túl saját nemzetök vagy fajuk történetének a körén. Így következtetéseik egyoldalúak lettek, mert általánosításaik csak a nemzetre s nem az emberiségre vonatkozott. Nagyon is kiélesítették az egyes nemzetiségek közt levő különbségeket s a nemzeti géniusznak tulajdonítottak oly intézményeket, pl. jogot, vallást, művészetet, nyelvet, a melyet más történetírók egyes emberekre sze-

rettek visszavezetni. A nemzet legfőbb erőforrásának a történelmi jogot tartották, a mit nálunk leghatározottabban a nem hivatásosan historikus *Deák* Ferencz hangoztatott híres fölrati javaslatában; mert, miként Laveleye mondta róla, «tudta, hogy a hagyomány mily erőt ad a szabadságnak. . . . A hagyomány ereje mindenben nagy s a ki azt megveti, meg kell buknia». De sokan épen ebben az elvben látják a romanticizmus gyöngéjét, sőt már magának a romanticizmusnak bukását hirdették; de csak ott, hol a történelmi jogoknak a jogfolytonosságnak érzete hiányzott a népszellemből.

A romantikus felfogásnak nagyon sokat köszönhetünk, mert annál a bátorságnál fogva, hogy a hol a tudás cserbenhagyja, a képzelet erejével dolgozik tovább, egész letűnt társadalmakról adott már fogalmat és képet. Történelmi bizonyosságra törekszik, de beéri a történelmi valószínűséggel is, ha amazt — mi nagyon gyakran megesik a historikussal — el nem érheti. S jobb, ha a fegyelmezett tudású historikus hidalja át a tátongó mélységeket, mint ha a könnyebben szédülő olvasóra bízza, hogy szokot átugorja.

Azokból az elszórt, hiányos adatokból, a mik az őskorból fennmaradtak, a mai természetes népek állapotának megfigyelésével a történetíró élénk varázsolhatja az őskor társadalmát s nagy vonásokban rajzolhatja meg a törzsek, népek

életét. Szabad merítnie a mondák üdén csörgedező forrásából, mely «a vén földet ifjává teszi»; és szabad elmélyednie a legendákba, melyek nélkül a középkor társadalmát soha és senki sem értheti meg. A történetírónak jogában áll, hogy Dantéval karöltve járja be a világtörténelemnek néhol virágos, de legtöbb helyütt sivár területeit s lássa ő is azt a világot, melyet Dante látott. Vagy csakugyan

«Évezred hanyatlik, évezred kel újra,
Míg egy földi álom e világba téved,
Hogy a *hitlen* ember imádni tanulja
A *kőd* oszlopában rejlő istenséget?»

XI. Gondolkodás.

Történelmet csakis történelmi szempontból volna szabad írni; de Hegel és Fichte nem volt az első és nem is az utolsó, a kik ilyen szempontot el nem ismertek, mert a történelem önállóságát tagadták s nem ösmerték el a történelmet tudománynak. Viszont, a hogy *Salamon* Ferencz élénken bebizonyította, a történelmet sem lehet alárendelni más tudománynak. Salamon a történelemben a bölcséletnek sem biztosított nagyobb tért, mint akármelyik más tudománynak; pedig a történetírótól megkövetelte, a mit a filozófia első sorban követel meg, hogy céljaihoz képest mindenikben jártas

legyen. A történelmi vizsgálatról szóló tanulmányát azon kezdte, hogy a hol nincs törvény, ott igazság sincs; és a hol igazság nincsen, ott nincs mit tanulnunk. Már pedig a *magistra vitæ* akárhányszor tanít olyat, a mi rosszabb a semminél; t. i. a dolgok törvényei helyett épen a természettel ellenkezőt. Maga *Stuart Mill*, mint sok tekintetben *Ranke* is, azt tartotta legjobb történetirónak, a ki az egykorú adatokat a maguk valóságában beszélteti; azonban az efféle tárgyiasság megfosztja a történelmet tudományos jellegétől, melyet csak a megokolás, a tett indító okának, a *miértnek* megfejtése tehet azzá. Régóta előkészített körülmények és az uralkodó eszmék hatalmasabb tényezők az egyéni akaratnál. *Salamon* fölfoghatatlannak tartja, hogy mikor a legbizonyosabb tudomány, az asztronómia sem restelli *föltevésekre* építeni állításait, a talán leginkább rászorult tudomány, a história, vonakodva ejti ki csak nevét is a hipotézisnek; holott az olyan általános törvény, a melyet egyenes tapasztalataink alapján föl nem találhattunk volna, pedig a tapasztalati adatok egyhangúlag vagy kevés eltéréssel igazolják. Már ő megmondta, hogy ennek a föltevéseken alapuló módszernek sikerét fajbeli, nemzeti és sok egyéb más elfogultság akadályozza; a mire 1900-ban épen *Xénopol*nak a történelmi hipotézisekről adott elmélete szolgál bizonyítékul. *Xénopol* szerint a hipotézis olyan

kísérlet, mely a közetlenül nem ösmert tényeket más, közetlenül ismert dolgok segítségével akarja földeríteni. Elismeri ugyan, hogy a föltevésnek magában véve nincs tudományos értéke, de megmutatja az igazsághoz vezető utat. Példaképen így akarta bebizonyítani, hogy Magyarorszáiban a románok őslakók, és hogy a föld ott övék volt.

*Freemann*nál talán senki sem figyelmeztetett határozottabban a történelem tanulmányozásának nehézségeire. Hevesen kikelt azok ellen, kik a történelmet igen könnyűnek tartva, komoly tanulmányok nélkül írnak és tanulnak történelmet. Pedig a féltudományt sehol sem tekintik oly könnyen igazi tudománynak, mint a históriában. A történelem nem egyszerűen tudnivaló, hanem tudomány, még pedig az emberről, *mint politikai lényről* szóló tudomány. *Acton* lord, *Ranke* tanítványa, azt tanította, hogy *történelmileg gondolkodni* többet ér, mint történelmileg kutatni. A tudományos ismeretnél többet ér a kritikai alaposság, mert a történelem csak ennek segítségével erősíti, gyarapítja, sőt irányítja a lelket. A historikusnak, *Ranke* példájára, meg kell figyelnie, hogy a szellemi munkásság minden terén a legderekabbak hogyan dolgoztak. Rájok tartozik, de egyúttal az ő érdemök a fölfedezések logikája, a tudás gyarapodásának és az eszmék fejlődésének megmutatása, a mik, a földi szükségle-

teknek s az emberi szenvedélyeknek jóformán változatlan természeténél fogva a haladás bizonyosságai s a történelem életszikrái. A történelem okosságra, nem alaptételekre tanít.

Villari Pasquale ismételve fölvetette azt a kérdést, tudomány-e a történelem? Azzal felelt, hogy a tények kutatása tudományos feladat, a tények előadása művészet, az események összefüggésének keresése a tulajdonképeni történet-tudomány, mely azonban szigorúan nem alkalmazhatja a kísérleti (experimentális) módszert. Nem értett egyet azokkal, kik, mint Nietzsche és Sidgwick, a történelmi szemlélődés mostani módját arról vádolták, hogy megbénítja az összetevékenységet s nem ad felvilágosítást rendeltetésünk végső céljáról. De hát a metafizika sem ad. A történelem legalább megmutatja legközelebbi földadatainkat s táplálja, erősíti az emberiség eszményeibe vetett hitet, a mi nélkül semmiféle munkának sincs sikere. Új társadalmi forrongás küszöbén állva, a műveltség győzedelme, egy új barbárság veszedelmének elhárítása attól függ, elég eszményiek és jellemesek leszünk-e. A történelem egyik földadata, hogy azok legyünk.

Seignobos szerint (*La Méthode historique*, 1901.) első pillanatra valóban úgy látszik, hogy a történelem külön tudomány, mely a tények bizonyos nemét, a történelmi tényeket és pedig a tények természetéhez mért módszerrel tanul-

mányozza; olyanformán, a hogy a vegytan, mint tudomány, a vegytani tényeket vegytani módon vizsgálja. Ehhez képest a történelem *megfigyelő* tudomány volna. Úgy látszik, meg is lehet állapítani a történelem körébe tartozó tényeket, a mik mindig *mult* események, *emberi* cselekedetek. A történelem ekként modern értelemben, a társadalomban elő emberek tanulmányozására szorítkozik s az emberek véghezvitt tetteinek tudománya. A valóságban azonban nincsenek történelmi, hanem csak fiziológiai és biológiai tények. A történelem kiterjed a politikai, művelődési és a gazdasági multnak minden eseményére; az olyanokra is, a miknek multjával idáig nem bibelődtek. Természeténél fogva nincs, csupán helyzeténél fogva van történelmi. vagyis olyan tény, a mit közvetlenül nem figyelhetünk meg, mert nem létezik többé. Az eseményeknek nincs történelmi jellegök; történelmi csupán megösmérésök *módja* lehet. Minden történelmi ösmeret közvetett lévén, a történelem alapjában véve *okoskodó* tudomány. Módszere is közvetett: az okoskodás, bírálat. Az adatokon nyugvó tanulmány, vagyis a *történelmi módszer* az egyetlen, a melyet alkalmazni lehet abban a két esetben, a mikor fejleményeket, vagy meghatározott tömeges eseményeket akarnak megvilágítani. A társadalmi tényeknek lélektani alapjuk van s a társadalmi csoportokat nem lehet az élettani tünemények

módjára egyszerű, összetartozó egységnek mondani. Hiszen ezek az alanyok csak bizonyos tekintetben tartoznak össze s egész lényöket épséggel nem vesztek el abban a csoportban, a hová sorozzák őket. Általában véve különbség van az élettani és a társadalmi fejlődés közt. Gyűjtőnevekkel, általános fogalmakkal nem lehet az alkotó elemek idő- és térbeli különbségére való tekintet nélkül dolgozni. Kritikai realizmusa tehát erősen ismétli a Ranke óta gyakran megújuló tiltakozást a pozitívus, vagy — a hogy újabban nevezgetik — a fogalmi történelmi módszer túlzásai ellen.

XII. Valóság.

A pozitivisták, a valóságnak, vagy inkább a valódiságnak kutatói, nem egyes emberek, hanem a tömeg, a sokaság sorsa iránt érdeklődtek és annak szociológiáját természeti törvények alapján magyarázták. Ezt az irányt a girondista *Condorcet* vezette be, a matematikus és filozófus, aki a guillotine előtt bujdosva írta meg az emberi elme haladásának történelmi vázlatát (1794.). Úgy vélte, hogy mivel, a természettudományok alapelve szerint, a világegyetem jelenségeire vonatkozó általános törvények szükségesek és általánosak, nem kisebb értékűek azok az ember szellemi és erkölcsi fejlődésére

nézve sem. Ebben a tekintetben azonban — Pauler Gyula szerint — csak *Comte* Ágost találta meg (1830—2.) azt a helyes módszert, «mely nélkül a legnagyobb lángelmék is hasztalanul bolyonganak az események tömkelegében». Abból indult ki, hogy a történelem olyan forma fizikai tünemény, mint az egyes ember élete és mint minden tudománynak, főfeladata a menetét szabályozó változatlan törvények kutatása. Módszere természettudományi. Az eseményeket (mint fizikai tüneményeket) minden sallang és elfogultság nélkül, a maguk valóságában igyekszik előadni. Nem okoskodik, hanem elbeszél; nem ítél, hanem előad. Képének teljessége végett kiterjed a történelmi élet minden mozzanatára; elsősorban mégis a műveltségre vonatkozó és egymással összefüggő adatokat tárgyalja. Pozitív felfogásának fő jellemző vonása, hogy kizárja a képzelődést a tudományok köréből és a megfigyeléssel helyettesíti. Maga a történelem az emberi társadalom törvényeinek kinyomozására szolgáló legfőbb és legfontosabb *segédeszköz*, tehát tulajdonképpen *nem önálló tudomány*. Azonban mint egész, tehát egész kiterjedésében kell tanulmányozni. Főfeladata annak kimutatása, valamely esemény milyen szálakkal függ össze az események összességével. A leszármazásnak ezt a menetét nevezte *Comte az eszmék filialiójának*, egymástól való függésének, *vezető fonálá-*

nak. Az emberiség történetében csak a fejlődést látta, nem a tökéletesedést. Minden nép természetesen, de helyi és egyéb okok következtében lassabban vagy gyorsabban fejlődik, a mi a civilizáció különféleségére vezet. A fejlődés törvényei szabják meg a történelem irányát. Ezek a törvények pedig abban a bizonyosságban állnak, hogy fejlődését az emberi szellem a teológiai felfogáson kezdi, a metafizikain folytatja és kétségkívül a pozitivizmuson végzi. Pauler szerint Comte ezzel a hármas törvénnyel megtalálta a történelemben azt a pontot, melyet Archimedes a fizikai világban hiába keresett s a jelenkort kiemeli egyoldalúságából. «Teljesen átalakítja az eddigi történetírást és örökbecsű tudománynyá emeli azt, mi eddig legnagyobbreszt csak a napi felfogás tükre volt.»

Buckle egészen véve szintén a pozitivizmus álláspontjára helyezkedett, de «saját képére és hasonlatosságára» akarta ujjíteremteni a történetírást, hogy azt a maga külön rendszerével emelje a tudományok sorába. Egy Macaulay, Ranke, Mommsen, Taine, Michelet kortársa ki mondta, hogy a «legnagyobb történetírók sem érnek föl egy Keppler vagy egy Newton lángeszével» s hogy a történetírók általában véve tudatlanok, egyszerű könyvmolyok. Egyik sem (!) kutatta azokat a törvényeket, a miktől az emberi cselekedetek függnék, a mik a multat

megmagyarázzák s a mik arra képesítenek, hogy *a jövőt megjósoljuk*. Tulajdonképen föltevésekre alapítja rendszerét, a melyben nem ösmeri el a szabad akaratot. A történelem törvényeit két alaptényezőből: a természetből és az emberi lélekből lehet kifejteni. De az emberi léleknek nem minden tulajdonsága hat egyenlően. Pl. az értelemtől, a tudományos felvilágosultságtól függ a művelődés fejlődése, a miben kevés a része az ember kedélyének és erkölcsi ösztönének. Az értelem törvényeinek tanulmányozása tehát a történelem törvényeinek fölismerésére vezethet. Ezeket a törvényeket mégis a statisztika alapján kereste.

Eredetiségre mohón törekedve is Comte nyomában haladt, de jobban kiszínezte annak elméletét. Ily értelemben pozitivisták John Stuart Mill, Herbert Spencer, Carlyle, Sainte-Beuve és Taine is. Nevezetes dolog hazánkra nézve is, mert főbb műveik nálunk szintén elterjedtek. A legnépszerűbb, Taine, meg volt győződve, hogy az erkölcsi dolgokban olyan összefüggés van; mint a természet tárgyai közt. A multat jelenné kell tenni. Napjainkban a történelmet az elenyészett érzések határozott és kipróbált sejtelve újította meg. Minden emberi cselekvés visszatükrözi véghezvivőjének bizonyos állandó *lélektani* állapotát. Az egyéni lélek a hely, idő és körülmények természetes eredménye. A történelem és a természet kapcsolatának elve abból

indul ki, hogy a történelem minden alanya bizonyos környezetben (milieu) él, a mely természetes módon hat reá. Az ösmeretlen alkotásokat, a mik felé a századok áramlata hajt bennünket, az a három öserő: a faj, környezet és időpont kelti életre és az szabályozza. Végső eredményében a történelem lélektani (pszichológiai) probléma. Szabadakarat nincs. A szükségesség (determinizmus) az alapja minden haladásnak és minden tudományos kritikának. Taine tehát a determinizmust fogadta el módszernek. A skolasztika maradványainak tekintette a szubstanciát és az erőt; velök szemben nem is ösmer el egyebet a világon, mint tényeket és törvényeket.

Comte pozitivizmusát alaposan nálunk először *Pauler* Gyula s legbővebben (Comte, a pozitivizmus és az evoluczió, három kötetben) *Kozáry* Gyula ösmertette, de iskoláját igazán *Pulszky* Ágost alapította meg. *Pikler* Gyula őt határozottan korszakalkotónak nevezte a magyar szociológia történetében; mert a természettudományi irányhoz csatlakozva, a szokott euráziai világtörténelem helyett az egyetemes történetet és etnografiát, még pedig a reális életre, a technikára vonatkozó történetet vette tapasztalati alapul. A jövő fejlődés végtelenségét tanította s új elméleti felfogást, új anyagot, új gyakorlati irányt adott ezzel a mai nemzedéknek. Maga *Pikler* nem törődött a történelmi

törvényekkel, mivel ezek helyébe a szociológiai alaptörvényeket állította. A multhoztapadással szembe helyezte a fejlődést, melynek irányát és jellegét a *jelenből* kívánta kimagyarázni. A történelem — szerinte — nem a tényekből leszűrődő társadalmi elmélet. Egy nemzet, ha mai helyzetének szociológiai igazságait ösmeri, akkor is eligazodhatnék a jelenben, ha egész multját és történetét elfelejtene is. A jelent nem a mult alapján, hanem általános tényekből értjük meg. Az elvonás nem történelem, mert általános igazságokból indul ki és elméleti úton varázsolja elő a multat.

Annyi bizonyos, hogy a szociológia, a néplélektan, a művelődéstörténelem bizonyára nem haladhat többé csupán a pragmatikus történelem szélesre kitaposott országútján, de a pozitivizmus útján sem haladhat összeakaszkodások nélkül. Pl. Lamprecht, a műveltség-történelmi módszer igazi megalapítója, nem tagadja, hogy nézetei hasonlítanak a Comte-félékhez; de nem függenek tőlük, mert inkább a történelem önálló vizsgálata és az egyéni lélektan (individuális pszichológia) alkalmazása alapján jutott az elért eredményekre.

XIII. Anyag.

A történelemnek gazdasági szempontból való felfogását *történelmi materializmusnak*, máskép *marxizmusnak* nevezik. Marx Károly alapította s főképen *Engels, Lafargue, Morgan, Bebel* és *Kautsky* fejlesztette tovább. Legnépszerűbb minden elmélet közt, mert nemcsak szakkörök érdeklődnek iránta, hanem százvezrek, sőt milliók esküsznek reá. Marx új világnézletet, új filozófiai rendszert keresett, hogy a létezés eredetét és célját megfejtse, s az emberiséget foglalkoztató összes nagy kérdésekre megfeleljen. Kezdetben csak arra vállalkozott, hogy Hegel dialektikáját megszabadítsa azoktól az ideológikus czafrangoktól, a mik miatt rendszerét nem valósíthatta meg az egész vonalon. Az embert, szerinte, a szükségszerűség, a megélhetés vágya vezeti gazdálkodásában, melynek (a termelésnek) módjától függ társadalmi, politikai és szellemi élete. Nem öntudatosan alkotja meg társadalmi helyzetét, hanem ellenkezőleg ez adja meg öntudatát. A hol a társadalom termelő erői összeütköznek az adott termelői viszonyokkal (a tulajdonnal), ott társadalmi forradalom tör ki. A mint a gazdálkodás alapja változik, átalakul vagy módosul minden, a mi azon épült. Az ilyen társadalmi alakulás legalább addig tart, míg kifejlesztette a termelés

új erőit; s minden újabb alakulásnak ebben és a régibb társadalomban kell gyökereznie. Az emberiség tehát nem szabhat maga elé megoldhatatlan föladatokat; hiszen a föladat is ott kezdődik, a hol a megoldás anyagi föltételei már mutatkoznak. Marx azért a társadalom anyagi föltételeinek és ezek változásainak alapján képzei el az emberiség történelmét. A gazdasági viszonyok hatása alatt áll ebben a történelemben minden, a mi *reális* és minden, a mi *eszméi* (vallás, erkölcs, művészet, irodalom, bölcsélet). A társadalom a gazdasági viszonyokon alapul; a kor uralkodó eszméi csak azokon nyugvó építmények. A társadalmi fejlődés tehát nem az eszméktől, hanem a gazdasági viszonyoktól függ, s tulajdonképen a termelés erőinek változásában áll. A mint ezek a meglevő viszonyokat átalakítják, új eszmekört, új ideológiát is teremtenek. A történelemben minden elavult állapotot az *osztályharcz* tör össze s az alakítja át. A gazdasági erők a végső okai a társadalom valamennyi jelenségének, s a polgári társadalom anatómiáját a közgazdaságban kell keresni. A társadalmi jelenségek magyarázatánál csak abban az esetben szabad eszméi rugók (vallás, erkölcs, bölcsélet) hatását segítségül hívni, ha a gazdasági erők önmagukban véve elégtelenek a kérdéses jelenség megértésére. A történelemnek, a mennyiben tudomány, a gazdasági végső okokat kell kiderítenie. A gazda-

sági élet a dialektika törvénye szerint fejlődik, tehát a dialektika törvénye uralkodik az emberiség egész életében.

Engels szerint a történelem materialista felfogása azon alapszik, hogy minden társadalmi berendezkedésnek alapja a termelés és a termelt javak kicserélése. A javak eloszlása s ennek nyomán a társadalomnak rendekre vagy osztályokra szakadását az szabályozza, hogy mit és mi módon termelnek, miképen cserélik ki a termelt javakat. A társadalmi átalakulásoknak és politikai változásoknak okai nem az illető korok bölcsészetében, hanem gazdaságában gyökereznek. A materialisztikus történetírás metafizikájáról kiadott könyvében *Penzias* (1905) szintén hódolt Marxnak, a ki, szerinte, bebizonyította, hogy az egész történelem az osztályharczok története. Azonban ezeknek a harcoknak okát ő már nem a termelés fejlődésében és fokozódásában, hanem az élni és élvezni törekvésben kereste. Ez a világtörténelem titka. A föld véres és borzalmas csatatér s az ember cselszövő állat, mely szerencse és fény után liheg. Ennek a vadállatnak a vallás, bölcselet, történelem csak a meglevő, vagy az óhajtott társadalmi rend támaszául szolgál. Az akarat igazi szabadsága abban áll, hogy az ember saját húsnak és vérének az ösztönét követi, a miben nem gátolja olyan idegen akarat, a mely őt saját érdekeinek szolgálatára akarná bírni.

A marxizmusnak tehát mind több eretneke lett. *Stein* szerint Marxon az eszmei (ideológiai) tényezők elhanyagolása és lekicsinylése keserű bosszút állt. «Úgy lehet — mondta, — hogy ezek az eszmei tényezők épúgy napirendre térnek fölötte, a milyen hidegvérűen ő siklott rajtuk keresztül.» Azonban a szocziálizmus, mint tudomány, továbbra is az ő módszerével törekszik fölismerni a világot s annak fejlődése törvényeit. Hirdeti vele együtt, hogy a társadalmi életben törvényszerűség van; a társadalmakat nem csinálták vagy csinálják, hanem azok *lesznek*; s végre, hogy Marx két nagy fölfedezése: a történelmi materializmus és — az értéktöbblet révén — a tőkés termelés titkának fölfedezése tette a szocializmust tudományyá.

Hollitscher elősmerte Marx lángeszét s megvédte sok támadás ellen; de elvetette azt az elméletét, hogy az ember a termelő erőknek öntudatlanul enged. Hiszen a valóságban épen az ember az, a ki tudatosan (szándékosan) teremti ezeket az erőket. Igaz, hogy a mikor az erők működni kezdenek, fölszabadulnak vezetése alól s uralkodnak rajta; de ekkor azután az ember is föllázad ellenök s másokkal helyettesíti őket. A gazdasági törekvés tehát minden esetre fontos, de semmiesetre sem egyetlen része az ember öntudatos működésének. A történelmi törvényt is az emberi egyéniségre kell alapítani s megkülönböztetni a természeti törvénytől.

Loria, a történelmi materializmusnak egyébként oszlopos embere, Marx értékelméletét logikátlannak és értéktelennek nyilvánította. Ahhoz, hogy a történelmi materializmus nagyban elterjedjen, három tényezőnek egybehatása volt szükséges: 1. hogy a történetbölcsélet hitele megingott, 2. hogy a történelmi vizsgálódás alapja a kételkedés lett és 3. hogy minden tudományban s így a történelemben is a természet-tudományi módszert kezdték alkalmazni.

*Seigmann*nak a történelem gazdasági magyarázatáról írt könyve erősen bírálja Marx és Engel materializmusát. Azt bizonyítgatja, hogy ez az egész elmélet nem függ össze a szocializmussal és hogy megszabadítva azt Kautsky és *Loria* túlzásaitól, mint gazdasági magyarázat nagy szolgálatot tehet a történelemnek és nagyon sok igazság van benne. Fölmenti a történelmet a nagyemberek tekintélye alól, és szélesíti a kutatás területét, a mennyiben kiterjeszti azt azokra a gazdasági tényezőkre is, a melyek döntő módon hatnak a társadalmak alakulására.

Marxszal a magyar közvélemény már negyven éve foglalkozik, azonban inkább társadalmi, mint történelmi felfogása érdekelte. Tudományosan csak a Társadalomtudományi Társaság és a Huszadik Század megalapítása után lett reá figyelmes és eszméit, odaértve történelmi felfogását is, népies kiadványok nálunk szokatlanul nagy körben terjesztették el. Mindez, de már

ebben a mi századunkban, a bírálattal járt karöltve, melytől tisztelői sem tartózkodtak. *Jász* szerint (1902) pl. értékmélete alig állja ki a támadásokat; és *Somló* szerint (1906) sem lehet azt pl. egyedül a gazdaság mindenkori állásából levezetni.

Természetes, hogy magyar ellenfelei még keményebben nyilatkoztak. Pl. *Jehlicska* Ferencz szerint (1907) Marx büszke világnézlete módszertani elvvé vedlett. *Horváth* Jenő szerint (1907) a történelmi materializmus abban téved, hogy az anyagiak miatt nem látja, a mi nem az anyagi világból való s törvényt alkot abból, a minek felfogására érzékeink elégtelenek. Ha az egyetemes emberi fejlődés csak az anyag fejlődéséből állana, a történelemben a szabatos módszereknek több joguk volna. *Hornyánszky* Gyula (1908) a történelmi materializmusnak főképp ama két tétele ellen kelt ki, hogy minden történet osztályharcz s hogy minden történeti keletkezés alapja gazdasági. Hiszen «ha a történelmi materializmusnak a maga ridegségében igaza volna, akkor hasonló ideológiának kellene előállnia». Így azonban ez az irány merev pozitivizmusánál fogva csak féligazságokat adhat elénk. Valóban nagy egyoldalúság is, hogy ez a történelmi felfogás az osztályküzdelmet jóformán mint egyetlen történelmi kategóriát (fogalmat) ismeri el. A történelmi materializmusról, mint történelembölcsészeti kérdésről írt tanulmányában

(1908) *Dékány* István is úgy találta, hogy a Marx nyomán induló történelmi materializmus a genetikus történelmi felfogás korában érvényét veszítette, mert a XIX. század második felének hatalmas gondolata: *az egységes fejlődés eszméje*, lehetetlenné tette az osztályharcz tudományos érvényét. Marx történelembölcseleti érdeme nem is abban áll, a mit tett, hanem a mire figyelmeztetett, t. i. hogy a gazdasági jelenségek a történelemben is kétségtelenül fontosak.

Palágyi Menyhért szerint Marx elméletének tulajdonképen nincs is bölcészeti tartalma; pl. az a gondolat, hogy a gazdasági termelő erők a társadalom egyedüli valóságos mozgató erői, nem képes megértetni velünk az emberi társadalom életfolyamát. A politikai forradalmakat sem lehet pusztán gazdasági válságokra visszavezetni. Szomorú, lealázó, főképen pedig kártékony dolognak tartaná, ha csak német szemüvegen át néznők még a szocializmust is és annak egyik «tudálékos» árnyalatát, a marxizmust.

Azonban nálunk is meg kell becsülni a történelmi materializmusnak azt az érdemét, hogy a történelmi gondolkodás terét kibővítette, s új világnézletekkel gyarapította, a mennyiben fölismerte, helyesebben szólva minden eddiginél jobban kiemelte a gazdasági erők nagy jelentőségét. Túlzott abban, hogy csak ezeken nyug-

szik a társadalom élete ; de van igazság abban, hogy a társadalmat átalakító erők közül az osztályharczok a leghatalmasabbak.

XIV. Természet.

A történelmi naturalizmus ezer szállal fűződik a történelmi materializmushoz, melynél azonban szélesebb a köre. Az erő, a Föld, a kozmológia, az asztronómia, a levegő, a szerves és a szervetlen világ: mind, valamennyien, történelmi szempontok. Ennek az egész világnak kulcsa a tapasztalat, melynek középpontjában az ember tapasztalatokból alkotja meg a tudományt, s világnézletét hol az anyagra, hol a szellemre építi. Mindenben és mindenre törvényt keres. A területek és a fajok fejlődése szintén történelmi alaptényező. A biológiai materializmus, *Darwin* elmélete alapján, a létért való küzdelmet, a természetes kiválást, az átöröklést, alkalmazkodást az államra és társadalomra is érvényesnek tartotta. Bio- és szociológusok vitathatják, de történetíró alig hirdetheti a fajnélküliséget. Vizsgálódásának főtárgya az egyéniség és az emberek közössége, vagyis a nép és annak társadalma. A társadalom maga a természet és a faj kölcsönös hatásának eredménye ; munkája pedig a szellemi és a gazdasági műveltség. De a naturalizmus (a biológiai

materializmus) és a pozitivizmus határait a történetírásban könnyen összetéveszthetni.

Hartmann Ludó mind a kettőből merítve hirdette a történelmi fejlődés tanát. Küzdött a lélektani elfogultság, vagyis az ellen, hogy emberi dolgokat gyerekes emberimádás módján fogjunk fel. Az emberi cselekedetek nagyjából épen olyan természeti szükség következtében mennek véghez, mint más testi proceszuszok, t. i. az akarattól és az öntudattól függetlenül. Az okok és következtései gyakran egészen aránytalanok; pl. a következés sokkal nagyobb, mint az ok. Az emberi dolgok szigorú törvényessége mindenekelőtt a létért való küzdelem uralmán alapul. Ez az embernek a természet ellen való küzdelmében mint munka és gazdaság nyilatkozik; s az embernek az ember ellen folytatott küzdelmeiben osztályharczot és háborút jelent. Tehát a munkafelosztás és az osztályképződés ellenkező törekvéseken alapulnak; az egyik az érdekek közösségén, a másik az érdekek ellentétén. A harc haladásra, a haladás fejlődésre vezet.

Nálunk *Kollarits* Jenő úgy találta, hogy az ember történelmi tetteit is az agyvelőbiológia (vagy inkább pszichológia) szemével kell nézni; ezen az alapon tehát a történelem *az emberi biológiának egyik ága*. Ezzel az új szemponttal a következő feladat áll elő: 1. Az egyes történelmi eseteket pontosan ki kell kutatni pszicho-

lógiai szempontból. 2. Több egyes, összetartozó, közös vonásokkal járó eseményből általános értékű törvényeket kell levonni. 3. Mindezen eseteknek tanulságait föl kell használni gyakorlatilag, orvosi kifejezéssel élve gyógyító vagy bajelhárító (profilaktikai) célból. Ellenben *Giesswein* Sándort hidegen hagyta az egyoldaluan természettudományi alapra fektetett naturalisztikus rendszerek determinizmusa, mely minden emberi intézményt és cselekedetet egy természetes folyamat szükségszerű termékének tart s belőlük a szabadakaratot teljesen kizárja. Szerinte a determinizmus alapján álló történelembőlcséleti és szociológus rendszerek jóformán csak azt elégítik ki, a ki éppen fölállította őket. Igazságaik csak féligazságok s nem lehet a történelmet beerőszakolni ebbe a Prokrusztész-ágyba.

XV. Lélek.

A naturalisztikus és a metafizikai természetű történetfilozófiával szemben *Dilthey* kemény bírálatot gyakorolt, sőt egészbenvéve el sem ismerte a történetfilozófiát, mint tudományt. Voltakép azonban az eddigiek helyébe a maga történetfilozófiáját állította; mert — miként magyar ismertetője, *Kornis* Gyula mondja — valóban történetfilozófiával foglalkozott, mikor

azt kutatta, milyen szerepe van a történetben az egyesnek és az egyetemesnek, az egyénítésnek és az általánosításnak; vagy hogy milyen a viszony a történet, az élet és a lélektan közt, mi a típusfogalom jelentősége a történetben, mi a történeti összefüggés stb. Maga is vallja, hogy a történelmet lelki állapotunk alapján megérthetjük, a természetet nem. Az ember igazi világa a szellemi élet, s a szellemi tudományok alapja az a képesség, hogy egy lélektani állapotot a maga teljességében utánaéljünk. De pl. Dante életét és gondolkodását ki tudná újra végigélni, sőt csak el is képzelni ily teljesen? Nem is lehet czél a mások világában — talán a mienknek megtagadásával — való ekkora elmélyedés, mert a történelem az élet számára dolgozik s a múlt minden intézményét, egyénét, tömegét a múltban is ennek számára kutatja.

Dilthey szerint valóban *«az élet és élet-tapasztalat a társadalmi-történeti világ megértésének örökké frissen folyó forrása; a megértés az életből hatol mindig újabb mélységekbe; csak az életre és társadalomra való visszahatásukban nyerik el a szellemi tudományok az ő legfőbb jelentőségeket»*. Minden részletnek van saját középpontja, de a részletek viszont szerkezetileg egy egészbe kapcsolódnak s jelentőségükhöz képest alakul ki a társadalmi-történeti világ összefüggésének értelme. És ebben a szerkezeti összefüggésben van minden értékítéletnek

és minden cél kitűzésének az alapja. A történelmi tényekből csak a szellem alkotásai érthetők; s minden történetinek lényegébe csak «az élet objektívációjának eszméje» segítségével lehet bepillantani. A szellemi tudományok összefüggésének főszempontjai Dilthey szerint, úgy, ahogy Kornis ösmerteti: «a történeti világ, mint egész; ez az egész, mint a hatások összefüggése, mint értékadó, célkitűző, szóval alkotó; azután az egésznek önmagából való megösmerése; végül az értékeknek és a céloknek korszakokban az egyetemes történelemben való központosítása.» A korszakok és az epochák fogalmának általános elemzése Diltheynek egyik legfőbb érdeme. Mindenben a lelki élet teljes összefüggését tartotta szeme előtt s a lélektan módszeres megalapításától a történeti megösmerés logikai igényeinek kielégítését remélte. De jól megkülönböztette egymástól a leíró és a magyarázó lélektant. Jobb amannak az élet-tapasztalatokból levont törvényeit követni, mint emennek egyoldalú, determinisztikus irányához csatlakozni. Általános lélektani ösmeretek nélkül az egyént tanulmányozni, egyetemes lelki tények figyelmenkívül hagyásával az egyéni vonásokat megérteni nem lehet. Mások megértéséhez a hiányos adatokat sok tekintetben saját belső világunkból kell pótolni. A történetírásban tárgyiasságra törekszünk, de saját egyéniségünk segítségével is; szigorúan pozitív és

exakt természetű történetírás tehát el sem képzelhető. «A történet sohasem közömbös tudás, hanem személyes birtok, énünknek egy darabja.» Az egyénítésre legjobb alkalom az életrajz, melynek sajátos feladata a fejlődés bemutatása. De ehhez olyan képesség kellene, mint Dilthey-nél, ki Carlyleról írva Carlyle, Goethéről írva Goethe volt, mert úgyszólván lelket cserélt velök.

Diltheyn kívül különösen még *Sigwart*, *Wundt*, *Taine* és *Lamprecht* fáradoztak azon, hogy a történetírást lélektani alapra fektessék; de róluk, különösen *Lamprechtről*, más vonatkozásban volt szó.

XVI. Tömeg.

A történelmi kollektivizmus (általánosítás) mindezek után a történelmi kutatás módjának teljes megváltoztatását követeli. Úgy találta, hogy az eddigi történetírók csak nagy embereket ösmertek s nem törődtek a néppel, a tömeggel, holott egyesített, kollektív erejével és munkájával minden történelmi alakulást, állapotot és fejlődést erre a tömegre kell visszavezetni. *Arany*²² János is azt mondja, hogy

«Nemcsak az, kit a hír untalan emleget,
Hajta, végre dicső, bajnoki tetteket;
Sok tudott honáért élni, halni olyan,
Ki feledve nyugszik egy hitvány zugolyban.»

Még a nagy embereket is a tömeg emeli föl, vagy az súlyesztí le; annak a működése, a köz iránt való érdeklődése, vagy közönye szab irányt a történelmi eseményeknek s ezen a legkiválóbb ember sem változtathat. A szabadságharcz idején épen egy nagy ember, *Kossuth* ösmerte el ezt, mikor a névtelen félistenekre hivatkozott; ugyanakkor egy másik nagy ember, *Petőfi* intett mindenkit, hogy «tiszteljétek a köz-katonákat: nagyobbak ők, mint a hadvezérek!»

Nálunk, csodálatos módon, épen olyan időben fordították le *Carlyle* hírneves könyvét, a Hősöket, a mikor már itthon is megindult a harc és háború az individualizmus ellen, melyet a mai történetírás legnagyobb bűnének tartanak. Ez a harc nálunk is régibb, mint általában gondolják; végigvonul *Madách*nál az ember egész tragédiáján. Lucifer a tömeg jogait jelzi, mikor eltűnődik a rabszolgával, hogy miért él a pór, miért élnek milliók egy miatt? Azt hiszi, az uralom vágya s nem a testvériség érzete fűzi a nagy tömeget a szabadság zászlajához. Hiába vágyódik Adám, hogy korát újjá teremtheti; hiszen az *egyén* sohasem érvényesül a *kor* ellenében.

«Kiket nagyoknak mond a krónika,
Mindaz, ki hat: megérté századát,
De nem szülé az új fogalmakat.
Nem a kakas szavára kezd viradni,
De a kakas kiált, merthogy virad.»

Mindez eléggé egybevág a tudományos történelmi kollektivizmussal, a mely individuálisnak tartván az eddigi történetírást, reá olvassa Madách Ádámjának a szavait:

«Fogd hát e sárga pergamenteket,
E foliánsokat, miken penész ül,
Dobd tűzre mind. Ezek feledtetik
Saját lábunkon a járást velünk
És megkímélnék a gondolkodástól.
Ezek viszik a mult századok hibáit
Előítéletül az új világba.»

De hát mivel jobb az a történelem, a melyet sárgult pergamentek helyett olyan kukoriczalisztból készült papirosra írunk, melyben a csiríz tartja a lelket? Ez a történelem, mely az ócsárolt individualizmus korában tudománybeli függetlenségre, önállóságra törekedett, mostantul fogva alázatos szolgája, bevezető tudománya a szociológiának, a mely tulajdonképen történetbölcselet. Amaz a jelenben, emez a multban foglalkozik a társadalommal, sőt a multtal és a jelennel egyszerre is foglalkoznak mind a ketten. Ha a közönség megköveteli is tőlünk a történelmi anyagnak az ó-, közép-, új- és legújabb korba való szétosztását, a korok elnevezése önkényes. Nincs rá igazi jogunk és szükségünk, mert a történelemben egyidejűséget is tapasztalunk, a mennyiben az ú. n. legújabb korban is élnek kő- és bronzkorszakbeli műveltségű emberek. És ezt az elmaradottságot min-

dig az indivualizmus hiánya, a tömegnek általános fejletlensége okozta. Egyetlenegy misszionárius, a ki egy ilyen műveletlen törzshöz jut, ezredéves társadalmi életet változtathat meg; és pedig, úgyszólván szemünk láttára. Kína épen egyetlenegy napon, 1912 februárius 12-én két ember: Juansikkai és Szunjatsen akaratára szakított ötezer esztendőös monarchikus hagyományaival és köztársasággá alakult át.

Olyan kétségtelenül igaz-e tehát a kollektivizmusnak az az egyik alaptétele, hogy az egyén akarata csak akkor teljesezhetik, ha maga a tömeg, a nép is azt akarja, a mit ő akar? S nem valószínűbb-e ennél, hogy a tömeg akarata tulajdonképen az egyén akaratában és tetteiben nyilvánlik?

Ezt, a görög történelemre alkalmazva, különösen *Hornyánszky* Gyula fejtegette, mikor kimondta, hogy a tömeg ritkán igazodik cselekedetek után; legtöbbször a beszéd hat reá; az irányítja és készíti cselekedetekre. Az ellenkező felfogásokkal szemben a görög történelem alapján bizonyítja, hogy van tömeg-pszichológia. A tömeg alakulásának külső feltételeit a települési-viszonyokban, a lakosság számában és sűrűségében, a közlekedés és a hírszolgálat minémiségében, a nép életszokásaiban, vallási és politikai intézményeiben, de főképen ez utóbbiakban találja. A tömeg belső jellemének fejtegetésében a faji jelleg és a műveltség ad

irányt. A különböző fajtájú tömegeket egyenként kívánja megvizsgálni a szerint, a mint azokat vallásos ájtatosság, mulatozás, egyesületi szellem, igazságszolgáltatás, háború vagy forradalmi szellem hozza együvé. A történetírásban a mind-ezekre ügyelő tömeg-pszichológiát egyoldalú szempontnak tartja, mely a tünetmények magyarázatánál s egy nép értékelésénél még nem mondhatja ki a végső ítéletet.

A történelemnek egyénítő természetét nem lehet a tömeggel foglalkozó szociológia szempontjából megítélni, mert a történelmet nem lehet egyszerűen alárendelni a szociológiának. *P. Barth* a történelembölcseletét egyszerűen egynek vette (1897) a szociológiával. Ez ellen nálunk *Szentpétery Imre* (1908) élesen kikelt, *Madzsar Imre* pedig (1909) megjegyezte, hogy szociológia és kollektivistá felfogás között nincs semmiféle logikai, legfeljebb történeti és esetleges kapcsolat. Lamprecht művelődéstörténelmi módszerében körülbelül megtaláljuk mindazt, a mit a kollektivizmusban szokás keresni; mert hiszen Lamprecht mindig az általános igazságok jelentőségéből következtet a tömeges erők fontosságára. Pedig az ő *Deutsche Geschichteje*, melyben művelődéstörténelmi módszerét mindjárt alkalmazta is, individualista történetírás a nélkül, hogy összehasonlító történelem volna; holott elméletben Lamprecht a történetírásban is alkalmazni kívánja az összehasonlító mód-

szert. A tömeggel mindenesetre foglalkozni kell s a történetírónak sohasem szabad szem elől tévesztenie a történelmi kollektivizmusban foglalt általános, nagy igazságokat; de merőben ahhoz csatlakozni, bármily általánosnak és nagynak látszik, mégis csak egyoldaluságra vezetne.

XVII. Összefoglalás.

Henri *Berrt* nem elégítette ki a történelmi vizsgálódásnak eddigi iránya. A letűnt században annyi gonddal, de néha viszont felületességgel és hatásvadászattal megalkotott történetfilozófiai módszereket alaposan megrostálta és a használható elemek beillesztésével a történelmi összefoglalás (szintézis) alkalmazását sürgette, a nélkül, hogy új és eredeti elméletet akart volna adni. Felfogása szerint a történelem az emberek viselt dolgainak tanulmánya. Minden más meghatározás irányzatos. Nem is tudomány, a mely nem általánosít és így a történelemben is erre, az általánosításra, az összefoglalásra, a szintézisre kell törekedni, hogy a roppant részletek közt eligazodjunk. Megkülönbözteti egymástól a tudományt népszerűsítő és a tisztán tudományos összefoglalást. Ebben különösen a történelmi okszerűséget a tények, az intézmények és az eszmék szem-

pontjából vizsgálja; tehát a véletlennek, a szükségszerűnek s a logikának egyaránt szerepet ad a történelemben. Az intézményeket alkotó szükségszerűség törvényeit a társadalmi kérdésekkel kapcsolatban fejtegeti, de olykép, hogy a történelem megőrizi függetlenségét a szociológiával szemben. A szintézis a történelemben nem csupán változatosságaik és eredményeik szerint beszéli el az eseményeket, hanem a föltevések értékét is szemügyre veszi. Ennél többet jelent a történelmi szintézis, a mely az egész emberiség multjának különböző elemeit tanulmányozza és szabatosan összefoglalja. A történetfilozófia abban tévedett, hogy ezt akkor tette, mikor még nem voltak együtt elegendő számban a kétségtelen adatok s az uralkodó eszmék sem forrtak ki. Nagy kérdés, hogy ez az egész szintézis, az egyetemes történelem, megadhatja-e az emberi szellemnek és értelemnek azt a végtelen jutalmat és elégtételt, hogy valaha az emberiség egységes gondolkodásáról beszélhessen.

XVIII. Egyeztetés.

Az egyeztetők a történelem filozófiai és természettudományi iránya közt a középső úton akartak haladni. A filozófusok a történelemben az emberiség haladásának, fejlődésének erejét erkölcsi okokban: Istenben és a szabad akaratban keres-

ték. Nem képzeltek el nemzetet a fejlődésnek vallásos, hősies és emberies korszakai nélkül. A természettudósokhoz csatlakozók inkább a gazdasági, fizikai és néprajzi okokra ügyeltek s e közben kelleténél nagyobbakra becsülték az ember cselekedeteire ható természeti erőket. A kiket ez a két irány ki nem elégített, a fajra, a nemzeti jellemre s a helyi viszonyokra utaltak, mint a történelmi események legigazibb okaira s legfőbb történelmi törvények gyanánt a következetességet, a haladást és az erkölcsöt ismerték el.

A történetfilozófia, mint az eddigiekből kitűnik, a történettudomány alapelveit tartalmazza. De hogy ez a történetfilozófia miben áll és mi a föladata, arra nézve, a hogy *Hellmann* kimutatja, nagyon megoszlanak a vélemények. Egszer főbb vonásaiban *szemlélődő, oknyomozó* történelmi iránynak látszik. Mint ilyen, az emberi fejlődésnek lényegét akarja adni, hogy azt egy világnézet tudományos fölépítésére alkalmazza. A filozófia eme nemének utolsó nagy képviselője tudvalevőleg Hegel. Az ő halála s ezzel együtt a metafizika bukása következtében nagyon lehanyatlott; s ma még nem tudhatjuk, változtat-e ezen valamit napjainknak ujonnan fölébredt filozófiai érdeklődése.

A történetfilozófia második iránya a történelmet az *ismeretelmélet* egy nemének tekinti. Azzal a kérdéssel foglalkozik, egyáltalán mennyiben

lehetséges oly történelmi ösméret, a melyben a gondolkodási művelet kulcsa az alkalmazásnál szükséges logikai érték. Ezzel a kérdéssel körülben olyan gondolkodók foglalkoztak, mint Wundt, Dilthey, Sigwart, Simmel.

Most leginkább a történetfilozófia barmadik nemét művelik, mely szép lassan az elsővel érintkezik. Ez azt kutatja, *hogyan lesz a történelem*, vagyis az emberi társadalomnak maradó életföltételei, alakjai és működései iránt érdeklődik, mert ezekből keletkezik a történelem. Ezen kérdések iránt napjainkban a Lamprecht és Breysig nevéhez fűződő harczok keltettek újabb érdeklődést.

Mindezekről az irányokról és árnyalataikról már elég bőven szoltam. Még csak arra a kérdésre kell felelnem, milyen viszonyba hozhatók a történetfilozófiával.

A kutatók nagyon különböző állást foglalnak el a történetfilozófiával szemben. Fejtegetéseit az egyik már eleve terméketleneknek és eredményteleneknek tartja; a másik ellenben a tudományos munkának elméleti igazolására és megalapozására törekszik. *Hellmann* szerint ez utóbbi közelebb áll az igazsághoz, jobban megtalálja a szeg fejét. Büntetlenül sokáig egy tudomány sem zárkozhatik el az elől, hogy beszámoljon a maga végső okairól. A tanuló megteheti, mit a kész tudós nem tehet meg, hogy ezekben a kérdésekben az arany középutat kövesse.

A tanuló ezeket a kérdéseket, ha már épen eléje kerülnek, ne hárítsa el magától, de ne is foglalkozzék velök kelletténél korábban. Akkor foglalkozhatik velök sikeresen, ha már a historiai gondolkodásnak és históriai nézetnek bizonyos tömegével rendelkezik. Előbb elevenen érezze magában a történelmet, mielőtt bonczolgatná. Minden azon fordul meg, hogy a tapasztalatot és az elméletet bölcsen egyeztetni s helyes egymásutánban fölhasználni tudja. A tanuló különben elveszti önállóságát a vizsgálódással szemben s áldozata lesz olyan szerkezeteknek, melyek ép annyira balul itélik meg a történelem föladatait, mint a mennyire nem számolnak hatáiraival. Ebben a részben a mai bajoknak jó részét az az értelmetlenség okozza, melynél fogva a történelmet a szociológia kérdéseivel zavarják össze. A jövő valószínűleg meghozza a könnyítést és a nagyobb világosságot. Ahogy a XIX. században megértük a történettudománynak nagyszerű kialakulását, úgy a XX-ik megteremtheti, sőt meg is kell teremtenie a rendszeres társadalomtudományt, mely segíteni fogja és kiegészíti a történelmet.

Ebben a tekintetben az első lépések közé tartozik a történelmi egyidejűségnek megállapítása; vagyis történetfilozófiánkat arra kell alapítanunk, hogy a multban is voltak már olyan eszmék, a milyenek a mi korunkat mozgatják, ha segédeszközeink természetszerűen, de mégis

mérhetetlenül növekedtek is; továbbá, hogy a kezdetleges műveltségek a túllinomultsággal nemcsak a multban fertek meg, hanem a mi korunkban is megférnek. A történelem tehát nem a halottak, hanem az élők tudománya.

Egészen véve ismételhetjük, a mit *Bismarck* mondott a tanulóknak: «Az ember nem teremtheti és nem kormányozhatja az idők folyamát, csak utazhatik és vitorlázhatik rajta, hogy több vagy kevesebb tapasztalattal elkerülje a hajótörést. A történelmet nem lehet csinálni, de mindig lehet belőle tanulni. Egy nagy állam politikáját, annak élén állva, történelmi rendeltetésének megfelelően kell vezetni».

Egy nemzet történelmi rendeltetését tehát százados állami törvénykönyvei ösmertetik meg legjobban; de *Below*-val tarthatunk, ki szerint magának a történelemnek törvényei nincsenek, A valódi történetíró feladata — szerinte — nem általános törvények keresgélése, hanem a részletek kutatása; mert az emberi fejlődés leplezetlenül csak a részletekben áll előttünk. A fejlődésnek nagyon is pozitívus tartalmú fogalmával a történetíró nem boldogul. A fejlődés a valóságban rendszerint másképen történt, mint a hogy azt a merev történelmi dogmák és szabályok megalkotói elgondolták. Az ember történeti fejlődésére nem is lehet szoros természeti törvényeket alkalmazni. A látni akaró historikus ne a természettudós szemüvegével nézzen, hanem

a maga szemével. A romanticizmus hatásos reakció a raczionalizmussal szemben, de egyoldalú, mint minden reakció. A természettudományi felfogás a történelmi vizsgálat elposványosodását okozza. A kauzalitás törvényét sem lehet alkalmazni a történelemben. A historikus kénytelen-kelletlen mindenütt tapasztalati uton állapítja meg az emberi cselekedetek egyéniségét, a mi kizárja ama törvény föltétlen érvényességét. A történettudós csakugyan nem hihet abban a tételben, hogy az egyéniség pusztán az okok hatásának eredménye. Azt követelik tőle, ha elfogulatlan historikus hírében akar állani, hogy a történelmi törvény értelmében gondolkozzék akkor is, ha bölcsészeti vagy természettudományi meggyőződése a törvényben való kételkedésre kényszerítené. A kauzalitás törvényére való hivatkozással csak vakmerő műkedvelő kereshet a történelemben törvényszerű fejlődést.

Tiltakozással nem érte be *Rappaport*, ki a történelem bölcséletével mint az evolucio tudományával behatóan foglalkozott. Kutatta a történelem törvényeit, sorra vizsgálta a szociológiai tanításokat és az összes történetbölcséleti irányok egybevetésével alkotta meg idealizmusát. Nem ösmerte el a marxizmus sarktételét, hogy a történelmen a gazdasági tényezők föltétlenül uralkodnak. De idealizmusát nem az ideológusok értelmében alkotta meg, kik — szerinte — az

elméletet élesen elválasztják a gyakorlattól. Kicsúfolta Marx követőit is, kik materializmus-sal az ajkukon társadalmi munkájukban idealisták és történetbölcseleti kérdéseket egyedül szocialista szellemben akarnak megoldani, holott pl. a szabadság mibenlétére sem tudnak megfelelni. Az emberiség eszméjének sérelmét látja a teljes történelmi tárgyiasságban s ezzel szemben védelmére kel az egyéni felfogásnak. Az integrális szocialisták, a kik közé ő maga is tartozik, művét a XIX. század szellemi tudományainak encyklopédiája gyanánt tekintik.

Legújabbán nagyon kapós lett a budapesti születésű német írónak, Max Nordaunak az a felfogása, hogy a történelem nem tudomány; beszélni csak *történelmi érzékről* lehet. Az uralmon levők, az elősdiék, a paraziták, történelmi érzéket is csak mesterségesen támasztanak, hogy a mai állapotok visszásságait a mult ragyogásával feledtessék. A multat azért magasztalják, hogy a jelent igazolják. Magának a népnek alig van történelmi érzéke. Az unoka, magára hagyatva, írás segítsége nélkül, már nem emlékeznék nagyapja korának eseményeire; a füstbe menő eseményeknek tehát nevelő hatásuk sem lehet az emberiségre nézve. Elösmeri a szociologia jogosságát, de — elég csodálatosan — lenézi a tömeg lélektanát, a néppszichológiát. Az embert egyesegyedül az egyéni lélektan segítségével akarja megösmerni.

Valósággal történelmi nihilista, ki a történelmi érzéket, a történelmi ösmereteket s magát a kicsúfolt történettudományt megtevesztő hazugságoknak tartja, a melyeket ki kell pusztítani ebből az árnyékvilágból. Nálunk *Szász Zoltán* a Huszadik Században (1909) és dr. *Gábor Gyula* a Századokban (1911) komolyan foglalkoztak vele; *Hornyánszky Gyula* azonban, a görög felvilágosodás tudományának írója, a Magyar Figyelőben és a Századokban (1911) nyíltan kimondta, hogy Nordau egész elmélete a félrevezető célzatosságnak, felületességnek és tudatlanságnak különös keveréke. Megdöbbenve állt meg azon sajátságos tünemény előtt, hogy «valaki, a kit bizonyos körök az előkelőbb elmék közé számítanak s a ki épp a történelem értelméről gondolkozik, még a XX. században is annyira híján van a legelemibb történetbölcseleti reflexiónak, hogy a gonosztevő szándékosságát az emberiségnek egyetemes érzelmi megnyilatkozásaitól nem tudja elválasztani».

Szentpétery Imre (1906) a legmeddőbb vitának tartja, tudomány-e a történelem, s kétségtelennek mondja a történetfilozófia jogosultságát. Azokat azonban gúnyolja, kik új, újabb és legújabb történetfilozófiák kieszelésével akarják tudománynya tenni a történelmet, mely ilyen gyámkodásra nem szorult. A történetfilozófia feladata egyszerűen az, hogy megállapítani igyekezzék a meglevő történettudomány elveit

s ezeknek öntudatossá tételével tökéletesítse a tudományt. Méltán hibáztatja, hogy szakbeli történettudósok helyett inkább nyelvészek, természettudósok, filozófusok és szociológusok hoznak törvényeket a történelem számára; de nem tudnak tisztába jönni a történelmi tárgyiaságnak majdnem valamennyinél fontosabb kérdésével sem, holott azzal minden elméletnek számolnia kell. Kimutatta, hogy teljes objektivitás a történettudományban nincs, de az az ideálja. A történetfilozófia nem külön bölceleti rendszer, csak bölceleti természetű tudomány; s jobb is volna inkább történet-elméletnek nevezni.

Bernheim a történelmet olyan tudománynak nevezte, mely az emberi fejlődés tényeit, az embereknek mint társas lényeknek tevékenységét pszicho-fizikai okozatos összefüggésekben kutatja és adja elő. Felülemelkedik úgy az idealista, mint a materialista irányzatok egyoldalú felfogásán. A cambridgei *Modern History* megmutatta, hogy az ilyen felülemelkedés nem megy épen csodaszámba.

Az egyeztetésre történő temérdek kísérlet közül igen nagy súlya van *Lindner* történetbölceletének (1901). A hallei tanár a fejlődést olyan mindig és mindenütt kimutatható egyszerű alapvonásokra akarta visszavezetni, a mik egyúttal megmagyarázzák, miért lett a történelem mindenütt másforma. A történelem az

emberi társaságban végbement dolgok elbeszélése. Minden történelmi esemény sokféle okból keletkezik s teljesen egyik történelmi tünemény sem olyan, mint a másik. Minden történelmi élet a nyugváson (Beharrung) és a változáson (Veränderung) fordul meg. A *nyugvás* maradiság, a nehézkedési erőhöz hasonló hatalom, a melynek azonban tenyésztő, terjesztő ereje van. Tőle függ a fajok, nemzetek, államok megmaradása, állandósága; nélküle nincs vallás, erkölcs, jog, művészet, tudomány. A *változást* a nemzedékek és az életszükségletek változása, a társadalom fejlődése okozza. Mentül több nép s mentül gyakrabban érintkezik egymással, annál inkább szakít a maradisággal, változik s alkalmazkodik. Történelmi fejlődésre azok a népek a legképesebbek, a melyek nemcsak az alkalmazkodásban, hanem a meglevőhöz való ragaszkodásban is elég erősek s a nélkül gazdagodnak, hogy ősi jó tulajdonságaikról lemondának. Mivel egy-egy kis változás mindenütt akad, nemi pihenés után hanyatlás következhetik; a mi azonban nem visszaesés, mert az elhagyott kezdetleges állapotba többé egy nép sem süllyed vissza. A történelem igazi alapelve a nyugvás és a változás közt levő ellentét. Ha a szükségérzet öntudatra ébreszt és kielégítésre törekszik, «egy éltető eszmévé finomul».

Az eszmék bizonyos cél elérésére irányuló gondolatok. Egyénekben támadnak, de csak ott

terjedhetnek, a hol általánosan érzik azt a szükségletet, a melyet kielégíteni akarnak. Történelmileg működő eszméknek csak azokat tekinthetjük, a mik a közönséges életre és az élet megjavítására vonatkoznak. Egy eszmét sem lehet valósítani a nyugvás ellen folytatott küzdelem nélkül; az eszme értéke azonban nem valósításának módjától függ. A történelem az előretörő és a hanyatló eszmék küzdelmei közt mozog. A nyugvás befogadja a győztes eszmét, de a régibb eszméket is megőrzi. Ha tehát a győztes eszme nem felelhet is meg egészen annak a célnak, a mely támasztotta, így is használ, sőt egyes tévedéseiben sem árt a közműveltségnek. Az egyik eszme elmulása s a másiknak keletkezése közt szellemileg rendesen terméketlen átmenő idő következik.

Változást csak a tömeg (valamely kötelékben élő emberek összessége) okozhat. A tömeg nem teremti, de megvalósítja az eszmét. A *tömeg* számra nézve nagyobb részében alsóbb osztályokból alapul, melyek anyagi és szellemi tekintetben a felsőbbek mögött maradnak. Egyénenként áll. Az *egyén* a tömegben érvényesül, de nem vesz el benne. A személy nagyságától különbözik a siker nagysága. A történet mozgató erői közé csak azt számítják, a ki nagy sikert ért el. Az embert a körülmények teszik; azonban a körülmények közé tartozik saját egyéni akarata és tehetsége is. A végrehajtás

módja az egyéniség legsajátabb munkája. A nagy ember tettében mindig van valami egyoldalúság s bevégzett munkája az állandóság jellegét ölti fel. A tömeg a történelemben népekre és nemzetekre tagozódik. A nép bővebb és természetesebb fogalom, a nemzet szűkebb és államibb. Nagy kérdés, a lángészben nem több-e az általánosan emberi, mint a nemzeti jelleg. A *nemzetek* képződését az állandóságra való törekvés okozza. Egyetlenegy mai nép lényege sem ugyanaz, mint története kezdetén. Ha egy nép másoktól semmit sem fogad el s ha tulságosan ragaszkodik a régihez, műveltsége elsatnyul. Mint az egyén, a nép sem csupán saját erényei, hanem egyúttal környezete következtében nagy; nagy-nak azonban néha csak a másiknak kicsinysége miatt látszik.

Lindner az élet nyilvánulásainak nevezi, miket mások történelmi tényezőknek mondtak. *Anyagi* okok a mozgató erők, de ezek szellemiekké átalakulva hatnak, eszmékké finomodva adnak irányt. A fejlődésen nem uralkodik sem az állam, sem a gazdaság; ez utóbbi azonban mégis hatalmasabb oka minden változásnak s többoldalú, állandóbb természetű. A *vallások* a tömeg tulajdonai, de egyének alkotásai. Mindig összefüggnek a gazdasági állapotokkal, de legtöbb ponton az állami és a szellemi tevékenységgel érintkeznek. Az *erkölcs* a tömeg szellemi öröksége s föltétlenül állandó jellegű.

Ilyen a *jog* is, mely azonban, folytonosan finomodva, sokat nyert változásra képes erejében. Az *irodalom* a változásnak lassankint kifejlett eszköze. Ezek az életnyilvánulások kölcsönösen támogatják egymást. Egyiknek a változását a másik is megérzi. Az állandóság legnagyobb a vallásban, nyelvben, erkölcsben, jogban; legkisebb a gazdaságban és a szellemi munkásságban. A történelemnek egyik sem tartós tényezője; tényezőkké csak akkor válnak, ha egyszer megindulva, tovább haladnak. A szellemi élet egészen egyéni, de a tömeg nem lehet nélküle.

A történelemből nem lehet kiküszöbölni a *véletlent* vagy inkább az olyan eseményt, a minek szükségképen nem így s nem ekkor kellett volna megtörténnie, a mi tehát a szabályszerű fejlődést zavarja. A *szabadakarattal* szintén számolni kell a történelemben. Az események okszerűségét, kauzálítását, elfogadhatjuk ugyan, de világosan soha sem bizonyíthatjuk be.

Nem okszerű a művelődést korokra osztani, mert minden ilyen felosztás szétszakítja a történelmi élet képét. Különben minden időnek saját jellege van, de ez az egyformaság mindig föltételektől függ. Azért, hogy egy időben valami nagy történik, nem történik csupán csak nagy dolog. Az alárendelt állapotból az egyéniségre való átmenetet nem lehet históriai elvvé tenni;

hiszen pl. a szabadság korában is van kényszer. Általában véve képtelenség a korszakok fölépítéséből a történelmi fejlődés törvényszerűségére következtetni.

A fejlődésnek azonban mindenesetre van oka, módja. A történelemnek mindig számolnia kell az emberiség két legfontosabb életviszonyával: az ember hozzájárulása nélkül működő természetes viszonyokkal és azokkal, a miket maga az ember teremtet. Az ember nem ura a természetnek, csak hasznot húz belőle. Mint szellemes és társas lény, önmaga is gondoskodik élete föltételeiről. Azonban a fejlődésnek sem természeti, sem emberi föltételeit nem képzelhetjük el egymás nélkül. Az emberiség csak egyben-másban haladt; pl. abban, hogy a társadalom javult. Ezen a téren sincs törvényszerűség, csak szabályosság, a mi folytonosan munkálkodó erőkben nyilvánul. Az emberi fejlődés három oka: a természet, a történelmi föltétel és a szükségesség. Maga a történelem az állandóság és a változás egymáshoz való viszonyának előadása. És — *Cartellieri* (1905) szerint — a történelem bölcselete ott kezdődik, a hol a történettudomány elhallgat. Nem áldásos és nem üdvös semmiféle elmélet, ha nem nyilvánul meg oly nagyszabású történelemben, a mely a letűnt századokat jól megvilágítja s áthidalja a régen mult idők s a pillanatnyi friss benyomások közt levő hézagot. Nem lehet köve-

telni a történetírótól, hogy saját tudománya határait otthagyva, minden következtetést önmaga vonjon le s a tényeket rendszerbe sorozza. Ezt, történelemfilozófia czímén, valóban inkább a nem-histórikusok teszik. A túlzás sok ezen a téren, az eljárás módjai néha nagyon is keresettek, de a történelmi filozófia, vagy talán helyesebben a bölcselkedő történelem a maga bevégeztlenségében is összehasonlíthatatlanul magasabbra emelte a történelmi gondolkodást, mint a milyen az csak száz esztendővel ezelőtt is volt.

XIX. Hazafiság.

Korunk a történetfilozófiai módszereknek, szerényebben szólva: a történelmi felfogásoknak egész özönével áll szemben. Mindamellett tételes történeti törvényekre nem hivatkozhatik, nem is számíthat, pedig a törvényjavaslatoknak egész halmaza vár reá. E közben kénye-kedve szerint válogathat a támpontok közt. Történetíróitól immáron nemcsak a háborúk és politikai események leírását várja, hanem az egész emberi haladásnak hű rajzát is. A történelemhez tartozónak ösmer el minden olyan eseményt, állapotot és viszonyt, a minek okszerű összefüggéséből a nemzetek vallás-erkölcsi, értelmi és anyagi fejlődésének képét irodalmi módon megfestheti.

A tömérdek rendszer és felfogás hallatára

eszünkbe jut, a mit *Kazinczy* szerint Dayka Gábor tanácsolt Himfynek, hogy: «Tűzbe felét!» — Vetem. — «Újra felét!» — Im! — «Harmadikát még!» — Lángol az is. — «Jer most: vár az olimpusi kar.»

Kár volna mégis tűzbe, vagy épen sutba dobni annyi szép elméletet, a melyekből rendkívül sokat tanulhatunk; elég, ha ösmerjük valamenynyit s elfogadjuk mindazt, mi merev törvények kényszere nélkül megfelel lelkiösmeretes kutatások után megalkotott saját felfogásunknak.

Én magam ezt a hozzám legközelebb álló felfogást, mely minden más felfogásból szabadon válogat, nemzeti felfogásnak nevezem.

Az egyetemes történelem írása, olvasása, tanulása közben magas hegy ormáról nézzük a világot. Szülőföldünket megpillantva, erről a magaslatról vágyakozva szállunk alá. A szülői ház négy fala közé vonulva sem felejtjük el többé a látott tájképeket s behunytt szemekkel is beszélni tudunk róla, mi mindent láttunk lábaink alatt: milyen kicsinynek tetszett odafenn, milyen nagynak találtuk ideleln a szülői házat. S ha innen tekintünk vissza az oromra, nem látjuk többé olyan óriásnak és szédületesnek, mint a milyennek odafenn ösmertük. Pedig tudjuk, hogy óriás, szédületes és hogy onnan messzebb tekinthetünk, mint innen a völgyből vagy a síkságról. De jogunkban áll, hogy ne kutassuk egyes szikláit, szurdokait s ne lássunk belőle mást,

mint roppant tömegét, nagy szépségét, jegeseinek csillogását, a csúcsán vagy derekán gomolygó felhők járását; határából ne érdekeljen más, mint a reá lecsapódó eső, a tövében támadó vagy ott megtörő szélvész, a jegesei alól kirohanó patak, mely néha folyammá dagad, de máskor csöndesen csobog kertünk alatt. Ebben a kertben azonban nevén nevezünk minden virágot, minden gyümölcsfát s meglátjuk azt a szakajtókosárnyi dombot, melyet síma utunkon a vakondok túrt. S talán nagyobbaknak érezzük magunkat ezen a vakondok-turáson, mint pár órával előbb a havasnak ormán.

Ez a *miénk*, amaz nem. Ezt talán észrevétlenül tapodjuk, amaszt csak tisztes távolságból csodáljuk s egyszerűen többször nem igen kívánczunk reá. Ez puha föld, melyet egy parányi lény halmazott össze; amaz bazalt talán, melyet a Föld belső tüzének ereje duzzasztott fel. Ezt tenyerünkkel könnyen elsímíthatjuk, amabból a villám is csak egyes sziklákat törhet le.

De a mi birtokunk sem csupán ez a vakondok-túrás és gyanítjuk, talán tudjuk is, hogy a hegy-óriás pázsitos oldalain szintén vannak vakondok-túrások. Innen azonban hogyan lássuk? De miért ne gyönyörködnénk a csillagban úgyis, ahogy kerti locsolónk arasznyi tükreben fürdik s miért ne tanálnók minden gyémántnál ragyogóbbnak azt a harmatcseppet, a mely egy fűszálról veri vissza a nap sugarát? Miénk a Duna medrének

harmadrésze s az egész Balaton ; egy körutazási jeggyel száz folyón, talán az egész óceánon kelhetünk át: s eszünkbe juthat mégis az a harmatcsepp, a melynek színjátékában otthon gyönyörködtünk.

Az egyetemes történelemmel szemben a hazai történelemnek varázsa is abban áll, hogy fejünk felett a hellenek s valamennyi más nép egével, körülöttünk a világesemények magaslataival, észre szabad vennünk hatalmas sziklák tövében azokat az apró kagylókat, a miket Szent László pénzének neveznek ; s rengeteg erdők tisztásain a keresztes tarnicsban szabad ráismernünk a Szent László fűvére. Ép oly kevésbé vehetik ezt kicsiségnek vagy érzélgésnek, mint azt, ha Tunisz földjére érve, szegfűt szakít a franczia, hogy Szent Lajos emlékének hódoljon vele. Az egyetemes történelem tárgyalása közben mi magyar történetírók csak levelenként szedjük a borostyánt; *nemzetünk történetében* kötjük az egészet egy koszorúba. Amott inkább azt vizsgáljuk, mit köszönhetünk az emberiségnek, vagy mit vethetünk a szemére ; emitt azt vizsgáljuk, mit köszönhet az emberiség minekünk, vagy miben ártottunk neki.

Férfiás, nyílt, őszinte vallomás az, valódi leszámolás a nemzet lelkiösmeretével. Erényeinket, hibáinkat egyaránt megösmerni törekszünk, mert hiszen fél-beismerés nem önismeret ; önismeret nélkül nincs erő, erő nélkül nincs uralom ;

történeti hivatásunk pedig az ezeréves uralom fenntartása, fejlesztése s a történetírás, történettanítás főczélja *a nemzeti öntudat fenntartása és erősítése*. A történet-filozófia szempontjából ez eretnek tanítás lehet, mert politikai, nem tudományos cél; de a történelmi felfogás sohasem zárközhatik el a történelmi hivatás és a vele járó nemzeti öntudat keresése, ápolása és fejlesztése elől.

Egy nemzet politikai eseményeit, politikai krédóját törvénykönyve tartalmazza; s nekünk kilenczszáz esztendeje vannak írott, hiteles törvényeink. Legelső ezek közt, mint már tanulmányom elején említettem, az a szép parainézis, melyet első királyunk, Szent István, úgyszólván politikai végrendeletképen intézett fiához, Szent Imre herceghez. Ezt a példát az élő nemzetek közül talán csak az Amerikai-Egyesült-Államok egyes köztársaságainak törvénykönyveivel lehet összehasonlítani, a melyekben — de ott sem valamennyiben — a törvények közé nyomatták le Washington politikai végrendeletét, ezt a remek parainézist. Oly törvényhozás, mely *az örök szeretet* nevében kezd működni, az élet prózájának sivatagjában is teremt oázisokat az ideáлизmusért epe-dők számára.

Ahogy az arab hódítások idejében félezredéven át összekötötte a fuero juzgo a darabokra tépett Spanyolországot, a Corpus Juris úgy

egyesítette a török hódítások idejében hazánkat. A török járma alatt sínylődő magyarság annak az ítéletnek hódolt, melyet bujdosó szolgabirája a harmadik, negyedik vármegyéből ennek az ősi törvénykönyvnek alapján olvasott reá. «Ha kell — mondta *Deák* Ferencz — tűrni fog a nemzet csüggedés nélkül, mint ősei tűrtek és szenvedtek, hogy megvédhessék az ország jogait; mert a mit az erő és a hatalom elveszt, azt az idő és a kedvező szerencse ismét visszahozhatják; de a miről a nemzet, félve a szenvedésektől, önmaga mondott le, annak visszaszerzése mindig nehéz és mindig kétséges».

Ha nemzetünk csak jelszavak után indul s nem bízik az *események* örökkévalóságában, a legnagyobb viharok közt sem éri be csupán azzal, hogy röviden, velősen összefoglalja már meglevő jogait s ilyen nyilatkozatokból építse föl alkotmányát. A mi bulla aureánk csak hét esztendővel fiatalabb az angol magna chartánál s későbbi alaptörvényeink is az angolokéhoz hasonló körülmények közt keletkeztek. Pedig a két nemzetnek alig voltak összeköttetések. Közös eszményeiket a természet örök törvényei teremtték meg. Rettenetes körülmények közt a nemzet előbb mindig nyugodtan fejezte ki politikai eszményeihez való ragaszkodását, csak azután élt a fegyveres ellenállás jogával. Maga a parlament tehát méltán nevezhette a törvénykönyvet a nemzet legméltóságosabb törvénykönyvének,

A magyar hisztorikus, ha még oly jelentéktelen is, mint én vagyok, kivétel nélkül azt a szellemet követi, mely nemzete legméltányosabb történetkönyvéből, a törvénykönyvből sugárzik feléje. *Hazafias és vallásos!* És ha e miatt gúny tárgya is, mi lehetne egyéb, mint az idealizmus híve? Comte, Marx neve előtt sem ösmeretlen; ő is ösmeri azt a küzdelmet, mely pozitivizmus és idealizmus közt a történettudomány terén folyik; de nem tapossa össze azt a virágos mezőt, hol a történettudomány és költemény gyökerei egybenőttek és nem tépi ki tövestől a virágot csak azért, hogy lemesse a történet szálaiba kapaszkodó hagyományt és költeményt. Mi nem írunk Európának, mely velünk, multtunkkal, nyelvünkkel nem törődik. Nemzetünknek írunk, nemzetünket tanítjuk, mely nemcsak okulást, hanem lelkesítést is vár tőlünk. Nagyjaink s mi közlegények, boldogoknak valljuk magunkat, hogy kettős feladatunkat teljesíthetjük. Idealizmusunkat végre mégis csak megértik, mert egy ezredév szenvedései nem voltak oly hatalmasak, s a jövő kietlenségei sem oly ijesztők, hogy nemzetünk szívéből kiirtsák az idealizmust. Mi ennek nem újjászületésében, hanem megmaradásában bízunk.

Azonban ma már sokan vallják, hogy a hisztorikus üres szalmát csépel, mikor termékeny, nagy eszmékért a történelemhez fordul s onnan vett példákkal lelkesíti a haza és szabadság szere-

tetére. A történelem nevelő hatásának ez a lekicsinylése, sőt egyenes tagadása a hisztorikust hallgatásra akarja kényszeríteni. Pedig — Camille Rousset komoly figyelmeztetése szerint — «a szabadság ellen intézett minden merénylet közül az a legbűnösebb, a mely a *történelem szabadságát* fenyegeti». Ennek korlátja csak a hisztorikusnak lelkiösmerete lehet. A történetíró tudja, már Rákóczi is megírta, hogy a megrendelésre készült dicsőítő jellemzések annyira ellenkeznek a köztudattal, hogy a kritikusok gyakran a legigazabb dolgot is kétségbe vonják, a kétségeseket pedig igazaknak mondják. Az erények színeit — Rákóczi szerint — a nagy idő lekoptatja, és színöket vesztve, bűnöknek látszanak. Mátyás királynak, Zrínyi Miklósnak, Rákóczinak, Kossuthnak csak emberi gyarlóságait látják meg, nem azt a nagy eszmét, a melylyel a nemzet szunnyadó erőit tettekre, alkotásokra ösztönözték. De az *ilyen* kritikusokkal szemben már Rákóczi figyelmeztette a történetírót, hogy nyomon kövesse az *igazságot*, mert egyedül ez tesz bizonyosságot az emberek tetteiről, míg el nem veszik az örök jutalmat.

A tanító, pragmatikus történelem valóban nem vezethet bennünket más történelmi felfogásra, mint arra, hogy a mult nemes tanulságait hazzszeretettől megihletve kell gyümölcsöztetni. Mindazoknak, a kik ezt a felfogást s magát a történelmet lekicsinylik, azt felelhetem, a mit

a Kenyérmezőn Báthory István vajda mondott harczra készülő katonáinak: «Sokan vannak, bajtársaim — szólott — a kiket mindez alig indít meg; részben azért, mivel az isteni erő és a természet kevéssé tette őket fogékonyakká; részben azért, mivel az emberi érzelmekkel szemben közönbösök lévén, nem is törődnek azokkal. Az ilyen emberek tehát egyrészt az országnak csapásai és legnagyobb veszedelmei, másrészt a hazának belső ellenségei.»

Valóban a haza ellenségei azok, a kik szent helyeken is, hol szívünk az ősök lelkével telik meg, a történelem és annak hazafias szelleme, nemzeti iránya és felfogása ellen izgatnak. Korbáccsal kell kiűzni őket Buda, Visegrád, Vajdahunyad váraiból; mert meg vagyunk írva, hogy ezek a házak az imádságnak házai, ők pedig azt a latrok barlangjává akarják tenni. Hiszen «kultúr-betyárokról» beszélnek ott, hol nemcsak a magyar imperializmusnak és világraszóló diadaloknak mulhatatlan emlékei, hanem a képzőművészeteknek is valódi remekei fogadnak bennünket. Minekünk azonban szentek ezek a helyek: saruinkat megoldva közeledünk oda. És — a hogy a Kenyérmezőn Báthory buzdította katonáit — ottan az oltári szentség helyett a hazának egy göringyét veszszük kezünkbe, megcsókoljuk és megfogadjuk, hogy hazánk ellenségei — ezúttal a történetgyalázók — ellen mindhalálig küzdünk és sohasem hagyjuk el egymást!

XX. A fontosabb munkák jegyzéke.

Acton lord, Über das Studium der Geschichte, 1897.

Angyal Dávid, Széchenyi tört. eszméi. (Budapesti Szemle, 1907.) Adalék Széchenyi magyar történet-philosophiájához. (Századok, 1913.)

Barth, Die Geschichtsphilosophie Hegels und der Hegelianer bis auf Marx und Hartman. 1890. — Die Philosophie der Geschichte als Soziologie, 1897.

Below, Die neue hist. Methode. (Hist. Zeitschr. 81. k.)

Bernheim, Geschichtsforschung und Geschichtsphilosophie, 1880. — Lehrbuch der hist. Methode. (1894. óta több kiadás.) — Einleitung in die Geschichtswissenschaft, 1905. — Das Akademische Studium der Geschichtswissenschaft, 1906.

Berr, Avenir de la philosophie. (Esquisse d'une synthèse des connaissances fondée sur l'histoire.) — La problème des idées dans la synthèse historique. (Revue de Synth. hist. 1904. április.) — La synthèse en histoire, 1911.

Bock, Wegelin als Geschichtstheoretiker, 1902.

Bodnár, Az eszmeerő magyarázata, 1894. — Az erkölcsi törvény alkalmazása, 1897. — Eszmények, 1902.

Bouglé, Les rapports de l'histoire et de la science sociale. (Revue de Mét. 1905. május).

Bouillier, Y a-t-il un philosophie de l'histoire? (Revue philos. pour la France, 1886.)

Böhm, Az ember és világa. Négy kötet, 1883—1912. Az értékelmélet feladata és alapproblemája, 1900. Az idea és ideál értékelméleti fontossága, 1905. Mystika az értékelméletben, 1909. A megértés, mint a megismerés középponti mozzanata, 1910.

Braun, Geschichtsphilosophie, 1913. Herders Ideen zur Kulturphilosophie (Histor. Zeitschrift, 110. k.), 1913.

Breysig, Aufgabe und Maasstäbe einer allg. Geschichts-

schreibung, 1900. — Der Stufenbau und die Gesetze der Weltgeschichte, 1905.

Brunhes, La géographie humaine, 1912. — Emberföldrajzi problémák. (Földrajzi Közlemények), 1913.

Buckle, Anglia művelődésének története. (Tíz kötet.) 1873—1881.

Cantù, Elmélkedés a világtörténelem felett, 1856. (Világtörténelem, I.)

Cartellieri, Über Wesen und Gliederung der Geschichtswissenschaft, 1905.

Comte, Cours de philosophie positive, 1839. (A IV. kötetben).

Condorcet, Esquisse d'un tableau historique des progrès de l'esprit humain, 1795.

Danielik, A történelem szelleme, 1857.

Dékány István, A tört. materialismus mint történetbölcseleti kérdés (Társadalomtud. Szemle, 1908.) A természettud. módszer befolyása a modern történelemfilozófiára, 1910. A művelődéstörténelem problémájához. (Századok, 1913.)

Dilthey, Einleitung in die Geisteswissenschaften, 1883. Der Aufbau der geschichtlichen Welt in den Geisteswissenschaften, 1910.

Dittrich, Die Grenzen der Geschichte, 1905.

Dolci, Sintesi di scienza storica, 1887.

Dörfel, Gervinus als historischer Denker, 1904.

Elert, Prolegomena der Geschichtsphilosophie, 1911.

Eucken, Beiträge zur Einführung in die Geschichte der Philosophie, 1906. (2. kiadás).

Fernand Antal, A história lelke, vagyis politikai és erkölcsi levelei egy atyának az ő fiához. (A XVIII. század végéről. A kolozsvári unit. gimnázium 682. sz. kézírata).

Ferrero, I simboli in rapporto alla storia, 1893.

Fester, Rousseau und die deutsche Geschichtsphilosophie, 1890. — Eine vergessene Geschichtsphilosophie, 1890. — Humboldts und Rankes Ideen-

lehre. (Deutsche Zeitschrift für Geschichtswissenschaft, 1891.)

Fichte, Wissenschaftslehre, 1794.

Fischer-Colbrie, De philosophia culturæ, 1903. (Jahrbuch für Philosophie und spekulative Theologie).

Flint, The philosophie of history in Europa, 1874. — Historical philosophy in France-, Belgium and Switzerland, 1893. (Francziául is).

Freeman, A történelem tanulmányozásának módszere, 1895.

Fueter, Geschichte der neueren Historiographie, 1911.

Giesswein, Történelembölcsélet és szociológia, 1904.

Glötz, Réflexions sur le but et la méthode de l'histoire. (Revue int. de l'Enseignement, 1907. decz.)

Goldfriedrich, Die hist. Ideenlehre in Deutschland 1902.

Gortler, A történelmi materialismusról. (Fordította Pogány), 1910.

Gottl, Die Grenzen der Geschichte, 1904.

Grottenfelt, Die Wertschätzung in der Geschichte, 1903. — Geschichtliche Wertmaßstäbe in der Geschichtsphilosophie, 1905.

Grupp, Ideen und Gesetze der Geschichte, 1902. (System und Geschichte der Kultur, I.)

Gumplowicz, Zur Philosophie der Geschichtsschreibung. (Politisch-Anthrop. Revue, 1904.)

Hartmann, Über histor. Entwicklung, 1905.

Hegel, Vorlesungen über Geschichtsphilosophie, 1837.

Hellmann, Wie studirt man Geschichte? 1911.

Herder, Ideen zur Philosophie der Geschichte der Menschheit. (Négy kötet). 1784—1791.

Hindsdale, How to study and teach history, 1906.

Hinneberg, Die philosophischen Grundlage der Geschichtswissenschaft. (Hist. Zeitschrift, LXIII.) 1890.

Hippeler, Die christ. Geschichtsauffassung, 1884.

Hollitscher. Das historische Gesetz, 1903.

Hornyánszky, Tömegpszichológia és görög történet. (M. Filozófiai Társ. Közleményei), 1912.

Horváth János, A historia haszna, 1838.

Horváth Jenő, A történelem bölcsellete, 1907.

Horváth Mihály, Szükség és szabadság a történelemben. (Athenæum) 1838.

Humboldt Vilmos, Über die Aufgabe des Geschichtsschreibers, 1822.

Ipolyi, A magyar történelem s a magyar tört. szellem, 1885.

Jaesche, Die Hauptstufen der Weltgeschichte, 1900.

Jászi, A történelmi materialismus állambölcsellete, 1903.

Jehlicska, Hegel dialektikája a történelmi materialismusban, (Religio), 1907. — Társadalmi kérdés és ethika, 1908.

Kaerst, Studien zur Entwicklung und Bedeutung der universalgeschichtlichen Anschauung, 1911.

Kant, Idee zu einer allg. Geschichte in weltbürgerlicher Absicht, 1784. (Sämmtl. Werke, IV.)

Kepes Ernő, Lamprecht történetfilozófiája, 1913.

Kolde, Über Grenze des histor. Erkennens und der Objektivität des Geschichtsschreibers, 1890.

Kollarits Jenő, A természettudomány szava a történelemben. (Természettud. Közl. 1913.)

Korény-Scheck, Buckle rendszere, 1876.

Kornis Gyula, Dilthey történetelmélete. (Különnyomat a Történeti Szemléből, 1912.)

Kozáry, Comte és a positivizmus, 1905.

Kuberka, Über das Wesen der politischen Systeme in der Geschichte, 1913.

Labriola, Die Probleme einer Philosophie der Geschichte, 1888.

Lacombe, De l'histoire, considérée comme science, 1894.

Lamprecht, Die histor. Methode des Herrn von Below, 1899. — Die kulturhistorische Methode, 1900. — Die moderne Geschichtswissenschaft, 1905. Einführung in das historische Denken, 1912.

Langlois, Introduction aux études historiques, 1893. (Seignobosszal együtt). — Histoire et organisation des études historiques, 1902.

Laurant, La philosophie de l'histoire, 1870.

Lavollée, La morale dans l'histoire, 1892.

Lánczy Gyula, A történelmi módszerről (Századok), 1885.

Leroy, A történelem katolikus bölcsészete. (Két kötet), 1873.

Levrault, L'histoire, 1906.

Lindner, Geschichtsphilosophie, 1901. (s többször).

Lorenz, Die Geschichtswissenschaft in Hauptrichtungen und Aufgaben, 1886.

Loria, Le basi economiche della costituzione sociale, 1902.

Lotze, Mikrokosmos. Ideen zur Naturgeschichte und Geschichte der Menschheit, 1856—1864. (Főképp II. 5—6. és III. 7—8.)

Madzsar Imre, Egyének és tömegek a történelemben. (Századok), 1909.

Makkai Domokos, A történet bölcsészete és a történetírás, 1871.

Makkai Ernő, Történettudomány és történettanítás, 1911. — A történelem megértése, 1913.

Marczali Henrik, Politika és történetírás, 1887. — *Ranke Leopold*, 1896. — A világtörténelemről, 1898. (Mind a Budapesti Szemlében).

Marx, Zur Kritik der polit. Ökonomie (az előszóban), 1859. — Das philos. Manifest der histor. Rechtsschule, 1902. (Gesammelte Schriften von K. Marx und Engels).

Maurenbrecher, Über die Objektivität des Historikers. (Histor. Taschenbuch), 1882.

Mayr, Die philosophische Geschichtsauffassung der Neuzeit, (1700-ig), 1877., 1897.

Márki Sándor, A középkor tanulmánya, 1892. — Történettanítás, 1902.

Melzer, Die theistische Gottes- und Weltanschauung als Grundlage der Geschichtsphilosophie, 1888.

Menke-Glückert, Goethe als Geschichtsphilosoph und die geschichtsphil. Bewegung seiner Zeit, 1907.

Mentrée, L'histoire et la philosophie de l'histoire, 1908. (Cournot et la renaissance du probabilisme au XIXe siècle, XI. fejezet).

Meyer E., Zur Theorie und Methodik der Geschichte, 1902.

Millard, Philosophie de l'histoire, 1902. — Une loi historique, 1908.

Moeller, Introduction critique à l'histoire moderne, 1892.

Monod, Les maitres de l'histoire, 1894. — De la méthode historique chez Guibert de Nogent, (Revue Historique), 1904.

Nordau, Der Sinn der Geschichte, 1909.

Palágyi Menyhért, Marx és tanítása, 1909.

Pauler Gyula, Comte Ágost és a történelem. (Századok), 1874.

Pikler Gyula, Der Ursprung des Totemismus. Beitrag zur materialistischen Geschichtstheorie, 1901.

Poetzsch, Studien zur frühromantischen Politik und Geschichtsauffassung, 1907.

Ranke, Sämtliche Werke, 1867. (54 kötet).

Rappaport, La philosophie de l'histoire comme science de l'évolution, 1903.

Ratzel Fr. Geschichte, Völkerkunde und histor. Perspektive, (Histor. Zeitschrift, XCIII.) 1904.

Reidt, Die wissenschaftliche Berechtigung der theischen Geschichtsbetrachtung, 1871.

Ritter Mór, Studien über die Entwicklung der Geschichtswissenschaft, 1911.

Rocholl, Die Philosophie der Geschichte, 1878.

Rothacker, Über die Möglichkeit und den Ertrag einer genetischen Geschichtsschreibung im Sinne Karl Lamprechts, 1912.

Rougemont, Les deux cités, la philosophie de l'histoire (két kötet), 1874.

Ruville, Der Goldgrund der Weltgeschichte. Zur Wiedergeburt katholischer Geschichtsschreibung, 1912.

Salamon Ferencz, A történelmi vizsgálatról (Budapesti Szemle), 1873.

Schiller, Was heisst und zu welchem Ende studiert man Universalgeschichte? 1799.

Schilling Ottó, Staats- und Sociallehre des h. Augustinus, 1910.

Scholtz Henrik, Glaube und Unglaube in der Weltgeschichte, 1911.

Segond, Les idées de Cournot sur l'histoire, 1905.

Seignobos, La méthode historique appliquée aux sciences sociales, 1901. — Les rapports de l'histoire et des sciences sociales (Revue de Synth. hist.), 1902. — Les conditions pratiques de la recherche des causes dans le travail historique, (Bulletin de la Soc. franç. de Philosophie), 1907.

Seligmann, L'interprétation économique de l'histoire, 1911.

Simiand, Méthode historique et science sociale, 1903.

Simmel, Die Probleme der Geschichtsphilosophie, 1907.

Spranger, Die Grundlagen des Geschichtswissenschaft, 1905.

Stein Lőrinc, Die sociale Frage im Lichte der Philosophie, 1897.

Szentpétery Imre, A történettudomány objectivitásának kritikája, 1906. — Individuális és kollektív történetírás, 1908. (Mindkettő a Századokban).

Szontagh Gusztáv, Propylæumok a társasági philosophiához, 1843.

Varjas Sándor, A történelemről, (Uránia), 1910.

Villari, Is history a science? 1892., 1907.

Voltaire, Essai sur les moeurs et l'esprit des nations, 1765.

Weisengrün, Entwicklungsgesetze der Menschheit, 1888.

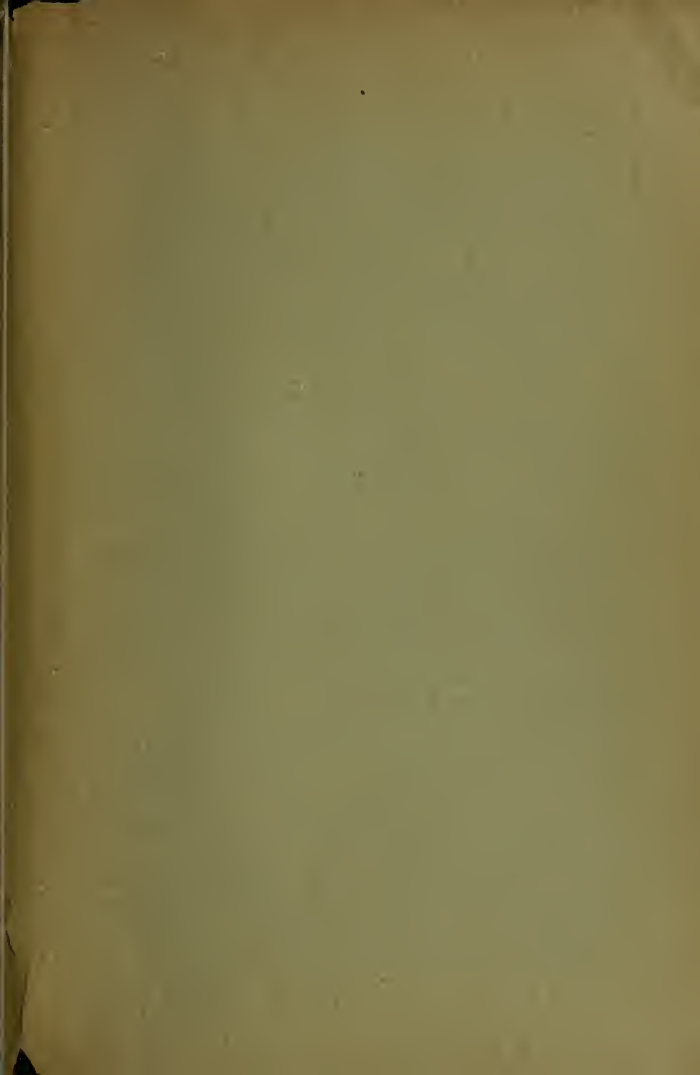
Xénopol, Les principes fondamentaux de l'histoire, 1899. — La théorie de l'histoire. — Les sciences naturelles et l'histoire. (Revue de Synth. hist.), 1902. — La causalité dans la succession. (U. o.), 1904. — L'histoire est-elle une science? (Revue int. de Sociologie), 1908.

Zyromski, L'orgueil humaine. Une nouvelle philosophie de l'histoire, (Revue de Synth. hist.) 1904.

TARTALOM.

I. Felfogás	3
II. Tanítás	15
III. Hit	28
IV. Ész	40
V. Fejlődés	45
VI. Föld	47
VII. Műveltség	51
VIII. Eszme	60
IX. Érték	68
X. Érzelem	73
XI. Gondolkodás	79
XII. Valóság	84
XIII. Anyag	90
XIV. Természet	97
XV. Lélek	99
XVI. Tömeg	102
XVII. Összefoglalás	107
XVIII. Egyeztetés	108
XIX. Hazafiság	122
XX. A fontosabb munkák	131

OLCSÓ KÖNYVTÁR

Alapította Gyulai Pál. Szerkeszti Heinrich Gusztáv.

Hazai és külföldi írók regényei és elbeszélései; versek színművek és ismeretterjesztő művek.

- 1678—1679. **Schopenhauer Artur.** A zene esztétikája. Fordította *Bogáti Adolf.*
- 1680—1681. **Erkko János Henrik.** Ajno. Színmű öt felvonásban. Finnből fordította *Somkuti.*
- 1682—1684. **Echegaray József.** Folt, a mely tisztít. Dráma négy felvonásban. Spanyol eredetiből fordította *Patthy Károly.*
- 1685—1688. **Szigligeti Ede.** Gritti. Eredeti szomorujáték öt felvonásban. Kiadta és bevezette *Morvay Győző.*
- 1689—1692. **Fraknoi Vilmos.** Szilágyi Mihály Mátyás király nagybátyja.
- 1693—1698. **Giovanni Boccaccio.** Fiammetta. Boccaccio születésének 600-ik évfordulójára olaszból fordította *Cs. Papp József.*
- 1669—1705. **Ludwig Ottó.** Ég és föld között. Fordította *Minder Gyula.*
1706. **Péterfy Jenő.** Petőfi Sándorról. Németből fordította *Dr. Baróti Lajos.*
- 1707—1716. **Carlyle Tamás.** Sartor Resartus Teufelsdröckh professzor élete és tanai. Angolból fordította *Tankó Béla.*
- 1717—1720. **Joost van den Vondel.** Lucifer. Szomorujáték öt felvonásban. Hollandus eredetiből fordította *Dr. Nagy Zsigmond.*
- 1721—1722. **Lenau Miklós.** Don Juan. Drámai költemény. Fordította *Dr. Lővi József.*
- 1723—1725. **II. József válogatott levelei.** Fordította *Supka Géza dr.*
- 1726—1728. **Strindberg.** Utópiák a valóságban. (Utopier i Verkligheten). Svédből *Lefler Béla.*
- 1729—1731. **Macaulay.** William Pitt. Fordította *Kállay Béni.*
- 1732—1733. **Gibbon.** Konstantinápoly eleste 1453-ban. Fordította *Dr. Bozóky Alajos.*
- 1734—1736. **II. Edvárd király Marlowe Kristóf tragédiája.** Fordította *Dr. Rózsa Dezső.*
1737. **Franklin Benjámín.** A gazdagodás útja. Fordította *Dr. Báró Láng Mihály.*
- 1738—1741. **Kónyi Manó.** Deák Ferencznek az 1861-ik év országgyűléstől elfogadott két fölirata.
- 1742—1745. **Márki Sándor.** dr. Történet és történetírás.